

အမှတ် ၀၀၀၀

နိုင်ငံမဟာ

မုန်တိုင်းနင်းဆီ

BURMESE CLASSIC

Love

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - (၁၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးတိုးမြိုင် (သိန်းမင်းစာပေ)
အမှတ်(၆၃)၊ ဩဘာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ ဟာမေး၊
အတွင်းနှင့်မျက်နှာပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်အိမ်မိသက်လွင် (မြ-၀၈၀၄၂)
သစ္စာမွန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
ဟာမေးလမ်း၊ ဟာမေးကြီး(က+၁)ရပ်ကွက်၊
ဟာမေးမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- မျက်နှာပုံပန်းချီ - L ဝင်း
- ကွန်ပျူတာ - ပန်းအိမ်
- ဖြန့်ချိရေး - တူးတူး (သစ္စာမွန်)
- အတွင်းပေးလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သစ္စာမွန်

သစ္စာမွန် (T.S.M) Publishing Centre မှ တာဝန်ယူစီစဉ်ပါသည်။

ခဏ္ဍ-၈၃

နိုင်ငံမဟာ
မုန်တိုင်းနင်းဆီ/နိုင်ငံမဟာ - ရန်ကင်း
သိန်းမင်းစာပေ၊ ၂၀၁၃ခု၊
၂၂၂ - ၈၁၁၂ x ၁၀၈၀ တီး၊
(၁) မုန်တိုင်းနင်းဆီ

ပြည်နယ်ရဲအထူးထောက်လှမ်းရေး ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့
အနုရုပ်ဦးအရေးပေါ်အချက်ပေးသံကြောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ခန့်မ
ဦးထဲတွင် နေရာယူကြရန် အပြေးအလွှားလာနေကြသည်။
တချို့ရဲဘော်တွေဆိုလျှင် ယူနီဖောင်းကို ပြေးလွှားရင်းဝတ်
ဆင်ကြရသည်။

“ဆရာရန်နောင်ဘာတွေထူးလို့လဲ”
ရန်နောင်နှင့်အတူလာနေသော ရဲဘော် ကျော်စိုးအဖေ

ဤ

“ဘယ်သိလေ ခောင်စိုဆရာ၊ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်လာ
နေမှာပေါ့ကွ”

ခန်းမထဲတွင် လူစုံသလောက် ငြိမ်နေလေပြီ။

“အားလုံး သတိ”

“ဖြောင်း...”

ခန်းမထဲတွင်ရှိသော လူအားလုံး သတိဆွဲလိုက်ကြပြီး တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ သိပ်မကြာ ရဲမှူးကြီး ရောက်လာသည်။

“အလေးပြု...”

ညီညာစွာ အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

“အားလုံးနားထောင် ခု အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာပြီ”

ရဲမှူးကြီး၏ အရေးပေါ်ဆိုသော စကားကို ပိတ်ဝင်စားသွား
ကြသည်။

“(x x x x) ပလာဇာကို အနကြမ်းစီးထားတယ်”

“ဟင်...”

“အနကြမ်းသမားတွေရဲ့ ထွက်ပေါက်တွေကိုတော့ ပိတ်ဆို့
ထား ပြီး ဖြစ်ပေမယ့် ဒီကောင်တွေလက်ထဲမှာ ဓားစာခံတွေနဲ့
နေတယ်... သူတို့က အဲဒီဓားစာခံတွေနဲ့ အကျပ်ကိုင်ပြီး ထွက်ပေါက်
တောင်အနေတယ်၊ ဒီတော့ ဓားစာခံလုပ်ခံထားရတဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်

တိုက်သိမ့်ရယ်၊ အနကြမ်းသမားတွေကို လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ အတွက်
ထိတို့တပ်ဖွဲ့က အထူးတာဝန်ယူကြရမယ်၊ ဒီတော့ ဆရာရန်နောင်...”

“အပိန့်... ဝါ ရဲမှူးကြီး”

“မင်း ဦးဆောင်ပြီး အထူးကွန်သန်ဗိုလ်ဖွဲ့နဲ့ သွားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အချိန်က သုံ့နာရီပဲရမယ်... အထူးကြိုးစားပါ... ဘာ
ပေးစရာရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ခုအချိန်က ပြီးလှုပ်ရှားတော့”

ရဲမှူးကြီးကို အလေးပြုပြီး တန်းဖြုတ်၍ အပြင်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့ကြလေသည်။

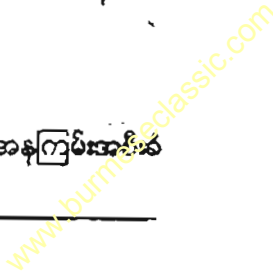
“ဆရာဖော်ထက်နဲ့ ဆရာဝတ္ထု”

“ဆရာရန်နောင် ပြောပါ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က အင်အား (၃၀) ကို ဦးဆောင်ပြီး
တာဝန်ယူပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ကွန်မန်ဒို (၃) ယောက်က အနီးကပ်
ဝင်ပြီး ချေမှုန်းနိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“ကောင်းပြီ”

ပြည်နယ်ရဲထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်မှ အနကြမ်းအားခံ

ထားရသော (x x x x) ပလာဇာဆီသို့ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ကြတော့
သည်။

ရန်နောင်ဘေးတွင် ဖော်လှန်ပုံစံပျက်စီးပျက်စီးယောက်အနီးကပ်
ဆုံးလိုက်ပါလာလျက်၊ ဖော်လှန် ကရင်အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ရန်နောင်နှင့် သက်စွန့်ဆံဖျားပွဲတွေကို ကျောရင်းကပ်ပြီး အောင်ပွဲခံခဲ့
သည်မှာ မနည်းပေ။

မိုးပျံ၏နာမည်ရင်းမှာ စောသား၊ ကရင်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
ကွန်ပျူတာဌာနမှ ရန်နောင်အတူ လက်တွဲတာဝန်ယူနေသောသူပင်
ဖြစ်သည်။

“ဆရာရန်နောင်”

“ဘာလဲဖော်လှ”

“ဒီကောင်တွေက ဘယ်အထပ်မှာရှိနေတာလဲ”

“အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ဓားစာခံတွေခေါ်ထားတယ်လို့ သိထား

တယ်”

ရန်နောင်သည် စစ်သုံးမှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် (x x x x)
ပလာဇာ ကို လေ့လာအကဲခတ်နေမိသည်။ လက်တ နာရီကိုကြည့်
လိုက်တော့ သူ ရထားသောအချိန် သုံးနာရီထဲမှ မိနစ်အနည်းငယ်
ပွန်းသွားပေပြီ။

“ဆရာရန်နောင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီကောင်တွေဆီက အဆက်အသွယ်ထပ်ပြီးရသေးလား”

“မရသေးဘူး”

“သူတို့ကို ဆက်သွယ်လို့ရော့ရမလား”

“ရတယ်ဆရာ ရန်နောင်၊ ဒီကောင်တွေ ဆက်သွယ်တဲ့ဖုန်း

နံပါတ်ကိုရထားတယ်”

“သူတို့ဖုန်းတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဓားစာခံထဲက လူတစ်

ယောက်ယောက်ရဲတိုင်းပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဆက်သွယ်ကြည့်ကွာ၊ ငါကေား

ပြောမယ်”

“ကောင်မပြီ”

အနကြမ်းသမားတွေကို ဆက်သွယ်တော့

“ရပြီ ဆရာရန်နောင်”

“ငါ့ကိုပေး”

ဟန်းဖုန်းကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ဟလို”

“ခင်ဗျားတို့ဘာမကောင်းကြုံဖို့စီစဉ်နေလဲ၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲ

အရှိနေတဲ့အသက်တွေက ရာလောက်ရှိတယ်နော်၊ ဘာကိုစွဲလဲပြော”

“ကျုပ်တို့လူကြီးတွေက ခင်ဗျားတို့တောင်းတဲ့ အပေးအလှူ

ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေပါပြီ”

“ဆွေးနွေးနေတာ အဖြေမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့အတွက် အေးအေးဆေးဆေးထွက်သွားလို့ရအောင် စီစဉ်ပေးဖို့က အရေးကြီး တယ်။ နို့ဖို့ဆိုရင်တော့ အောက်ဆုံးထပ်ကနေ အလောင်းတွေကို ကောက်ဖို့သာပြင်ထားပါ”

“ခဏလောက် သည်းခံပေးပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို စီစဉ် ပေးဖို့လူဘယ်လောက်စာအတွက်ဆိုတာ ကြည့်ပြီး သိထားမှ စီစဉ်ပေး လို့ရမယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လောက်ထိ အရေးပါတဲ့သူလဲ”

“ကျုပ်က ခုတပ်ဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိ တယ်”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို ကျုပ်တို့လူ (၁၅)ယောက်အတွက် စီစဉ် ပေးပါ”

မြန်မာနှင့် ဝိသုဒ္ဓိတနယ်စပ်နေရာဖြစ်၍ ထွက်ခွာသွားမည် ဆိုလျှင် ခဏလေးနှင့် နယ်စပ်သို့ရောက်ရှိသွားနိုင်မည်။

“ကောင်းပြီ”

“ဖုန်းမချနဲ့ဦး”

“ပြောပါ”

“ကျုပ်တို့ကိုရဟတ်ယာဉ်နဲ့ စီစဉ်ပေးပါ”

“ဖြစ်နိုင်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်။ တစ်ခုတော့ တောင်းဆို ချင်တယ်”

“ဘာလဲ...ပြော”

“အချိန်ကို နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်တိုးပေးပါ”

“ခင်ဗျားတို့ ဆွေးနွေးတာ ကျုပ်ပေးတဲ့အချိန်နဲ့ မလုပ်လောက်

ဘူးလား”

“ကျုပ်တို့က နေပြည်တော်က ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်ရမှာမို့လို့

ဒါ

“တစ်နာရီမရဘူး။ နာရီဝက်ပဲရမယ်... ဒါပဲ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းကိုချသွားသည်နှင့်

“ဇော်လူ”

“ပြောပါ ဆရာ”

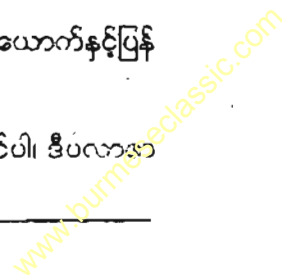
“(x x x) ယလာစာ မြေပုံကို ရအောင်ယူခဲ့”

“စိတ်ချ”

ဇော်လူထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ၊ လူတစ်ယောက်နှင့်ပြန်

ဆုတ်လာသည်။

“ဆရာရန်နောင်သူအမည်က ဦးမျိုးလှိုင်ပါ။ ဒီပလ္လာဒါ

ပိုင်ရှင်၊ သူ့ဆီမှာပလာဇာရဲပြောရိုတယ်”
 ရန်နောင်မြေပုံကိုဖြန့်ပြီးကြည့်ကာ
 “ဦးမျိုးလှိုင်”
 “ပြောပါဆရာ”
 “ပလာဇာကိုအောက်ကသွားလို့ရတဲ့နေရာမရှိဘူးလား”
 “ဟာ...ဟုတ်ပြီ... ရှိတယ်ဆရာ၊ မြေအောက် ရေထွက်
 မြောင်းတစ်ခုတော့ရှိတယ်”
 “ဟင်... ဒီနေရာကိုဘယ်ကနေဝင်ရလဲ”
 “ဟိုရှေ့က မြက်ခင်းပြင်အောက်မှာ ဝင်လို့ရတဲ့ သံကော
 အပေါက်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်”
 ဦးမျိုးလှိုင် လှမ်းပြီး ပြုလိုက်သောနေရာက အတာအကွယ်
 မရှိအပေါ်ကနေကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည်။
 အချိန်ကတစ်ခုကုန်လာနေပြီ။
 “ဇော်လူနဲ့ ဦးယုံ”
 “ပြောပါဆရာ”
 “ငါတို့ (၃) ယောက်ကားအောက်က ခိုပြီးလိုက်မယ်၊ သွားရ
 မယ့် မြက်ခင်းပြင်နေရာကို ဦးမျိုးလှိုင် က မောင်းပါ”
 “ကောင်းပြီ”

“ဒါဆို လုပ်ငန်းစတော့”
 ရပ်ထားသော ကားအောက်သို့ (၃)ယောက်သား ဝင်
 လိုက်ပြီး
 “လက်တွေ့မြဲစေခန့်”
 “စိတ်ချ ဆရာ”
 ဦးမျိုးလှိုင် ကားပေါ်သို့ မတက်ခင်
 “ဆရာဝဏ္ဏ၊ ဒီကောင်တွေ ကားဘာလို့ ဝင်လာတာလဲလို့
 မေးခဲ့ရင် ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောထားပါ”
 “စိတ်ချ”
 ကားလေးမှာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ မောင်းဝင်လာသည်။
 ကားရပ်သည်နှင့် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ လက်ဖြုတ်ချကာ မြေ
 အောက်ရေမြောင်းကိုဝင်သည့် သံကောကို ဆွဲဖွင့်၍ အထဲသို့ဝင်ကာ
 လူတစ်ယောက်ချင်းဝင်၍ သွားရမှာဖြစ်သည်။
 ဓာတ်မီးအသေးလေးကို ရန်နောင် ပါးစပ်မှာကိုက်ပြီး
 မိကျောင်းသွားသွားရသည်။
 ရန်နောင် နောက်မှ ဇော်လူနှင့် ဦးယုံတို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။
 အထဲကိုဝင်လာရင်း အသက်ရှူပင် ကျပ်သလို ဖြစ်လာခဲ့
 သည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါတစ်ခါ ရေတွေ မျက်နှာကို ထိသလိုတောင်ဖြစ်လာ
သည်။

ခြေထောက်နှင့်လက်ကို အားထားပြီး သွားနေရသော
ကြောင့် ပွန်းပဲ့ထိရမှုတွေကို စိစားနေရပေမယ့် ဂရုမစိုက်နိုင်အားပေ။

နာရီဝက်နီးပါးလောက် သွားပြီးသည်နှင့် အလင်းရောင်တစ်
ခုကို စတင်ပြီးတွေ့လိုက်သည်။

“ရောက်ပြီ... အပေါ်ကအသံကို နားစွင့်ဦး”

“ဆရာ ရန်နောင် ဘာသံမှ မကြားရဘူး”

အပေါ်မှ ပိတ်ထားသော သံအဖုံးကို အသာအယာတွန်းပြီး
ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရချေ။ အန္တရာယ်ကင်းသဖြင့် အပေါ်သို့
တက်ခဲ့သည်။

ရန်နောင်တို့(၃)ယောက် ရောက်နေသော နေရာက ရေစက်
နေရာပင်ဖြစ်သည်။

“ချောက်”

သုံးယောက်လုံး လက်နက်ကို ယစ်အသင့်ပြင်လိုက်ပြီး အသံ
တိတ်ကိရိယာတပ်လိုက်သည်။

“လိုအပ်မှ သုံးမယ်”

“အင်...”

ရေစက်တံခါးကို အသံမပြည်အောင် ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်
တော့ အပေါ်ကိုတက်သော လှေကားရင်းတွင် လက်နက်ကို ယစ်ဖြင့်
စောင့်နေသော နှစ်ယောက်ကို တွေ့နေရသဖြင့် ထွက်၍ မလွယ်။

ရန်နောင်ဘေးကို သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်လှေ
တားနေရာဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ဓာတ်လှေကားဘက်သို့ သွားဖို့က
စောင့်နေသော နှစ်ကောင်ကို မတွေ့အောင် သွားဖို့က မဖြစ်နိုင်။

“ဂျီ-ဂျီ”

အပေါ်က ဓာတ်လှေကား ဆင်းလာသော အသံ

“ဂျိုင်...”

ဓာတ်လှေကားအောက်ကို ရောက်သွားပြီး လူ(၃)ယောက်
စားစရာ သောက်စရာများနှင့် ရောက်လာပြီး အောက်တွင် စောင့်နေ
သော နှစ်ကောင်ကို ပေးလေသည်။

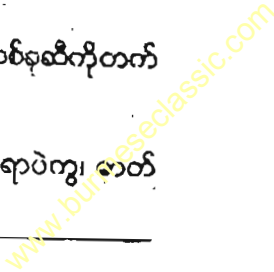
“ဒီကောင်တွေ အပေါ်ကို ပြန်တက်မယ့်ပုံပဲ”

“ဟုတ်မယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီပေါ်ကိုတက်ကြ”

အခန်းထဲကို ပြန်ဝင်ပြီး ဘေးနှံရ အပေါက်တစ်ခုဆီကို တက်
ခဲ့ကြသည်။

“ဒါ ဓာတ်လှေကား အတက်အဆင်း နေရာပဲကွ၊ ဓာတ်

၁၂ နိုင်းမဟာ

လှေကားပြန်ပြီးတက်တာနဲ့ ခိုလိုက်သွားမယ်”

“ကောင်းပြီဆရာ”

“ရှိ”

ဓာတ်လှေကားအပေါ်သို့ပြန်ပြီးတက်လာသည်နှင့် ဓာတ်

လှေကားအောက်မှ သံတိုင်တွေကို ကိုင်ကာ ခိုလိုက်သွားသည်။

“ရှိ”

(၁၃) တပ်သို့အရောက် ဓာတ်လှေကားရပ်သွားပြီး ဆက်

ပြီးမတက်တော့ချေ။

“ဇော်လူ ဘေးကအပေါက်ပေါ်ကို တက်တော့၊ မိုးပျံ မင်း

ဒီဘက် သံကြိုးကနေ ရအောင်တက်ခဲ”

ဇော်လူနှင့်မိုးပျံတို့ ရန်နောင်ပြောသည့်အတိုင်း တက်သွား

ကြပြီး ဓာတ်လှေကားအောက်က ဝါယာကြိုးပိုက်ကို ကိုင်ကာ အရှိန်နှင့်

ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဘုတ်”

“ဟူ”

အောက်သို့ ကျရန် နည်းနည်းလေးသာ ရှိတော့သည်။

“ဆရာ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲ”

“အေး”

ဇော်လူလှမ်းပေးသော လက်ကို ဆွဲယူပြီး အပေါ်ကို ခြေကန်
တာတက်လိုက်သည်။

“ခြေသံကြားတယ်”

တစ်ဖက်မှ လာနေသော ခြေသံကြောင့် ဘေးအကွယ်မှာ ဝင်

ပြီး ကပ်နေလိုက်သည်။ ခေါင်းစွပ်အနက် စွပ်ထားသော လူဆိုး (၂) ဦး

ရန်နောင်နားဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။

“ကျွဲကြီး”

“ဘာလဲကွ”

“အစိုးရဘက်က အပေးအယူမလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“စိတ်ပူစရာမလိုဘူး”

“ဘာလိုလဲ”

“ဆရာကြီးက နယ်စပ်ကနေ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့လာပြီး ခေါ်ခိုင်း

ထားတယ်”

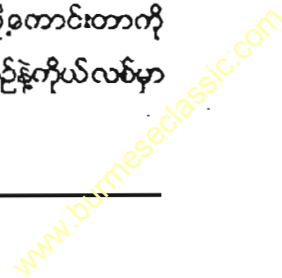
“ဒါနဲ့များ အစိုးရဘက်က ရဟတ်ယာဉ်ဘာလို့ တောင်းနေ

လဲ”

“ဒါ ပရိယာယ်ပေါ့ကွာ၊ အစိုးရက ငါတို့တောင်းတာကို

အဟုတ်မှတ်ပြီး ခေါင်းစားအနုတုန်း ကိုယ့်ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ကိုယ် လစ်မှာ

လေး မပိုင်ဘူးလား”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

အနကြမ်းသမားနှစ်ဦး သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောကာ
ရန်နောင်တို့အနားသို့အရောက်

“ဒုတ်...”

“ဖြောင့်...”

“အင်...အီ...”

နှစ်ကောင်လုံး၊ ဓွေခေါက်သွားလေသည်။

“ဒီကောင်တွေကို လုံချုံတဲ့နေရာမှာကြီးချည်ထားပြီးရင်
သူတို့အဝတ်တွေကိုဝတ်ပြီး ခေါင်းစွပ်ပါစွပ်ထား။ အမြန်ဆုံးလုပ်”

ဖော်လူနှင့်မိုးပျံတို့လူဆိုးနှစ်ယောက် နေရာတွင်လဲကာ...

“ပိရီပါစေ... အဓိက ဒီကောင်တွေ ခေါင်းဆောင်နားကို အနီး

ဆုံးရောက်အောင် သွားကြ”

“ဆရာကအရာ...”

“ငါ့အပြင်ကနေ တစ်ယောက်ချင်းဖြီးမယ်”

လူစုခွဲပြီး စတင်လှုပ်ရှားကြတော့သည်။

အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းထဲတွင် လူတွေကို ထိုင်ခိုင်းထားပြီး

အနကြမ်းသမားတွေက လက်နက်တွေနှင့်ပိုင်းထားလေသည်။

“ကျွဲကြီးနဲ့ပေါက်စ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို

တက်ပြီးရောက်ယာဉ်သွားစောင့်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖော်လူနှင့်မိုးပျံ အပေါ်သို့ ဝပ်တည်တည်ဖြင့် တက်သွားချိန်
တွင် ရန်နောင်တစ်ယောက် အနကြမ်းသမားများကို တစ်ယောက်ချင်း
မြီနေလေသည်။

“ကျားနက်”

“ဗျာ...ဆရာကြီး”

“ဟိုကောင်ဗလ... အရက်သွားယူတာ ကြာလှချည်လား။

လိုက်သွားစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အရက်ယူခိုင်းသော ဗလကတော့ ရန်နောင်လက်ချက်ဖြင့်

မှောက်နေလေပြီ။

“ဆရာကြီး...”

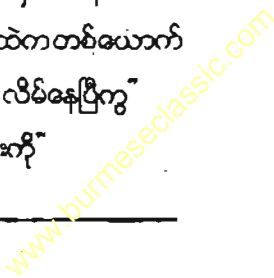
“ဘာလဲကွ”

“ဟိုကောင်ဗလ... ဗလ... ဟိုအခန်းထဲမှာ မှောက်နေတယ်”

“ဘာ... ဒါဆို... ဟေ့ကောင်တွေ ဒီစားစာခံထဲက တစ်ယောက်

ရွဲထုတ်ခိုစမ်း။ အစိုးရအဖွဲ့ကကောင်တွေ ငါတို့ကို လိမ်နေပြီကွ”

“လွတ်... မလုပ်ပါနဲ့ရှင်... ကျွန်ုပ် သားလေးကို”

“ကောင်းမ...အယ်စမ်း”

ကလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲယူပြီး မိခင်ဖြစ်သူကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါဦး”

မိခင်ဖြစ်သူက သားအောင့်အော်ဖြင့် အတင်းဝင်ပြီး လှည့်သောကြောင့် လုံးတွေ့နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်နောင် မီးမိန်းမလုတ်ကို ချလိုက်သဖြင့် အမှောင်ကျသွားသည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

အော်သံ ဟစ်သံတို့နှင့် ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပြီး ဝေဒနာတံသံတွေပါ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟိုကောင်တွေ စွတ်မပစ်နဲ့...ကိုယ့်လူတွေ ပြန်မှန်နေမယ်”

“အတ်...အတ်...အတ်...”

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်ယံမှ ရဟတ်ယာဉ်လာနေသော အသံကို ကြားရသည်နှင့်

“အားလုံးအပေါ်ထပ်ကိုတက်တော့”

အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးသွားပြီး ခေါင်းဆောင်လုပ်

သည် သူ့အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

ရန်နောင် အောက်မှ တပ်ဖွဲ့တွေကို အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် ထောင်ပြိုဝင်စီးကြလေသည်။

အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အနုကြမ်းသမား (၇)ယောက်သာ တက်လာခဲ့ပြီး ကျန်ကောင်တွေမှာ ရောက်လောက်ပေ။ ထို (၇)ယောက်တွင် အော်လူနှင့် မိုးယုံပါရှိနေသောကြောင့်

“လက်နက်ချလိုက်ပါ”

“ဘယ်သူလဲ ကွလက်နက်ချခိုင်းတာ... ကဲကွာ”

“ခိုင်...”

“အက်...အက်...”

ရန်နောင်ကို ဝိုင်းပြီး ပစ်ခတ်ရန်တွင် ရဟတ်ယာဉ်မှာ အောက်သို့ ဆောင်းဘဲ ပြန်ကျသွားလေသည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ... တောက်...”

ခေါင်းဆောင်လုပ်သည် သူ ခေါ်သံတွေ ပေါက်ကွဲကာ ရန်နောင်ကို မဲပြီးပစ်နေချိန်တွင်

“ခင်ဗျား အသက်ကို နမြောရင် လက်နက်ချလိုက်”

“ဘာ... ကွဲကြီး”

“ကျုပ် ကွဲကြီး မဟုတ်ဘူး ဒီမှာကြည့်”

“ဟင်...”

ဇော်လူ အနကြမ်းခေါင်းဆောင်နားထင်ကို သေနတ်နှင့်တွေ့
ချိန်ပြီး ခေါင်းစွပ်ကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

အနကြမ်းခေါင်းဆောင်နှင့် အဖွဲ့သားအားလုံး ဘယ်လိုမှ
လွတ်လမ်းမရှိတော့ခြင်းကြောင့် လက်နက်ချအဖမ်းခံလိုက်ကြတော့
သည်။

ရန်နောင်တို့တာဝန်က ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

စားစာခံအားလုံးကို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာ ကယ်တင်နိုင်
ခဲ့သလို အနကြမ်းသမားတွေအားလုံးကိုဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လေပြီ။

ရန်နောင်၊ ဇော်လူနှင့် မိုးပျံတို့ (၃)ယောက် တစ်ယောက်ပန်
ကို တစ်ယောက်ဖက်ကာ (x x x) ပလောဏမှ ထွက်လာသည်နှင့်
ကင်မရာတချုတ်ချုတ်နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူတွေ၊ သတင်းယူနေကြသူ
ကြားထဲမှ အတင်းတိုးထွက်ခဲ့ကြရသည်။

ရန်နောင်တို့အတွက် ထိုသို့အောင်မြင်မှု တို့သည် သိပ်ပြီး
လန်းကြယ်သော ကိစ္စမဟုတ်တော့ပေ။

“ဇော်လူနဲ့ မိုးပျံ”

“ဗျာ...ဆရာ”

“ငါတို့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဂုဏ်ပြုရွှေတံဆိပ်လေးတစ်ခုတော့

ထပ်တင်ရဦးမှာပေါ့ကွာ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဆရာရယ်...”

ညကတိတ်ဆိတ်နေဆဲ..

မာကျူရီ မီးအလင်းရောင်တွေ အောက်က ကတ္တရာလမ်း

ထက်ပေါ်တွင် ပါချဲ့ရိုး ကားတစ်စီး မောင်းနေဆဲ..

ထိုကားပေါ်တွင် ဓာတုဗေဒပညာရှင်ကြီး ဦးမင်းကျော်ဇော နှင့် သူ၏ သမီးကလျာကျော်ဇောတို့ လိုက်ပါလာသည်။

“ဒယ်ဒီ”

“ဘာများလဲ သမီး”

“ဒယ်ဒီတို့ ခုလုပ်နေတဲ့ စမ်းသပ်မှုက ပြီးသလောက်ဖြစ်သွားပြီလား”

“ဟင်..”

သမီးဖြစ်သူ အမေးစကားကြောင့် ဦးမင်းကျော်ဇောက

အံ့အားသင့်သွားသည်။

သမီးဖြစ်သူ ကလျာကျော်ဇောသည် ဦးမင်းကျော်ဇော အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မေးရိုးထုံးစံမရှိပေ။ ထို့အတူ ဦးမင်းကျော်ဇောလည်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းမရှိခဲ့။

ဘာကြောင့်လဲဆိုလျှင် ဦးမင်းကျော်ဇော၏ လုပ်ငန်းသည် တိုင်းပြည်၏ အထူးလျှို့ဝှက်ချက်လုပ်ငန်းဖြစ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီ သမီးမေးနေတာကို ဘာလို့ မဖြေဘဲ ကြည့်နေတာလဲ”

“သမီးဆီက ဒီစကားမျိုး ကြားရတာ မယုံနိုင်အောင်

ဖြစ်လို့ပါ။ သမီးတစ်ခါမှ မမေးဘူးလို့ပါ”

“ဪ... ဒယ်ဒီရယ်... ခုဟာက စကားစပ်မိလို့ပါ”

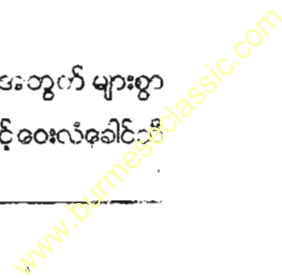
“ဒီစကားမျိုးဟာ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောလို့မရဘူး သမီး။ တာဝန်စာ အရမ်းကို အရေးကြီးတယ်”

“သမီး မှားသွားပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“ရပါတယ်... သမီးရယ်”

ဦးမင်းကျော်ဇော ဖိစွမ်းအင်ဖြင့် ပြုလုပ်သော တီထွင်မှု စစ်စုံကို စတင်ပြီး စမ်းသပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစမ်းသပ်မှုအောင်မြင်ပါက တိုင်းပြည်ဒေသတွက် များစွာ အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေရှိမည်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် ဝေးလံခေါင်ဖီ

သော နယ်စပ်ဒေသတစ်ခုတွင် လျှို့ဝှက်လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူကလျာကျော်ဖောက ရန်ကုန်တွင် မိခင်ဖြစ်သူနှင့် နေခဲ့ရာ မှုဖခင်ဖြစ်သူထံသို့အလည်အပတ်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားလေးက ဦးမင်းကျော်ဖော နေထိုင်သော ခြံဝန်းလေးထဲ သို့မောင်းဝင်လာပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်တော့ ဒယ်ဒီနှင့်အတူ နေထိုင်သော တပည့်ဖြစ်သူ ဝင်းအောင်မှ ထွက်ပြီး ကြုံလေသည်။

- "ဆရာအတွက် ကော်ဖီ ဖျော်ရမလား"
- "အေးကွာ... ဖျော်လိုက်၊ သမီးလေး... အနားယူလိုက်ဦး"
- "ရပါတယ် ဒယ်ဒီ၊ သမီးလည်း ကော်ဖီသောက်ဦးမယ်"
- "ဟင်.."

ဦးမင်းကျော်ဖော သမီးဖြစ်သူထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကား မှာ အဆန်းတကြယ်ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မယုံသင်္ကာဖြစ်သွား သည်။ သမီးကလျာကျော်ဖောသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကော်ဖီဆို လျှင် အနံ့ပင် မခံနိုင်သူဖြစ်သည်။

တစ်ခုခု လွဲချော်နေခြင်းလားဆိုသည့်အတွေးနှင့် သမီးဖြစ် သူ နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်သွားသည်နှင့် တယ်လီဖုန်းနံပါတ် လျှောက် သွားကာ ရန်ကုန်အိမ်သို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်မည်အပြု...

"ဦးမင်းကျော်ဖော... လက်တွေ့ဖုန်းကို မထိပါနဲ့"

"သမီးမင်းမင်း.."

"ကျွန်မက ရှင့်သမီးမဟုတ်ဘူး ဒီမှာကြည့်"

"ဟာ.."

မျက်နှာတွင် ပုံတူလုပ်ထားသော မျက်နှာတူ အရေခွံကို ချွတ် ခြလိုက်သည်။

"ဝင်း... အောင်"

"အများကြီး နောက်ကျသွားပြီဦးမင်းကျော်ဖော၊ ရှင့်တပည့် ခုလောက်ဆို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်မက်ကောင်းကောင်းတွေ မက်နေ လောက်ပြီ"

"မင်း... ဘာသဘောလဲ"

"ရှင့်ကို လာခေါ်တာလေ"

"ဘာ.."

"အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့ပါ"

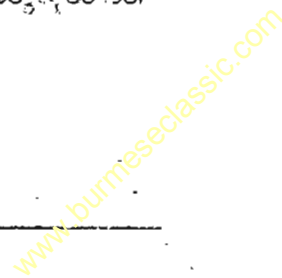
"မင်းက ပြန်ပေးဆွဲတာလား"

"ပြန်ပေးဆွဲတဲ့အလုပ်က ခပ်ညံ့ညံ့လူဆိုးတွေ လုပ်တာပါ"

"အဖြင့် ဘာလဲ"

"ရှင် လိုက်ခဲ့တော့ သိရမှာပေါ့"

"ဝိုး.."

ထိုအချိန်တွင် ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးမောင်းဝင်လာပြီး လူ
(၃)ယောက်အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ရွှေနှင်းဆီ ခေါ်သွားလို့ပြီလား”

“ပြီ... ခဏနေဦး”

ဦးမင်းကျော်ဇော အခန်းထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကိုဝင်ယူ
ပြီးရွှေနှင်းဆီပြန်ထွက်လာကာ

“သွားမယ်ဟေ့၊ တစ်ဖက်ကိုကူးဖို့ပြင်ဆင်ပြီးပြီလား”

“ပြီးသွားပြီ ရွှေနှင်းဆီ”

“ဦးမင်းကျော်ဇောကို မေ့ဆေးပေးလိုက်တော့”

“အိ...”

ဦးမင်းကျော်ဇော နာခေါင်းကို မေ့ဆေးပါသော ပဝါနှင့် အုပ်
လိုက်သည်နှင့်ပျော့ရွေ့သွားတော့သည်။

ကားပေါ်ကို နှစ်ယောက်တို့ပြီးတင်ကာ ခြံဝန်းလေးထဲမှ
မောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေသော ဝင်းအောင်အမြန်ထပြီး
သက်ဆိုင်ရာကို ဖုန်းဆက်ပြီးအကြောင်းကြားခဲ့ပေမယ့် နောက်ကျ
သွားခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။

အရေးပေါ် အစည်းအဝေးခန်းမတွင် ရဲမှူးကြီးက
စကားမဆိုသေးဘဲ အားလုံးမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဗဟုရန်နောင်... ထင်မြင်ချက်ကိုပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်က ဦးမင်းကျော်ဇောအမှန်ပတ်သက်ပြီး
အနီးစပ်ဆုံးခန့်မှန်းလို့ရတာကတော့ တစ်ခုခုအသုံးပြုဖို့အတွက်
ခေါ်ဆောင်သွားတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဆရာဝန်ဟုသာသတ်ကရော”

“ပြန်ပေးဆွဲတာလို့ပဲမြင်မိပါတယ်”

ရဲမှူးကြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားပြီးမှ

“ဆရာရန်နောင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ပြန်ပေးဟုတ် မဟုတ် ကိုတော့ ရုရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အခြေတစ်ခုခုထွက်မှာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဦးမင်းကျော်ဇော တပည့်မိက ဘာတွေထပ်ပြီး သိတာရှိခဲ့သေးလဲ၊ ဆရာရန်နောင်”

“ဦးမင်းကျော်ဇောတပည့်ဝင်းအောင်ဆီက အမှုနဲ့ပတ်သက် ပြီး အထူးခြားဆုံး သိလွန်စကတော့ ရွှေနှင်းဆီဆိုတဲ့ အမည် တစ်ခု ပါပဲ”

“ရွှေနှင်းဆီဆိုတာ ဦးမင်းကျော်ဇော သမီးချက်နာအတုနဲ့ မိန်းကလေးကိုပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ရဲမှူးကြီး”

“ကဲ... အားလုံးနားထောင်ကြ၊ ခု ဦးမင်းကျော်ဇော အဖမ်းခံ ရတဲ့အမှုဟာ သေးငယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ တိုင်းပြည်အတွက် တကယ့် ကိုအရေးကြီးတဲ့အမှုကိစ္စတစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဦးမင်းကျော်ဇောဟာ တိုင်းပြည်အတွက် အရေးကြီးဆုံး တာဝန် တစ်ခုကို ယူထားရသူဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးမင်းကျော်ဇော အမှုကို အထူးပစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်အနေနဲ့ ဆင်နွှဲဖို့ပြင်ဆင်ထားကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာရန်နောင်က ဒီအမှုအတွက် အဓိကနေရာက ဆောင်

ရွက်ပြီး ဆရာဝဏ္ဏက နောက်ကနေ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ရဲမှူးကြီး”

“အပြန်ဆုံးပေါ်အောင် ကြိုးစားကြ၊ မေးစရာရှိသေးလား”

“ရဲမှူးကြီးကို တစ်ခုခွင့်ပြုချက်တောင်းချင်ပါတယ်”

“တောင်းပါ ဆရာ ရန်နောင်”

“တရုတ်ပြည်ဘက်ကို ကူးသန်းခွင့်နဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို လိုချင် ပါတယ်”

“ကူးသန်းချင်တဲ့အကြောင်းက ဘာလဲ”

“ဦးမင်းကျော်ဇောကို ဖမ်းဆီးသွားသူတွေဟာ သာမန်အဖွဲ့ တလေးတစ်ခုတော့ မဖြစ်နိုင်တာမို့ မြန်မာပြည်နယ်စပ်တစ်ဝိုက်မှာ ခြေကုတ်ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

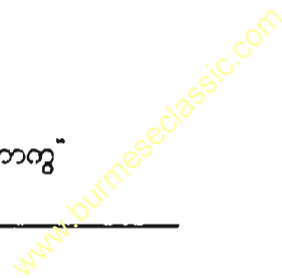
“ဆရာရန်နောင်ပြောတာ သဘောပေါက်ပြီ၊ စိတ်ချ၊ စီစဉ် ထေးထားမယ်”

ရဲမှူးကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတော့ သည်။

“ဟူး... တကယ် ဗြဟ္မာ့ခေါင်းအမှုပဲကွာ”

ဝဏ္ဏက ညည်းညူနေလေသည်။

“ငါကတော့ ဒီလိုအမှုမျိုးမှ သဘောကျတာကွ”

“ဟုတ်မှာအကြောင်းမင်းဆိုတဲ့ကောင်က အန္တရာယ်နဲ့ကစားဖို့ လှူခြံလာတဲ့ကောင်ပဲ”

ဝဏ္ဏနှင့်ရန်နောင်က သင်တန်းတစ်ပတ်စဉ်တည်း ဆင်းရဲပြီး အထူးကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့ကို အရွေးခံရတော့လည်း အတူတူပင်ဖြစ် သည်။

“ကဲ...ဒါတွေထားပါဦး မင်းအခု ဘာလုပ်မှာလဲ ဝဏ္ဏ”

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ၊ ငါက မင်းကိုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရမယ့်

ကာဝန်ဆိုတော့ မင်းလုပ်သမျှ နောက်ကပဲ လိုက်ရမှာပေါ့”

“ငါလူတစ်ယောက်ဆီ သွားမလို့ လိုက်ခဲ့မလား”

“တာဝန်လား အလွတ်လား”

“တာဝန်လည်းဖြစ်သလို အလွတ်လည်းဖြစ်တယ်”

“မင်းစကားက ဘာလဲဟ”

“လိုက်မလား... မလိုက်ဘူးလား... ပြော... ကွာ”

“မင်းက... ခုချိန်မှာ ဝါ ဆရာဆိုတော့ လိုက်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင် ကားမောင်းပေးတော့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...”

ဌာနချုပ်ဝင်းထဲမှ ကားလေးမောင်းပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့သည်။

“ခုငါက ဘယ်ကိုမောင်းမှာလဲ”
“ဦးချစ်ခင်ဆီ”
“ငါတို့ ဌာနချုပ်ကနေ ပင်စင်ယူသွားတဲ့ ဆရာကြီး ချစ်ခင် လား”

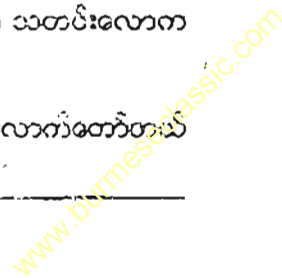
“ဟုတ်တယ်”
“ဟာကွာ.. ဒီလောက် အရက်သောက်ပြီး မူးရူးနေ တဲ့လူဆီကို မင်းဖို့ သွားချင်ရတယ်လို့ကွာ”

“ဝဏ္ဏ— ဆရာကြီးချစ်ခင်က အရက်သောက်တာကလွဲပြီး အတယ်တော်တဲ့သူကွ၊ ငါက သူ ပင်စင်မယူမီက တွေ့ဖူးတယ်၊ အကယ်လေးစားဖို့ကောင်းတဲ့ အချက်တော်တော်များများ သူ့ဆီက ရခဲ့တာရှိတယ်”

“ငါကတော့ ဆရာကြီးချစ်ခင်အရက်သောက်တာပဲ တွေ့ဖူး ထား သူ့ဘယ်နေရာမှာ တော်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး”

“ငါတို့ဌာနချုပ်မှာ ဆရာကြီးချစ်ခင်လောက် သတင်းနဲ့မတ် သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့သူမတွေဖူးသေးဘူး၊ လူကြီးတွေက ပင်စင် တောင် မပေးချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးက သတင်းလောက အာဝန်တွေကိုပြီးငွေသွားပြီတဲ့”

“မင်းအထင်ကြီးတဲ့သူဆိုတော့ ဘယ်လောက်တော်တယ်

ဆိုတာကို ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ”

ရန်နောင်တို့ ကားကလေး အရက် ဆိုင်ရွေ့တွင် ရပ်ပြီး

ရန်နောင်အရက်တစ်လုံးဝယ်ကာ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အားပါးပါး... အရက်က အကောင်းစားပါလား”

“ကိုယ့်ထက်တော်တဲ့သူဆီက သိချင်တာလေး ငါ့ဆီက အတွက် အရင်းစိုက်တဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးကို တကယ်လေးစားတာလည်းပါတယ်”

အိမ်ကလေး တစ်အိမ်ရှေ့မှာ ကားလေးကို ရပ်ပြီး နှစ်ယောက်သားဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဆရာကြီး”

“ဟေ... ဘယ်သူတွေလဲ မှတ်တယ်၊ စုံထောက်ပေါက်စတွေ ပါလားကွ၊ အလဲ... လက်ထဲမှာလည်း ငါ့အကြိုက်ပါလာပုံထောက် တော့ငါ့ဆီက ဘာနှိုက်ယူရင်လို့လဲဟေ... ပြောစမ်း”

“ဆရာကြီးဆီက သိချင်တာလေးလည်းပါတယ်”

“တိုက်ချင်တာလည်းပါတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ့ကောင်သတင်းတွေကို ကြားရတာ ဂုဏ်ယူစရာပဲကွာ၊ ဒါမှ ငါတို့ဌာနအတွက် မျက်နှာကောင်းတွေရမှာပေါ့၊ ဟိုကောင် ဝဏ္ဏ

တတော့ဌာချုပ်ထဲမှာ ရွေ့ခေါက်နေတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာပဲမဟုတ် လား”

“ဒါကတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဂုတစ်ဂုတည်း ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် မအောင်းချင်လို့ပါ”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါနဲ့ ဓာတုဗေဒပညာရှင်ကြီး ဦးမင်းကျော်ဇော တစ်ယောက်ကို ဖမ်းသွားလို့ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒါဆိုရင် ငါသဘောပေါက်ပြီ ရဲနောင်၊ မင်း ငါ့ဆီကိုလာတာ ခုကိစ္စပဲမဟုတ်လားကဲ... ဘာသိချင်လို့လဲ... ပြော...”

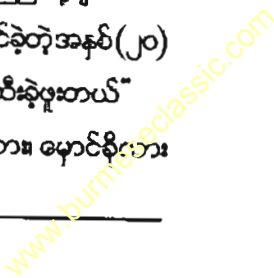
“ဦးမင်းကျော်ဇောကို ဖမ်းသွားတဲ့ ရွှေနှင်းဆီဆိုတဲ့ မိန်း တလေးဟာ ဘယ်လိုအဖွဲ့က ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ရွှေနှင်းဆီဆိုတာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အမည်နာမ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟင်... ဆရာကြီးဆိုလိုတဲ့သဘောက”

“ရွှေနှင်းဆီ အမည်ဟာ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရဲ့ အမည်ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ ဘာကြောင့်ပြောနိုင်သလဲဆို... ငါတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၂၀) လောက်က ရွှေနှင်းဆီ အမည်နဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူးတယ်”

“ဒီအဖွဲ့က ဘာလုပ်လဲ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးလား၊ မှောင်စိုင်းဘေး

ဆရာကြီး

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးကွ၊ တောထဲက လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေကို ဖောက်ခွဲရေးနည်းစနစ်တွေကို လာရောက်ပြီး သင်ကြားပေးခဲ့ကြတာ”

“ဟင်..”

“ပြီးတော့ သူတို့တီထွင်ထားတဲ့ လက်နက်ဆန်းတွေကို လာပြီးရောင်းတာ”

“ရွှေနှင်းဆီအဖွဲ့က ပြည်တွင်းက လူတွေမဟုတ်ဘူးလား”

“ငါတို့ ပြည်တွင်းက လူတွေရော၊ ပြည်ပက ဥပဒေမဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဖွဲ့ထားကြတာ၊ ဒီတုန်းက ပြည်တွင်းက (၅) ယောက် ပြည်ပက (၃) ယောက်ကို ဖမ်းမိခဲ့ကြတယ်”

“ပြည်ပက ဘာလူမျိုးလဲ ဆရာကြီး”

“တရုတ်ပြည် ယူနန်မှာ အခြေချပြီး နေထိုင်တဲ့ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံသားတွေ၊ ဓုယိ ထောင်ထဲမှာ ရှိနေတုန်းပဲ၊ ငါတို့ထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး ယူနန်ထောင်မှာ”

“ရ... ရွှေနှင်းဆီဟာ ဒီအဖွဲ့လိုဆိုရမှာပေါ့”

“သေချာသလောက်တော့ရှိတယ်၊ ဦးမင်းကျော်ဇောကို ဖမ်းသွားရတဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေအတွက်”

အသုံးချနိုင်အောင် ခေါ်သွားတာဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဆရာကြီးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါတယ်၊ ဒီကွင်းဆက်ကို ခြေရာခံဖို့ ဘယ်ကစရမုန်းမသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ရန်နောင်... မင်းအရင်ဆုံး လုပ်ရမှာက ယူနန်အကျဉ်း ထောင်ထဲက ကျင့်ဝပ်ဆိုတဲ့ ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံသားကို တွေ့ပြီး ရွှေနှင်းဆီဆဲလွန်စကို ရှာပေးတော့”

“ဒီကောင်က ဖော်ပါမလား”

“မဖော်ဖို့က များတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် အကျိုးရှိမယ့် စိတ္တကတော့ ရွှေနှင်းဆီ သမိုင်းကြောင်းကို ယူနန်ထောင်ထဲမှာ သိခွင့်ရအယ်၊ ဒါမှ မင်းစီးနေတဲ့ မြင်း အထီးလား အမလားဆိုတာကို ကွဲကွဲ ခြားပြား သိမှာပေါ့ကွ... ဟားဟား... ဟား...”

ဆရာကြီးချစ်ခင်၏ ဆိုလိုရင်းကို သူသိလိုက်သည်။

ရွှေနှင်းဆီ သမိုင်းကြောင်းကို မသိဘဲ ရွှေနှင်းဆီနောက်ကို ခုတ်နေခြင်းသည် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိနိုင်ပေ။

ဆရာကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ရဲစခန်းဆီသို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“အလောင်းကိုဘယ်မှာတွေ့ခဲ့ကြတာလဲရန်နောင်”

“ရေတွင်းပျက်တစ်ခုထဲကကွ၊ ဆရာဝန်တွေ စစ်ဆေးချက်

အရ သေဆုံးတဲ့ မိန်းကလေးဟာ (၅)ရက်လောက်ရှိနေပြီဆိုတော့

ပိုင်ရှင်အတွက် အမှတ်အသားတွေတောင် ရှာဖွေဖို့ခက်နေတယ်။

“အပေမယ့် တစ်ခုထူးခြားတယ်”

“ဘာလဲ”

“မိန်းကလေးဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ထဲက ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အလောင်းကို သက်ဆိုင်ရာက သွားပြီးသယ်ဆောင်တုန်း

အချွေ့ကြိုး ဟန်ချိန်နဲ့ ရွှေခြေကျင်းတောင်ပါသေးတယ်”

“သတ်တဲ့သူတွေက ပစ္စည်းယူချင်လို့ သတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး

မှား

“အင်း... ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဦးမင်းကျော်ဇော သမီး

အလျာကျော်ဇောဆိုတာများလားလို့ထင်မိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရန်ကုန်ကို လှမ်းစုံစမ်းပါလား”

“ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်သတင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မထူးခြားရင်

အကျော်ဇော မိသားစုကို ဆက်သွယ်ရမှာပဲလေ”

ဆေးရုံရင်ခွဲရုံမှ အပြင်သို့ပြန်ပြီးအထွက်တွင်

“ရန်နောင်..”

“ဘာလဲ ဝဏ္ဏ”

“ခု အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေး မျက်နှာတစ်ခုလုံး

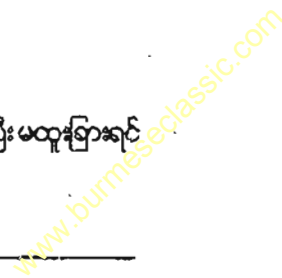
ပုံပျက်အောင် တမင်လုပ်ထားတာ”

“ဟုတ်တယ်... မမှတ်မိနိုင်အောင် လုပ်ထားတဲ့သဘောပဲ”

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်ထားတဲ့စာရင်းကို သွားပြီးကြည့်

ရမှာပဲ”

ရဲစခန်းသို့အရောက်.

“ဆရာရန်နောင်နဲ့ ဆရာဝဏ္ဏတို့ပါလား၊ လာကြဗျာ”

စခန်းမှူးမြင့်ဦးက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ရန် နေရာပေးလိုက်သည်။

“အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ယတ်သက်ပြီး လာကြတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမြင့်ဦး၊ ဘာတွေထူးခြားတာရှိလဲ”

“ခုလောလောဆယ်တော့ ထူးခြားတာ မရှိပါဘူး၊ ပြောနိုင်တာ တစ်ခုကတော့ အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်တို့မြို့တမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ရဲစခန်းမှာ လူပျောက်တိုင်ကြားထားတာ မရှိဘူးဗျ”

“အလောင်းတွေတဲ့ ရေတွင်းဟာ လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ (၃) မိုင်လောက်တော့ ဝေးမယ်နော် ဆရာမြင့်ဦး”

“ဟုတ်တယ်... (၃) မိုင်လောက်ပဲ၊ ဒီလမ်းက လေယာဉ်ဆင်းချိန်လောက်ပဲ ကားအသွားအလာရှိတာ၊ ကျန်အချိန်မှာ ကားပြတ်လှုပ်ပြတ်ပဲ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး၊ ထူးခြားမှုရှိရင် သတင်းပို့ဦး”

ဗျာ”

“ကောင်းပြီ ဆရာရန်နောင်၊ ခြေ... ဒါနဲ့... ဦးမင်းကျော်ဇော် သတင်း ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“ခုထိတော့ မထူးခြားသေးဘူး”

စခန်းမှူးမြင့်ဦး ကားဘေးထိ လိုက်ပြီး ပို့ပေးလေသည်။

ကားလေးရဲစခန်းအပြင်သို့ရောက်တော့

“မင်း ဘာဆက်ပြီး လုပ်မလဲ ရန်နောင်”

“ရန်ကုန်က ဦးမင်းကျော်ဇော် မိသားစုနဲ့ ဆက်သွယ်ရတာမှာပေါ့”

“ဖုန်းနဲ့လား လူကိုယ်တိုင်လား”

“ဖော်လူနဲ့ မိုးပျံကို လွှတ်ရမှာပဲ၊ မိန်းကလေးဆီက ရတဲ့ ရွှေအည်တွေနဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ငါဆိုတာကို ဖော်ထုတ်ရမယ်”

“ဝဏ္ဏ... ကားကိုရပ်လိုက်”

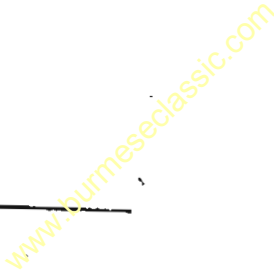
“ဝူး... ကျွီး”

ဝဏ္ဏ... ကားကို ချက်ချင်း ထိုးရပ်လိုက်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ရှေ့က လမ်းပေါ်ကို မသင်္ကာဘူး”

“ဟင်...”

ကားပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားနှင့် သိပ်ပြီး
မကွာတဲ့နေရာကိုလျှောက်လာကြသည်။

“ဝဏ္ဏ...မင်းမှာ မိုင်းရှာတဲ့ ကိရိယာလေးပါလား”

“ပါတယ်ရန်နောင်...ကားပေါ်မှာ”

ရန်နောင်တို့ နေရာသည် မကြာခင်က သောင်းကျန်းသူများ
မိုင်းထောင်တတ်သဖြင့် မိုင်းရှာကိရိယာကို ခရီးသွားအဆောင်သဖွယ်
ယူသွားကြရသည်။

“တီ...တီ...”

“ဟာ...မိုင်းမြှုပ်ထားတယ်”

“တကယ်...အကြံပက်စက်တဲ့ကောင်တွေကွာ”

“ဝဏ္ဏ... မိုင်းရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့ကိုအကြောင်းကြားကွာ”

“အေး...”

ဝဏ္ဏဟန်ရန်ဖြင့်အကြောင်းကြားလိုက်တော့သည်။

“ဟူး...တော်သေးတာပေါ့ ရန်နောင်ရာ၊ မင်းမျက်လုံးလျှင်

လို့”

“ဘုရားမ...တာပဲဟေ့၊ ငါ့မျက်စိက အဲဒီကိုရောက်သွားတာ”

“ငါတို့ကိုလုပ်ကြံတာလား”

“ပြောလို့တော့ မရဘူး၊ အသွားတုန်းကတော့ ဘာမှ မဖြစ်

ဘူး၊ အပြန်ကျမှဆိုတော့ ငါတို့ကို ပစ်မှတ်ထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်
တယ်”

သိပ်မကြာ မိုင်းရှင်းအဖွဲ့ရောက်လာပြီး ထောင်ထားသော

မိုင်းကိုရှင်းလင်းလေသည်။

“ရန်နောင်...မင်း...ယူနန်ကို ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတော့ဖြစ်မယ်၊ ရဲချုပ်ဆီက ခွင့်ပြုချက်

တကျသေးဘူး”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းသွားမှာလား”

“ခွင့်ပြုချက်က ဘယ်လိုဆိုတာ မသိသေးဘူး”

“တကယ်လို့ ငါလိုက်ခွင့်ရရင် ကောင်းမယ်”

“စိတ်ချ... အဖော်ခေါ်ခွင့်ရတာနဲ့ မင်းကို ငါ ခေါ်သွားမှာပါ။

ဆစ်စတော့ရှိတယ်နော်”

“ဘာတစ်ခုလဲ”

“ငါ...အခုလုပ်ရမယ့်အလုပ်က အန္တရာယ်များတယ်၊

သွေးကောင်းမှဖြစ်မှာ”

“သွေးကတော့ ကောင်းပြီးသားပဲဟေ့”

www.burmeseclassic.com

“အသတ်ခံရတဲ့သူက ဦးမင်းကျော်ဖောရဲ့ သမီးကလျာကျော်ဖောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... ရန်ကုန်ကနေ အလာမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတာ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ ရန်နောင်”

“ငါ့အမြင်ကတော့ ဦးမင်းကျော်ဖောတို့ ဖမ်းဆီးမယ့်သူတွေက ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲ”

“ဆရာရန်နောင် ခေါ်ခိုင်းတဲ့လူ ရောက်ပါပြီ”

“အေး... အခန်းထဲကို ခေါ်ခွဲကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရဲဘော်လေးအပြင်ပြန်ထွက်သွားပြီး ဝင်းအောင်ကို ခေါ်လာသည်။

“ဝင်းအောင် ထိုင်ကွာ၊ မင်းကို မေးစရာလေးရှိလို့”

“မေးပါ ဆရာ”

“ဦးမင်းကျော်ဖော သမီးကို သွားကြိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ပထမတော့ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ကြိုခိုင်းမလို့ပြောထားပါတယ်၊ နောက်တော့ လေဆိပ်ကနေ ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ လာပြီးမကြိုမီနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လာခဲ့မယ်ဆိုတာနဲ့ မကြိုဖြစ်ခဲ့တာပါ ဆရာ”

“အဲဒီနေ့က ရောမကလျာကျော်ဖော ရောက်ခဲ့လား”

“ရောက်ခဲ့တယ်”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

“ခြံထဲကို ဝင်လာတာတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ လို့ ပြောတာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့လိုက်သွားလို့ မသိလိုက်ဘူး၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ သိတာပါ”

“ကလျာကျော်ဖော အိမ်ကို ရောက်ပြီး ဘယ်နှစ်ရက်ပြန်မှာ အဖမ်းခံခဲ့ရတာလဲ”

“(၂)ရက်မြောက်မှာပါဆရာ”
“(၂)ရက်အတွင်းမှာကလျာကျော်ဇောဘယ်သူနဲ့တွေ့ခဲ့တာရှိလဲ”

ရန်နောင်စကားကို ဝင်းအောင် စကားမျှ စဉ်းစားပြီး
“အင်း... ကလျာကျော်ဇောဆီကို သီးခြားလာတဲ့လူတော့မရှိဘူး တစ်နေ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာတစ်ပါးအိမ်မှာ ဝိုင်တွဲနေကျန်ခဲ့လို့ ပြန်ပြီး ယူခိုင်းလို့ အပြန်မှာ ကလျာကျော်ဇောနဲ့ ညှိထွန်းဆိုတဲ့ တောင်ထွက်စကားပြောနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ကလျာကျော်ဇော မျက်နှာပျက်သလိုဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မသိရင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ပါတယ်။ (၂)ရက်အတွင်းမှာကလျာကျော်ဇော စကားပြောခဲ့တဲ့ သူပိုင်းဆိုလို့ ညှိထွန်းတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

“ညှိထွန်းဆိုတာ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်မှုနဲ့ ထောင်ကျပြီး ပြန်လွတ်လာတဲ့ကောင်မဟုတ်လား... ရန်နောင်”

“ဟုတ်တယ်... က... ဝင်းအောင်၊ ကျေးဇူးပဲကွာ၊ ဝိုးတိုးဆရ”

“ဗျာ... ဆရာ”

“ဝင်းအောင်ကို ပြန်ပြီး ပိုပေးလိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဝတ္ထု... မင်းနဲ့ငါ အပြင်သွားကြရအောင်”

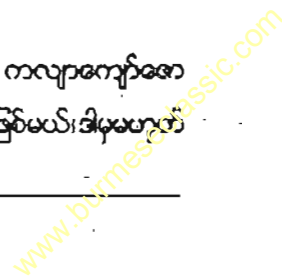
“ဘယ်ကိုလဲ ရန်နောင်”
“ညှိထွန်းကို သွားပြီး ဝမ်းကြဲရအောင်”
“ဟင်... ညှိထွန်းကို ဘာအမှုနဲ့ ဝမ်းမှာလဲ”
“ရွှေနှင်းဆီအဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်မှုပေါ့”
“မင်းပြောတာ ငါသိပ်မရှင်ဘူး ရန်နောင်”
“ငါ ခု... ဝင်းအောင်စကားနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး အဖြေတစ်ခုထွက်တယ်”

“ဘာလဲ... လုပ်စမ်းပါဦး”

“ရွှေနှင်းဆီအဖွဲ့ဟာ ဦးမင်းကျော်ဇောကို ဝမ်းဆီးဖို့အတွက် ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်တဲ့အထဲမှာ ပထမဆုံး ကလျာကျော်ဇောအစားဝင် ဖယ်သူကို မျက်နှာအတုနဲ့ ကြိုတင်ပြီး စောင့်နေမယ်။ ကလျာကျော်ဇော အိမ်ကို ဝန်းဆက်တာ လည်း အတုပဲ။ ကလျာကျော်ဇော ဇလယာဉ်တွင်းကနေ အိမ်ကို အလာမှာ ဒီကောင်တွေ ဖမ်းသွားတာပဲ။ ပြီးမှ ရှင်းပစ်လိုက်ကြတာ”

“ဒီလို ကလျာကျော်ဇော ဒီကိုလာမယ်ဆိုတာကို ကြိုပြီး သိရတာ ရော့ရဲနောင်”

“ကလျာကျော်ဇော မိသားစုထဲမှာ (သို့) ကလျာကျော်ဇော သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်”

ရင် ဦးမင်းကျော်စောရဲ့အနီးကပ်တစ်ယောက်ပဲ”

“မင်းစကားအရဆိုရင် ဝင်းအောင်”

“တိတိကျကျပြောနိုင်တာက ခုညီထွန်းကိုဖမ်းမိရင် အဖြေ ထွက်မှာပေါ့၊ ဝဏ္ဏ...ရှေ့နားက အိမ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မယ်ကွ”

ညီထွန်းအိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ ညီထွန်းကိုမတွေ့ဘဲ ညီထွန်းမိခင်ကြီးကိုသာတွေ့လိုက်ရသည်။

“လူလေးဆိုဘာကိစ္စလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော်တို့ကိုညီထွန်းရဲ့ဧည့်သည်တွေပါ”

“ဧည့်...”

“ကိုညီထွန်း မရှိဘူးလား”

“မရှိဘူးလေ”

“ဘယ်များသွားလဲ အဖေ”

“ငါ့တူတို့ သားသတင်းကို မကြားဘူးတူတယ်”

“ညီထွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား ထောင်ကထွက်ပြီး နောက်ရက်တည်းက သာသနာ့ ဘောင်ကို အပြီးဝင်သွားပြီကွ”

“ဗျာ..”

“ဟင်...ကိုညီထွန်း သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်သွားတာ ဘယ် လောက်ကြာပြီလဲ”

“(၁)လကျော်ပြီ”

“ဟာ..”

ဝင်းအောင် ပြောပြခဲ့သော အကြောင်းတွေက လွဲချော်နေ လေပြီ။ ကလျာကျော်စော နှင့် ညီထွန်းတွေ့ဆုံခဲ့သည်မှာ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိပေ။

“သား သီတင်းသုံးတဲ့ကျောင်းက သိပ်ပြီးမဝေးဘူး (x x x)

ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက် သွားပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

အိမ်ထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်လာချိန်တွင် ရန်နောင်... ဝင်းအောင် ဖော်သို့ သံသယတွေကြီးထွားလာခဲ့တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“နာရီပိုင်းလောက်က ဝင်းအောင် နယ်ခြားဂိတ်ဘက်ကို တားတစ်စီးနဲ့ ပါသွားတယ်လို့ပြောတယ်။ ရန်နောင်... ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ငါတို့နောက်ကျသွားပြီ ခုလောက်ဆို ဒီကောင် တောလမ်း တနေ ထွက်လောက်ပြီကွ၊ ငါတို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ဒီကောင် လစ် ထွက်သွားတာ”

အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ချိန်တွင်

“ဒုတ်...”

“အ...”

“ဝဏ္ဏ...”

အသံတိတ်တစ်ထားသော အဝေးပစ်သေနတ်နှင့် လှမ်းပြီး ဖစ်သောကြောင့် ဝဏ္ဏကို ထိမှန်သွားလေသည်။

“ရန်နောင်... လက်မောင်းကို ထိတာ သတိထား”

“ဒုတ်...”

“ဇွင်...”

သေနတ်ကျည်ဆံက နောက်တစ်ချက်ပေါ်လာပြီး သောမှန်ရံ ဆိုထိမှန်လေသည်။

ရန်နောင်နှင့် ဝဏ္ဏရေမှ ကျောက်ထိုင်ခုံနှင့် အကာအကွယ်

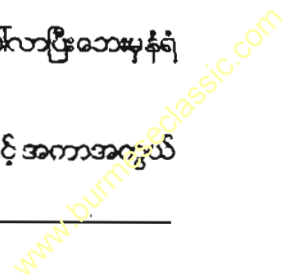
ဦးမင်းကျော်ဖေ အိမ်ကိုရောက်တော့ ဝင်းအောင်ကို မတွေ့ရ။ အိမ်တွင်ရှိနေသော ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးလေး... ဝင်းအောင် တစ်ယောက် ဘယ်သွားလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီကောင် ခုနလေးတင် ခေါ်ဖူးဆောင် အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ထွက်သွားတာပဲ၊ ဦးလေးက မေးတော့ ကိစ္စရှိလို့ဆိုပြီး သွားတာပဲ”

“ဝဏ္ဏရေ... ဝင်းအောင် တော့လစ်ပြီ၊ အထွက်ဂိတ်တွေကို ဆက်သွယ်ကွာ”

ပြီး အထွက်ဂိတ်တွေကို စကားပြောစက်နှင့် ဆက်သွယ်ဖူး ကြည့်တော့

ယူကာသေနတ်ကျည်ဆံလာရာဘက်ကိုလှေ့လာလိုက်သည်။

“ဝဏ္ဏမင်းဒီမှာပဲ ဝပ်နေ”

“မင်း...ဘယ်သွားမလိုလဲ”

“သေနတ်ကျည်လာတဲ့ဘက်ကို ငါအနီးကပ်သွားမယ်”

“အေး..”

“ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်..”

သေနတ်ကျည်ဆံတွေက အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိလာနေသည်။

ရန်နောင် ကျောက်နံရံကို အကွယ်ယူပြီး တစ်ဖက်ချုံထဲကို လိုမ့်ဝင်လိုက်သည်။

သေနတ်သမားက အဝေးသစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ပစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရန်နောင် အနီးဆုံးကို ရောက်အောင် သွားနိုင်ဖို့ ခြံဝန်းမှ အပြင်သို့ဖောက်ထားသည့် အုတ်မြောင်းလေးထဲမှ ထွက်ခဲ့ရသည်။

သေနတ်သမားလည်း ဆက်ပြီး မပစ်တော့ဘဲ သစ်ပင်အောက်သို့ဆင်းကာ ပြန်ဖို့ ကားဆီသို့ပြေးအလာ

“ဒိုင်...”

“အ..”

ရန်နောင်သည် သေနတ်ကိုင်ထားသော သေနတ်သမား၏ လက်ကိုသေရာစွာ ချိန်ပြီး ပစ်ချလိုက်ခြင်းကြောင့် သေနတ်လွင့်စင်ပြီး တားဆီးသို့ပြေးစေမယ့် မရောက်ဘဲ ပစ်လဲကျသွားစဉ်

“ဒုတ်...”

“အာ...”

“ဟင်...”

ကားပေါ်မှလူ သေနတ်သမားကို သေနတ်နှင့်ပစ်ကာ တားမောင်းထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ရန်နောင် သေနတ်သမားနားရောက်တော့ အသက်မရှိတော့ပေ။ ဝဏ္ဏလက်မောင်းလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး အနားသို့ရောက်လာသည်။

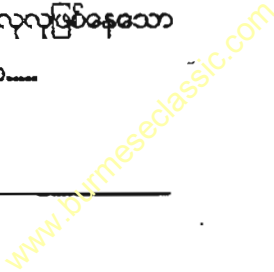
“ရန်နောင် အသက်မရှိတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်... နှုတ်ပိတ်သွားပြီ”

ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟင်..”

သေဆုံးနေတဲ့လူ အိတ်ကပ်ထဲမှ ထွက်ကျလှလှဖြစ်နေသော စာရွက်ခေါက်လေးကို ရန်နောင်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်ရာ.....

မဂ္ဂ

စုံထောက်နှစ်ကောင်တို့ ဒီ(၂)ခုတ်အတွင်းအပြတ်ရှင်း
ရှေ့နှင်းထိ

ယူနန်ပြည်နယ်ရဲမှူးကြီးရုံးရှေ့တွင် ကားလေးရပ်ပြီး
ဆတ်ဆိုင်ရာအရာရှိ ရုံးခန်းထဲသို့ ရန်နောင်နှင့်ဝဏ္ဏ လျှောက်ခွဲကြ
သည်။

“ရန်နောင်-

“ဘာလဲဝဏ္ဏ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီကိုလာတဲ့လမ်းမှာ မင်းသတိထားမိ

ဘူး”

“ဘာလဲဝဏ္ဏ...ငါတို့နှစ်ယောက်နောက်ကို ကားနက်တစ်စီး

ဆိုက်လာတာကိုပြောမလို့မဟုတ်လား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ သတိတော့ထားရမယ်၊ ပြီးတော့ကိုယ့်

၅၂ နိုင်းမဟာ

ပိုင်နက်မဟုတ်ဘူး”

“ငါတို့ ရွှေနှင်းဆီအဖွဲ့နောက်ကို လိုက်ပြီဆိုကတည်းက အန္တရာယ်က အနီးဆုံးနေရာကို ရောက်နေပြီတူရဲ့... သတိကတော့ လစ်လို့မဖြစ်ဘူး။ သတိတစ်ချက်လစ်တာနဲ့ ဘဝပြောင်းသွားမှာပဲဟေ့”

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ပြည်နယ်ရဲမှူးကြီးက ဆီးကြိုသည်။

သူတို့လာမည်ကို ကြိုတင်ပြီး သတင်းပို့ထားပြီးဖြစ်သည်။

“ကဲ... ထိုင်ကြဗျာ”

စားပွဲရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ရဲမှူးကြီးက ပိုင်တဲ့ တစ်တွဲကို ထုတ်ပေးလေသည်။

“ဒါ ရွှေနှင်းဆီအဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ရရှိထားတဲ့ မှတ်တမ်းပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှတ်တမ်းကို ဆရာတို့အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နိုင်ဖို့ တယ်”

“ရဲမှူးကြီးကို တစ်ခု တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“တောင်းဆိုကြည့်ပါ”

“အပြစ်ဒဏ်ကျနေတဲ့ ကျင်ဝပ်ကို တွေ့ချင်ပါတယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ကျင်ဝပ် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားပါပြီ”

“ဗျာ...”

“ဟင်...”

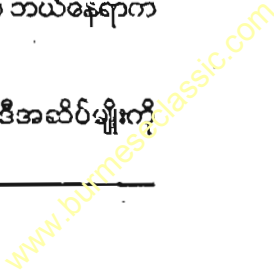
“ကျင်ဝပ်သေတာ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းတယ်”

“သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါတယ်”

“သိရပါတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ကျင်ဝပ်သေပြီး ယူနန်ပြည်မှာ ရွှေနှင်းဆီအဖွဲ့ ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာတာကြောင့် ပြည်မကြီးက စုံထောက်တွေတောင် ယူနန်မှာ တာဝန်ယူနေရတယ်။ ကျင်ဝပ်မသေခင် တစ်လလောက်က လန်းလန်းဆန်းဆန်းနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ ရှိနေခဲ့ပါ့တယ်။ တစ်နေ့ သူ့ဆီကို သူ့ဇနီး ဝမ်းပေါင် ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ကျင်ဝပ်တစ်ယောက် မှိုင်တွေသွားတော့တာပဲ။ နောက်ဆုံးကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆိပ်သောက်ပြီး သေခဲ့တာပဲဗျာ...”

“အဆိပ်သောက်တယ်ဆိုတော့ အဆိပ်ကို ဘယ်နေရာက ထာလဲ။ ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးကို သောက်ခဲ့တာလဲ”

“အဆိပ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ထားရတာပါ။ ဒီအဆိပ်မျိုးကို”

အလွန်ကိုရှားပါးတဲ့ အဆိပ်တစ်မျိုးပဲ။ ကျုပ်တို့ယူနန်ပြည်နယ်မှာ တောင် မရှိဘူး။ တိဘက်က ရှေးကျတဲ့ သစ်ရွက်အဆိပ်တစ်မျိုးလို့ ဆေးသုတေသနအဖွဲ့က စစ်ဆေးတွေ့ရှိတာပဲ။ ဒီသစ်ရွက်လေးကို ကျုပ်တို့ ဆီ သူ့နီးက ပေးခဲ့တာလို့ပဲ ယူဆပါတယ်။

“ကျုပ်တို့နီးနောက်ကိုရော မလိုက်ကြဘူးလား”

“လိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ”

“ဟင်...”

“ကျုပ်တို့နီးက ယူနန်ကနေ ထွက်သွားပြီး နောက်ဆုံးရတဲ့ သတင်းအရတော့ တိဘက်ဘက်ကို ရောက်နေတယ် ဆိုတာပဲ ဖျားဆရာတို့ ဘာ ထပ်ပြီး သိချင်သေးလဲ”

“ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံပါပြီ။ ရွှေနှင်းဆီမှတ်တမ်းကို လေ့လာပြီး တာနဲ့ ပြန်လာဖို့ပေးပါ့မယ်”

“ယူနန်မှာ ကြားဦးမှာလား”

“(၂)ရက်လောက်ပဲ နေမှာပါ”

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရန်နောင်တို့ ပြည်နယ်ရဲမှူးကြီး ရုံးခန်းမှ ပြန်ပြီးထွက်လာကြသည်။ အပြင်ကိုရောက်တော့

“ရန်နောင်ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်မှာလား”

“အေး...”

အငှားကားတစ်စီးကို တားပြီး စီး၍ ပြန်လာခဲ့ကြစဉ်

“ရန်နောင် နောက်မှာ”

“ငါသိတယ် ဝဂ္ဂ”

ရန်နောင်တို့ နောက်တွင် ကားနက်တစ်စီး ကပ်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သူများတိုင်း ပြည်ထဲကို ဝင်ခဲ့ရသဖြင့် လက်နက်မကိုင်ဆောင်ရပေ။

ရန်နောင်တို့ တားစီးခဲ့သော အငှားကားမှာ အရှိုန်မြင့်ပြီး မောင်းစနဲသလို ဟိုတယ်သို့ သွားသော လမ်းလည်း မဟုတ်ပေ။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဘယ်ကို မောင်းနေတာလဲ”

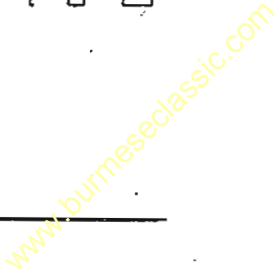
ရန်နောင် အမေးစကားကို ဂရုမပြုဘဲ ဆက်ပြီး မောင်းနေသောကြောင့်

“ကားကို ခုရပ်လိုက်”

ကားမောင်းသည့်သူက ကားကို ထိုးရပ်ပေးလိုက်ပြီး ခါးကြားမှ သေနတ်ကို ဆွဲအထုတ်

“ကဲ...”

“ဖြောင်း...”

“အိ...”

ကားသမား ခါးကြားမှ သေနတ်အပြင်သို့မရောက်ခင် ရန်နောင်လက်တွေ့ကလျင်မြန်စွာဖြင့်ရောက်သွားသည်။

“ဝဏ္ဏ ကားကိုမောင်းတော့”

“အေး...”

“ဒုတ်...”

“ချွင်...”

နောက်ဘက်ကားဆီမှ အသံတိတ်ကိရိယာတပ်ထားသော သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပြီးပစ်နေလေပြီ။ ကျည်ဆံများ ကားဘော်ဒီနှင့် မှန်တွေကို ထိမှန်ခဲ့သလိုပြီး လူကိုတော့ မထိမှန်သေးပေ။

ဝဏ္ဏတစ်ယောက်ကားကိုခြေတင်ရာသို့မောင်းနေရင်း

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ ရန်နောင် ငါလမ်းမသိဘူး”

“ငါလည်း မသိဘူးကွ၊ လောလောဆယ် လွတ်ရာကိုသာ

မောင်းရမှာပဲ၊ မောင်းကွာ”

ကားလမ်းထက်တွင် ကားနှစ်စီးအပြိုင်မောင်းနေဆဲ...

“ဝဏ္ဏ ရှေ့က လမ်းကို ချိုးတွေ့လိုက်ကွာ၊ ဒါ ငြို့ထဲဘက်ကို သွားတဲ့လမ်းဖြစ်မယ်၊ ငြို့ထဲဆိုရင်ဒီကောင်တွေ သေနတ်သုံးခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒုတ်...”

“ဖောင်း...”

“ဟင်...”

ကားဘီးကိုနောက်မှ လှမ်းပြီးပစ်သော ကျည်ဆံထိမှန်ပြီး သေးသို့ဆွဲချသွားတော့သည်။

ကားကိုဆက်ပြီးမောင်း၍ မရတော့ခြင်းကြောင့် ကားပေါ်ကနေ ဆင်းပြီးပြေးခဲ့ရပြန်သည်။

ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက် ပြေးနေသောလမ်းမှာ ကားဝင်၍ မရသော လမ်းကြားလမ်းဖြစ်နေသဖြင့် နောက်မှ လူ(၅)ယောက် အပြေးလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

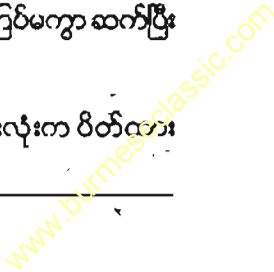
“ဝဏ္ဏ ရှေ့က အပေါက်ကနေဝင်မယ်”

“အင်...”

ပွင့်နေသော တံခါးပေါက်ကနေ အထဲကိုဝင်လိုက်တော့ နောက်ဖေးတိုက်လှေကားတစ်ခုဖြစ်နေသဖြင့် ဆက်ပြီးတက်ခဲ့ကြသည်။

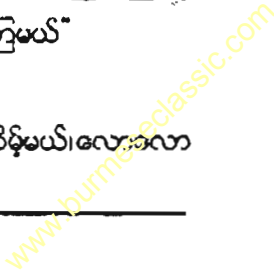
နောက်မှ လိုက်လူတွေကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ ဆက်ပြီး လိုက်လာနေ၏။

လှေကားဘေးဘက်ရှိ အခန်းတွေအားလုံးက ပိတ်ထား

သောကြောင့်အပေါ်ဆုံးရောက်သည်အထိ တက်ခဲ့ကြရသည်။
 နှစ်ယောက်သားတိုက်အမိုးပေါ်ကိုရောက်တော့
 “ဝတ္ထုရေးဆက်ပြီး ပြေးစရာမရှိတော့ဘူး”
 “ဒီတော့”
 “ဒီကောင်တွေကို မင်းနဲ့ငါ ခွဲပြီးရင်ဆိုင်ရုံပဲရှိတော့တယ်”
 “မြန်မာ့လက်ရည်ပြုတာပေါ့ကွာ”
 တိုက်အမိုးပေါ်ရှိ ရေစည်ကြီးဘေးတွင် ပုန်းကွယ်ပြီး အခြေ
 အနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။
 တိုက်အမိုးပေါ်ကို (၃)ယောက်သာ သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်
 တက်လာပြီး (၂)ယောက် လှေကားရင်းတွင် စောင့်နေမည့်ပုံပင်။
 တရုတ်ဘာသာစကားဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ရန်နောင်တို့
 နှစ်ယောက်ကိုရှာဖွေလေသည်။
 ရေစည်ကြီးအနားသို့တစ်ယောက်စီခွဲပြီး ရောက်လာသည်
 နှင့်
 “ဒီမှာကွ...ရေး-”
 “ဖြောင်း”
 “လာပြီ...ဒါက ဒူးပျံ”
 “ဒုတ်..”

“အီး..”
 သေနတ်သမားနှစ်ယောက် မှောက်သွားပြီး ကျန်တစ်
 ယောက်က သေနတ်နှင့်ပစ်မည်အပြု
 “ခိုင်း..”
 “အား..”
 “ဟာ..”
 “ဟိုက်”
 သေနတ်သံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာပြီး သေနတ်သမားရှေ့
 တို့ မှောက်ကျသွားသည်။ သေနတ်ပိုင်ရှင်က တရုတ်အမျိုးသမီး
 တစ်ဦး...
 အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရန်နောင်တို့ဆီကို လျှောက်လာ
 သည်။
 “ကျွန်မက ယူနန်အထူးရဲတပ်ဖွဲ့က စီစီရူးပါ”
 “ဟုတ်ကို အခုလို ကူညီတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
 “မလိုပါဘူးရှင်၊ ကိုယ့်နယ်ထဲရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည် ကို
 စောင့်ရှောက်ရမှာ ကျွန်မတို့တာဝန်ပါ။ ကဲ...သွားကြမယ်”
 “ဒီလူတွေကရေး-”
 “မကြာခင် သူတို့ကိုလာပြီး ခေါ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ လော့...လာ

ဆယ်ရှင်တို့နှစ်ယောက်လုံခြုံစွာနဲ့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

စိစီးခေါ်ဆောင်တဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီကောင်တွေက ဘယ်သူလဲဆိုတာကို မင်းသိလား”

“ရှင်တို့ကို လိုက်ပြီးသတ်တဲ့ကောင်တွေက ကြေးစားလူသတ်ပေးနေတဲ့ကောင်တွေပါ။ ဘယ်သူက သတ်ခိုင်းတာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာတော့ ဒီကောင်တွေကိုယ်တိုင်က သိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ကို ကြားက ပွဲစားတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံနဲ့ငွေပဲ ဖို့လိုက်တာ။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ကို ဘာကြောင့်သတ်တယ်ဆိုတာကို သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

သူမကားလေးနှင့်ပဲ ဟိုတယ်ကိုသာ ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

အိပ်ရာထသည်နှင့် ဟိုတယ်အောက်ထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းတွင် နံနက်စာကို သုံးဆောင်နေကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရန်နောင်... ရွှေနှင့်ထိမှတ်တမ်းကြီးကို ဖတ်ပြီး သွားပြီလား”

“အေး...”

“ဘာထူးပြားလဲ”

“မှတ်တမ်းထဲမှာ ငါသိချင်တဲ့အချက် (၂) ချက်ပဲ ရလိုက်တယ်။ ကျန်တာတော့ သိပ်ပြီး မထူးပြားပါဘူး။

“ဘာအချက်တွေလဲ”

“ပထမအချက်က ရွှေနှင်းဆီဂိုက်ကြီးကို တည်ထောင်တဲ့ နေရာ”

“ဘယ်နေရာလဲ”

“တိဘက်”

“ဟာ...အဝေးကြီးပါလား၊ နောက်တစ်ချက်ကနေရာ”

“ရွှေနှင်းဆီဂိုက်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြတာ အမျိုးသမီး ခေါင်းဆောင်တွေတဲ့”

“လက်ရှိနေရာ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိတဲ့အချိန်ထိတော့ အမျိုးသမီး ဦးဆောင်နေတာပဲ”

“သူတို့ဂိုက်အရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ”

“လက်နက်ဆန်းတွေကို တီထွင်ပြီး အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး သမားတွေကို ရောင်းစားတဲ့ဂိုက်လို့ပြောရမှာပဲ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ မသိရသေးဘူး”

“ဦးမင်းကျော်ဖောကို ဖမ်းသွားတာ လက်နက်ဆန်းကိစ္စ တစ်ခုကြောင့်ဖြစ်နေလားရန်နောင်”

“သေချာသလောက်တော့ရှိတယ်”

“ဟလို...ကောင်းသောမနက်ခင်းပါ...ကိုရန်နောင်နဲ့ကိုတူ”

“ဪ...စိစိ...ထိုင်ပါ”

စိစိ...သူတို့နှင့်အတူဝင်ပြီးထိုင်ကာ

“ဘယ်လိုလဲ ရွှေနှင်းဆီဂိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ လေ့လာပြီးပြီလဲ”

“ခုမှ ရွှေနှင်းဆီရာဇဝင်ကို လေ့လာတုန်းပဲရှိပါသေးတယ်”

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီဂိုက်ကြောင့် ခေါင်းရှုပ်နေရပြီ”

“ဘာလိုလဲ စိစိ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ပညာရှင်ကြီးတွေကို အဖွဲ့က ဖမ်းဆီးခဲ့တာ (၃)ယောက်ပြောက်သွားပြီ”

“ဟင်... (၃)ယောက်လုံးယူနန်ကပဲလား”

“(၃)ယောက်လုံးယူနန်က မဟုတ်ပါဘူး၊ တရုတ်ပြည်မက အစ်ယောက်၊ ထိုင်ဝမ်ကတစ်ယောက်ပါတယ်”

“ပညာရှင်ကြီးတွေဆိုတာ...”

“ဇာတုဗေဒ ပညာရှင်ကြီးတွေလေ၊ ရှင်တို့ဆီက ပညာရှင် နှစ်ယောက်၊ ဒီအဖွဲ့ကို အထူးအဖွဲ့တွေခွဲပြီး ခုံစမ်းနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ရှင် အားမရပါဘူး”

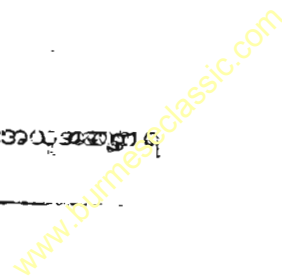
“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ စိစိ...”

“ခုထိ ဘာသဲလွန်စမှ မရသေးဘူး၊ မသင်္ကာလို့ ဖမ်းထားက”

လူတွေသာပုံနေတာ၊ အဖြေက ထွက်လာတာ မရှိသေးဘူး”
 “ကျွန်တော်တို့ဆီကို အလည်သက်သက်လား”
 “မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်တို့ကို ခေါ်ခိုင်းလို့က်လို့”
 “ဟင်...”
 “ရှင်တို့ဆီက တာဝန်ရှိတဲ့ လူကြီးရောက်နေတယ်”
 “ဪ... ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်”
 “ကိုရန်နောင်ရယ်... မနက်ပိုင်းလေးကို ကော်ဖီကောင်း
 ကောင်းလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ အေးအေးဆေးဆေးသောက်
 ပါရစေဦး”
 သူမ ကော်ဖီခွက်ကို ကုန်အောင်သောက်ပြီး ဟိုတယ်ထဲမှ
 အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။
 “ခု-ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ စိစိဇူး...”
 “ယူနန်ရဲ့အထူးတစ်ဖွဲ့နဲ့”
 သူမကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီးလာခဲ့ကြသည်။
 “လူကြီးတွေလည်း ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းကြောင့် ခေါင်းကိုက်နေ
 တယ်”
 “ဥပဒေအပြင်က လူတွေအတွက် သိပ်ပြီးမကြာပါဘူး”
 “မကြာဘူးသာ ပြောနေတာ၊ ရွှေနှင်းဆီအဖွဲ့ကြီးက ခုဆိုရင်

နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော် ရပ်တည်နေပြီလေ”
 “နှစ်ပေါင်း (၅၀) ကျော်ပြီဟုတ်လား”
 “ဟုတ်တယ်”
 ရန်နောင်ဖတ်ခဲ့သော ရွှေနှင်းဆီ မှတ်တမ်းဖိုင်ထဲတွင် နှစ်
 ပေါင်း ဘယ်လောက်ဆိုတာကို တိတိကျကျ မပါခဲ့ပေ။
 “စိစိဇူး... ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လောက်ထိ
 သိထားပြီပြီလဲ”
 “သိပ်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံတော့ မဟုတ်ပါဘူး”
 “သိသလောက် ပြောပြပါလား၊ ကျွန်တော်ဖတ်ရတဲ့
 မှတ်တမ်းက သိပ်ပြီး မပြည့်စုံဘူး”
 “ဟုတ်တယ်၊ ကျင်ဝှပ်ဆိုတဲ့ကောင်လည်း သိပ်ပြီး သိပ်
 ပေါ့ပါဘူး။ သူ့အဆင့်က တစ်ဆင့်ခံခေါင်းဆောင်လက်အောက်မှာ
 ကျပ်ရှားရတာဆိုတော့ မှတ်တမ်းထဲမှာပါ သလောက်ပဲ သိမှာပါ”
 “စိစိဇူးက ရော့ဘယ်တုန်းက သိခဲ့ရတာလဲ”
 “တိဘက် ဘုန်းဆော်ကြီးတစ်ပါးနဲ့ ယူနန်မှ မိတ်ဆွေဖြစ်
 ရင်း သိခဲ့ရတာပါ”
 “ဪ...”
 “ရွှေနှင်းဆီဆိုတဲ့ အမည်ဟာ သူတို့ဂိုဏ်းအယူအဆကြောင့် ရှင်

ကောင်းကင်ကို စိုးစိုးခြင်းလို့ ယူဆထားပြီး မှည့်ခဲ့ကြတာ။ စတင်ခဲ့
 စည်းခဲ့တဲ့ အမျိုးအသမီးဟာ ရုရှားပြည်က (အနုမြူ) ထုတ်လုပ်တဲ့
 ပညာရှင်ကြီးတစ်ဦးပဲ။ ရုရှားပြည်ကနေ (အနုမြူ) ဖော်မြူလာတွေကို
 တစ်ဖက်နိုင်ငံတွေကို စိုးရောင်းမှုကြောင့် ရုရှားအစိုးရက ဖမ်းဆီး
 ပြင်နေတုန်း တိဘက်ကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြပြီး ဇာတ်မြူနေခဲ့ကြတယ်။
 ဒီတုန်းက သူနဲ့အတူ သမီးတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ ရီမေဒီတဲ့
 တိဘက်ကို ရီမေဒီ ရောက်တော့ အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ်ပဲရှိသေး
 တယ်။ ရုရှားပညာရှင်ကြီးဟာ တိဘက်ကို ရောက်ပြီး (၃) နှစ်ပဲခံလိုက်
 ပါတယ်။ အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ ရီမေဒီဟာ
 ရွှေနှင့်ဆီဆိုတဲ့ဂိုဏ်းကို စတင်ပြီး တည်ထောင်တော့တာပဲ။ သူ့ရည်
 ရွယ်ချက်က အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့တွေကို နောက်ကနေ မြှောက်
 ပေးနိုင်ရေးပဲ။ နောက်တော့ လမ်းကြောင်းပြောင်းခဲ့တယ်။ လက်နက်
 ဆန်းတွေကို ရှာဖွေပြီး ရောင်းစားတဲ့ဂိုဏ်းဖြစ်သွားတော့တာပဲ။
 စုဆိုရင် ရီမေဒီ လက်ထက်ကစပြီး သူ့သမီးရီမီမေဒီဦးဆောင်နေတယ်။
 လို့သတင်းရထားပေမယ့် ရီမီမေဒီဟာ ဘယ်လိုပုံလဲဆိုတာ ဘယ်သူ
 မပြောနိုင်ကြဘူး။

“ရီမေဒီက တိဘက်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်ပေါ့”
 “ဟုတ်တယ်။ တိဘက်လူမျိုး အေ့စစ်ဆိုတဲ့ သူနဲ့ အိမ်ထောင်

ကျပြီး ရီမီမေဒီ (၁၈) နှစ် သမီးမှာကွဲသွားကြတယ်”
 “ခု အေ့စစ်ရှိသေးလား”
 “သေလားရှင် ဟာဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျမပြောနိုင်ဘူး”
 ယူနန်အထူးတပ်ဖွဲ့ရှုံးချုပ်ထံကို ကားမောင်းဝင်လာသဖြင့်
 စကားပြတ်သွားကြလေတော့သည်။
 သူမ ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ရုံးခန်းတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာ
 သည်။ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
 “ဟာ... ရဲမှူးကြီး”
 “ကဲ... ထိုင်ကြကွာ”
 ရန်နောင်တို့ တပ်ဖွဲ့မှ ရဲမှူးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြ
 သွားသည်။ ဘေးတွင် ယူနန်မှ တာဝန်ရှိသူနှင့် ဟောင်ကောင်မှ တာဝန်
 ရှိသူတွေကို ပါတွေ့လိုက်ရသည်။
 “ခု... ဒီကိုရောက်လာတာ အထူးစစ်ဆင်ရေးတစ်ခုအတွက်
 အာဝန်ပေးချင်လို့လာခဲ့တာ”
 “ဟုတ်ကဲ့... အစိန်ရှိပါ ရဲမှူးကြီး”
 “ငါတို့နဲ့အတူ ရွှေနှင့်ဆီဂိုဏ်းကြီးရဲ့ ဒုက္ခပေးမှုကို ခံနေရတဲ့
 သူနန်ပြည်နယ်နဲ့ ဟောင်ကောင်ကလည်း ရွှေနှင့်ဆီဂိုဏ်းကြီးကို ဖော်
 ဆုတ်ဖို့ကြိုးစားနေကြတယ်။ ဒီအတွက် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို ပြု

လုပ်ကြမယ်။ ငါတို့ဆီက ဆရာရန်နောင်၊ ယူနန်က စီစီဇူးနဲ့ ယောက်
ကောင်က ရဲအရာရှိ ဝုရင်ဒေါင်တို့က ရွှေနှင့်ဆီကိုကူးထုတ်ဖော်ရေး
အတွက် အထူးတာဝန်ကိုဆောင်ရွက်ကြရမယ်။ သူက ဝုရင်ဒေါင်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့— ကျွန်တော်ရန်နောင်ပါ”

“ကျွန်မ— စီစီဇူး”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ပေးပြီး

“ဒီစစ်ဆင်ရေးကို ပန်းသုံးပွင့်စစ်ဆင်ရေးလို့ အမည်ပေး
ထားတယ်”

“ပန်းသုံးပွင့်”

သုံးယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်

ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဆရာဝဏ္ဏက ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပြီး ဆရာရန်နောင်ကတော့
ဒီနေ့ကစပြီး စစ်ဆင်ရေးတာဝန်ကို ယူရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စအားလုံးကို ယူနန်တာဝန်ရှိသူတွေ
က လုပ်ဆောင်ပေးလိမ့်မယ်။ တာဝန်ကျေပွန်ပါစေ”

“မိတ်ချပါ ရဲမှူးကြီး”

အခန်းထဲမှ အသီးသီးပြန်ထွက်ချိန်တွင် ဝဏ္ဏမှ

“ရန်နောင်”

“ဝဏ္ဏ”

“မင်းမြန်မာပြည်ပြန်လာမယ့်ရက်ကို ငါမျှော်နေမယ်”

“မကြာခင် ငါပြန်ရောက်လာမှာပါကွာ”

ဝုရင်ဒေါင် ရေးထားသောစာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး မျက်နှာတစ်ခု
လှဲမှိုင်းဝေသွားလေသည်။

“ဒေါင်...ဘာတွေရေးထားတာလဲ”

“ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်နေကြပြီ”

“ဟင်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါင်”

“ကျုပ်ဖန့်နဲ့ ကျုပ်သားလေးကို ဒီကောင်တွေဖမ်းထားလိုက်

၆

“ဟာ...”

“ကျုပ်ကို ရှေ့ဆက်မတိုးရင် ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးမယ်တဲ့၊ ရှေ့
ဆက်ပြီးတိုးရင် ကျုပ်ဖန့်နဲ့ ကျုပ်သားကို သတ်မယ်တဲ့”

“ခင်ဗျားဘာလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်တို့က ခင်းခယောက်ျားတွေပဲဗျာ၊ နောက်ဆုတ်ဖို့ဆို
ဘာမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ခုလို အကြမ်းဖက်ခြိမ်းခြောက်မှုတွေကို အလျှော့
ပေးရင် ဒီထက်မက ခြိမ်းခြောက်မှုတွေကို ဒီကောင်တွေ ကျူးလွန်လာ
လိမ့်မယ်”

တာဝန်နှင့်ဘဝကို စတေးဆဲရဲတဲ့ ဝုရင်ဒေါင်ကို ရန်နောင်
လေးစားသွားသည်။

“ဟင်...”

အနီရောင်ကတ္တီပါဘူးလေးထဲမှ ဝုရင်ဒေါင်အမည်နှင့် ရှေ့
ရောင်ကျည်ဆံလေးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ရန်နောင်တို့ သုံးဦးတည်းခိုသော ဟိုတယ်မှ ဟိုတယ်
ဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ဦးလာပြီး ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် တရုတ်ဘာသာဖြင့် စာတစ်စောင်ပဲပါပါသေးသည်။

“ဘယ်သူလာဖို့တာလဲ”

“လူတစ်ယောက်လာပြီး ပေးခိုင်းတာပါ၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
မသိဘူး”

သူတို့ တိဘက်ကိုရောက်၍ (၃)ရက်မြောက်သောနေ့တွင်
စတင်ပြီး ကြုံရသောကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

ဂုရင်ဒေါင် ရွှေရောင်ကျည်ဆံလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အံကို
ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒေါင်..”

“ဘာများလဲ ရန်နောင်”

“ခင်ဗျား ဇနီးနဲ့ သားကို ကယ်ဖို့စဉ်းစားကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဒီကောင်တွေလက်ထဲက ကယ်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး
ပြီးတော့ ဘယ်မှာဖမ်းထားတယ်ဆိုတာ သိမှမသိရဘဲ၊ ထားလိုက်ဖို့
ဘုရားသခင်ဆန္ဒတော်အတိုင်းပေါ့”

“ကျုပ်အကြံတစ်ခုရတယ်”

“ဘာများလဲ ရန်နောင်”

“ခင်ဗျားသဘောထားကို ဒီကောင်တွေ မေးမှာပဲ”

“သိပ်သေချာတယ်”

“ဒီကော့ ဒီကောင်တွေမေးရင် ခင်ဗျားဘက်က လိုက်လျော
တဲ့အသွင်နဲ့ ရှေ့ပြီး ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ သားဖမ်းထားတဲ့နေရာကို သိအောင်
လုပ်ကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ် ဒေါင်၊ ရဲနောင်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကောင်း

တယ်”

“အေးအေး၊ ကြိုးစားကြည့်တာပေါ့”

“ကျုပ်တို့ဘက်က ဖရိယာယ်ကြွယ်ဖို့တော့လိုမယ်”

“ကျွန်မအထင် ဒီဟိုတယ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရွှေနှင့်ဆီဂိုက်း

တလူတွေရှိနေမှာ သေချာတယ်”

“သတိတော့ အပြည့်ထားကြရမှာပဲ”

“ဆရာတို့”

“ဘာလဲဟေ့”

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းကောင်လေး ဧရာကလားပြီး

“ဂုရင်ဒေါင် ဖုန်းလာနေတယ်”

“အေး... ခုလာခဲ့မယ်၊ ရန်နောင် သူတို့ဘက်က ခပြီကွ”

“ပီပီရီရီသာ လုပ်ပေတော့ ဒေါင်”

ဂုရင်ဒေါင်... ရန်နောင်တို့ဝိုင်းမှ ထွက်သွားပြီး

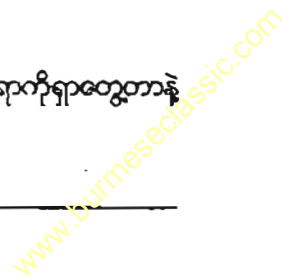
“ပီပီရီ... ကျုပ်တို့ကို ရွှေကျည်ဆံနဲ့ ဝပြီးမိတ်ဆက်နေပြီ”

“ကျွန်မအ... ဝင် တစ်ယောက်ချင်းကို ရှင်းမယ့် သဘောပဲ

ရန်နောင်”

“သူတို့ဘက်က စိန်ခေါ်မှုဟာ ရန်သူရဲခြေရာကို ရှာတွေ့တာနဲ့

အတူတူပဲ... ဟော... ဟိုမှာ... ဒေါင်ပြန်လာနေပြီ”

ဝုရင်ဒေါင် - ရန်နောင်တို့အနားကိုရောက်တော့

“ရန်နောင်...ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းခေါင်းညိတ် လိုက်ပြီ၊ ကျုပ်နဲ့နဲ့ ကျုပ်သားကိုတွေ့ခွင့်တောင်းထားတယ်”

“ဒီတော့”

“မကြာခင် အခြေပေးမယ်တဲ့၊ တကယ်လို့ ကျုပ်ကိုလာပြီး ခေါ်ရင်ခင်ဗျားတို့ကျုပ်နောက်ကလိုက်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ ကြံမယ်၊ ရှင်သာ သူတို့ခေါ်တဲ့ နောက်ကိုလိုက်သွားပါ၊ ကျွန်မနဲ့ ရန်နောင် အရင်ထွက်သွားပြီးလိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒီတောင်တွေက သိပ်ပြီးလျှင်တယ်နော်”

“သူတို့လျှင်သလို ကျွန်မတို့ကလည်း ပြီးပြန်ရမှာပေါ့၊ ကဲ... ရန်နောင်...ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အပြင်သွားမယ်၊ ဒေါင်...ရှင်ခါးကြားမှာ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ရဲ့ဆက်သွယ်ရေးစက် အသေးလေးပါနေတာပဲ ရှင်နောက်ကိုလိုက်နိုင်မှာပါ”

ဝုရင်ဒေါင်ကို ထားခဲ့ပြီး ရန်နောင်နှင့် စီစီဇူး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး၊ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ စီစီဇူး အဝတ်တစ်ချို့ကို ဝယ်ယူလေသည်။ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ပြီးထွက်ချိန်တွင်

“စီစီဇူး... ကျုပ်တို့နောက်မှာ ရှိနေချိန်နေတယ်”

“ကျွန်မ သဘောပေါက်တယ်၊ နှစ်ယောက်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီနှစ်ကောင်ကိုအရင်ရှင်းပေးဖြစ်မယ်”

နှစ်ယောက်သားမသိရှင်ယောင်ဆောင်ကာ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ပြီး

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရှေ့တိုက်ကြီးပေါက်တက်မယ်”

စီစီဇူးပြလိုက်သောတိုက်မှာ ဆောက်လုပ်စတိုက်ကြီး တစ်လုံးပင်ဖြစ်သည်။ တိုက်ပေါ်တွင် အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။ အပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြပြီးနောက်သို့ ပြန်အကဲခတ်တော့ ငန့်နှစ်ကောင် တက်ပြီးလိုက်လာကြသည်။

အပေါ်ဆုံးအလွှာကိုရောက်တော့ နှစ်ယောက် လူစုခွဲပြီး ပုန်းနေလိုက်သည်။ ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက်ကို ရှာရင်းနှင့် အနားသို့ ရောက်လာသဖြင့်

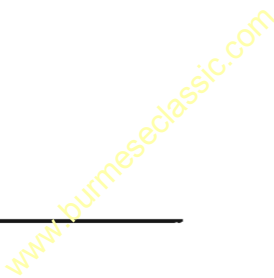
“ဟေ့...”

“ဖြောင်း...”

“ဟိ”

“ဒုတ်”

“အား...”

စိစိဇူက မြန်သလိုရဲနောင်ကလည်း ခပ်သွက်သွက်ဖြစ်၍ ငနဲ
နှစ်ကောင် သိပ်မကြာဘဲ မောက်သွားလေသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ချက်ချင်း သတ်ရလို့မဖြစ်ဘူး စိစိဇူ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ပါးစပ်ဖိတ်၊ ကြိုးတုပ်ပြီး တစ်ညလောက်တော့ သိပ်ထားရ
မှာပဲ”

“ကောင်းတယ်”

ငနဲနှစ်ကောင်ကို ပါးစပ်တွင် အဝတ်စည်းပြီး ကြိုးဖြင့်တုပ်
ကာ အုတ်ပုံကြားထဲတွင် ထားခဲ့ကြသည်။

“ခုဘယ်ကိုဆက်သွားမလဲ”

“အလှပြင်ဆိုင်”

“ဟင်...ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရှင်ရှင်ကို တရုတ်အဘိုးကြီးပုံပေါက်အောင် လုပ်ရမယ်”

“မင်းကရော...”

“တရုတ်မကြီးပုံပေါ်ရှင်”

တိုက်ကြီးပေါ်မှ နှစ်ယောက်သား စက်သွက်သွက်ဆင်းလာခဲ့
လေတော့သည်။

ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက် ရုပ်ဖျက်ပြီး အပြင်သို့ထွက်တော့
ဆက်သွယ်ရေးစက်တွင် ဝုရင်အိုင် ရောက်ရှိနေသော နေရာကိုကြည့်
တာ

“ဒေါင်တော့ ပါသွားပြီ”

“ခု...ပြနေတာတောင် ဘက်အရပ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“လိုက်သွားဖို့ ဘယ်လိုစဉ်မလဲ”

“ဟိုမှာလေ”

“ဟာ...”

www.burmeseclassic.com

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြလေသည်။

“စိစိဇူးနဲ့ သိတဲ့ကားလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်”

“လောလောဆယ် ဒီကားကိုနိုးပြီး စီးရမှာပေါ့”

“ကားက သော့ပိတ်ထားတဲ့ပုံပဲ”

“စောင့်ကြည့်စမ်းပါ”

စိစိဇူး သေးသက်ကို မျက်လုံးတစ်ချက်တွေကစားပြီး အိတ်ကပ်ထဲမှ သံရွှန်ကလေးနှင့် ကားတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကားပေါ်ပြန်ပြန်တက်တော့”

“ပူး...”

ကားစက်ကို သံရွှန်ကလေးနှင့်ပုံနှိပ်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဘာလဲ...အံ့ဩနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီပညာက ကားသူရီးပိစွာတွေ့ဆီမှာ တပည့်ခံပြီး သင်ခဲ့တာ၊ အရေးပေါ်အခြေအနေကျရင် အသံချွန်င်အောင်လို့ ခုတော့ အသုံးတည့်သွားပြီ”

ကားကို စက်ထဲက အချက်ပြသည့်ဘက်ဆီသို့မောင်းလာရင်း

“ဟင်...”

“ဟယ်”

မြစ်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကိုရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

စက်ထဲမှ အချက်ပြမှုက မြစ်ရေထဲကိုပင်၊ ဆိပ်ကမ်းတွင် သေကာဖွယ်ကောင်းသော လူတွေကိုတွေ့နေရပေမယ့် ရန်နောင်တို့ နှစ်ယောက်ကိုမှတ်မိပုံမပေါ်။

တရုတ်အဘိုးကြီးနှင့်အသွားကြီး လေညင်းလှာခံသည့် အသွင်ဖြင့် မြစ်ကမ်းနံ့သေးတွင် ဝင်ပြီးထိုင်ကာ

“ရန်နောင် ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ သင်္ဘောကြီးကိုတွေ့လား”

“တွေ့တယ်၊ ဒီသင်္ဘောကြီးပေါ်မှာများလား”

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ လိုက်သွားဖို့ကတော့ ခက်နေပြီ၊ ဒီကောင်တွေ လူတွေလို့ ယူဆရတဲ့ကောင်တွေက ဟိုမော်တော်ဆိပ်မှာရှိ နေသလိုပဲ”

“စိစိဇူး...ဟိုမှာ”

ရန်နောင် သင်္ဘောတစ်စင်းသေးတွင် ကပ်ထားသော မော်တော်လေးကိုပြလိုက်သည်။

“ဒီနေရာဆိုရင် မဆိုးဘူး ဒီကောင်တွေ မတွေ့လောက်ဘူး ကဲ... သွားကြရအောင်၊ ဒီတစ်ခါ မော်တော်စက်လှေဆက်ပြီးခိုးစီးကြတာပေါ့”

သင်္ဘောကြီးနားသို့ မယောင်မလည်နှင့် သွားပြီး စက်လှေပေါ်သို့ နှစ်ယောက် သားတက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့ကြသည်။

“စက်က ဘယ်နေရာကို ပြုလဲ ဝီစီလူး”

“ရန်နောင် သေချာပြီ၊ သင်္ဘောကြီး ပုံသဏ္ဍာန် တောင်ပေါ်နေပြီ”

“ဟင်...”

“ဟင်...”

သင်္ဘောကြီးနားသို့ စက်လှေကလေး အနီးဆုံးကို ရောက်ပေမယ့် သင်္ဘောကြီးပေါ်တက်သည့် လှေကားတွင် အစောင့်တွေရှိနေသောကြောင့် ကပ်၍ မဖြစ်ပေ။ စက်လှေကို သင်္ဘောကြီး နောက်ဘက်သို့ ဆက်မောင်းလာပြီး

“ဝီစီလူး ဒီနောက်က တက်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဒီလမ်းပဲ ရှိတာ”

သင်္ဘောကြီးမှာ နိုင်ငံကူးကုန်တင်သောကြီးတက်စီး ဖြစ်ပြီး အပေါ်ကို လွယ်လွယ်နှင့် တက်၍ မရနိုင်ပေ။ သင်္ဘောတက်မကြီးဆို ဖက်တွယ်ပြီး စက်စက်ခဲခဲ တက်ခဲ့ကြရသည်။

“ဝီစီလူး သတိထားနော်”

“ပိတ်ချ”

အတော်ကို ကြိုးစားပြီး တက်မှ သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေမယ့် အခန်းများစွာရှိသည့် သင်္ဘောကြီး ဖြစ်၍ ရှာဖွေရခက်နေပြန်သည်။

“စက်က ဘယ်နေရာကို ပြုလဲ ဝီစီလူး”

“သင်္ဘောရှေ့ဘက် အပေါ်ထပ် အခန်း ဖြစ်ဖို့များတယ်”

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို

အတင်းဆွဲခေါ်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“ဒေါင် သားများလား မသိဘူး”

“ဒီကောင်ကို အသုံးချရမယ်”

“အင်း...”

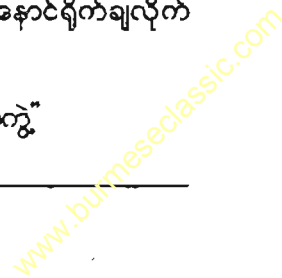
ရန်နောင်တို့ နှစ်ယောက် ရှေ့ကို ရောက်သည်နှင့်

“ဖြောင်း...”

“အင့်...”

အနားကို ရောက်လာသည့် သူကို ရန်နောင် ရိုက်ချလိုက်သည်နှင့် ဝီစီလူးက ကလေးငယ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး

“သားတို့ကို အန်တီတို့က လာကယ်တာကွဲ့”

ရာတိတ်ကလေးကသဘောပေါက်စွာနှင့်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သားအဖေက ဝုရင်ဒေါင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို သူတို့သားမာမိကို ဘယ်မှာထားလဲ”

“ဟို...သဘောကြီးအောက်ခန်းမှာ”

“သားဒယ်ဒီနဲ့ရောတွေ့ ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်...”

“ရန်နောင်... ဒီကောင်တွေ တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ခေါ်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင် အမြန်ဆုံးကယ်ဖို့ လုပ်ရအောင်”

“ဘယ်သူ့ကိုအရင်ကယ်မလဲ”

“ဝုရင်ဒေါင်ဇနီးကို အရင်ကယ်ကြရအောင်၊ သားနော်”

“သိတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် အန်တီတို့ကို လမ်းပြ”

ရာတိတ်ကလေး ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြရာ သဘောဝမ်းအောက်ရှိ အခန်းရှေ့တွင် လူနှစ်ယောက်စောင့်နေသည်။

တို့တွေ့လိုက်ရသဖြင့်

“စီစီရူး...တို့...ဒီမှာနေခဲ့ကြ”

“တစ်ယောက်တည်းရမလား ကျွန်မဝင်ကူမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါဆို စီစီရူး ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို အသောင်ပြုပြီး ခေါ်ထုတ်”

“အင်...”

စီစီရူး ခြေလှမ်းနေနေဖြင့် လာနေသည်ကို အစောင့်နှစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေရင်း စီစီရူး ဘေးဘက်အကွေ့သို့ လိုက်သည်ကို အပြေးလိုက်လာသည်။

“ရော...”

“ခွပ်”

“အင့်”

ရန်နောင် လက်ထဲမှ သေနတ်ဒင်နှင့် ရိုက်ချလိုက်သော ဖြင့်တစ်ယောက်မှောက်သွားပြီး စီစီရူးက နောက်တစ်ယောက်ကို လိုက်သည်။

လဲကျနေသော အစောင့်ဆီမှ သော့ကိုယူကာ ပိတ်ထားသော အခန်းကိုဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲတွင် ဝုရင်ဒေါင်ဇနီးကို ခြေလိုက်ရသည်။

“မာမိ”

“သာ...”

“ကဲ...အပြင်ထွက်ကြရအောင်”

“ရှင်...ရှင်တို့က”

“ဝုရင်ဒေါင် မိတ်ဆွေတွေပါ”

သင်္ဘောအပေါ်ဆီသို့ပြန်ပြီးတက်ချိန်ထိ အန္တရာယ်ကတိ

ရှင်းနေဆဲ...

“စိစိဇူး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထုတ်သွားတော့၊ ကျ

ဝုရင်ဒေါင်ကို ကယ်ပြီးလာခဲ့မယ်”

စိစိဇူး သင်္ဘောပေါ်မှ အောက်ကိုဆင်းသော လှေကားဆီ

ပုန်းလျှိုး သွားသည်နှင့် ရန်နောင် သင်္ဘောအပေါ်ထပ်ဆီသို့ တက်ခဲ့

“ဟင်...”

ဝုရင်ဒေါင်ကို ဖမ်းဆီးထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ဝုရင်ဒေါင်ဘေးတွင် စောင့်ကြပ်နေသူတွေက (၅)ယောက်

မကပေး

“ဟေ့ကောင်စစ်တာ”

“ဘာလဲကျော့”

“ဟိုကောင်မနဲ့ ကလေးလွတ်သွားပြီ”

“ဘာကွ... သင်္ဘောပေါ်မှာ ရန်သူရောက်နေပြီ”

အားနည်း ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားပြီး အပြေးအလွှား ထွက်

သွားကြတော့သည်။

ဝုရင်ဒေါင်ဘေးတွင် နှစ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့တော့သဖြင့်

ပျက်ရှားဖို့အခွင့်အရေးတစ်ခု ရာသွားလေသည်။

“ဒေါက်...ခွမ်း”

ရန်နောင်အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို အခန်းဆီသို့ပစ်ချလိုက်

သောကြောင့် အစောင့်တစ်ယောက် ပြေးထွက်လာသည်ကို အပေါက်

ကျ ဆီကြိုပြီး ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် ကျန်နေသော တစ်ယောက်ပါ

သေပြီးထွက်လာသည်။

“ကဲ...”

“ဖြောင်း”

“အင့်...”

ပွဲစဉ်ကို အမြန်ဆုံးရန်နောင် သိမ်းလိုက်ရလေသည်။

“ရန်နောင်”

“ဒေါင်”

ဝုရင်ဒေါင်ကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေပေး

စိစိဇူး

“ကျုပ် သားနဲ့ နန်းကို ကယ်ရဦးမယ်”

“ကျုပ်နဲ့ စိစီးဖူး ကယ်ထားတယ်၊ အပြန်ထွက်ကြရအောင်”

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်”

“ဟင်”

“ဟာ”

သေနတ်ကျည်ဆံတွေက ရန်နောင်တို့ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝဲကျလာလေသည်။ ရန်နောင်တို့ အပြန်အလှန် ပြန်ပစ်ရင်း သင်္ဘောတောင်အနားသို့ ကပ်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့...ဆင်းခဲ့ကြ”

“စိစီးဖူး”

သင်္ဘောကြီးအောက်တွင် စိစီးဖူး မော်တော်ဘုတ်ကလေးတွေ လိုက်ခြင်းကြောင့်

“ဒေါင်... ခုန်ဆင်းတော့”

“အိုကေ”

“ဒိုင်...”

“အား...”

“ဒေါင်”

ဝုရင်ဒေါင် ရန်ရှုမည်အပြု သေနတ်ကျည်ဆံက ရင်ဘတ်

အိုးရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဝုန်း”

ရန်နောင်သည် ဝုရင်ဒေါင်ကိုဖက်ပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

ရေထဲသို့ရောက်တော့မှ စိစီးဖူး ဆွဲတင်ကာ မော်တော် ကိုဇော်ကုန်ဖွင့် မောင်းထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

နောက်မှ မော်တော်ဘုတ် (၃)စီး လိုက်လာပေမယ့် မရှိနိုင်တော့ပေ။

“ဝုရင်...”

“မရွ... သား...”

“ဒယ်ဒီ”

“ဒယ်ဒီ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စိတ်မပူနဲ့”

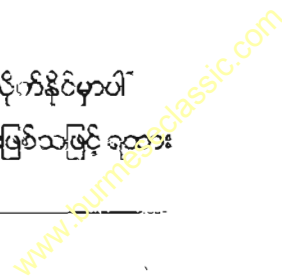
“စိစီးဖူး ဆေးရုံကို အပြန်ဆုံးရောက်အောင် သွားမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချ”

“ရန်နောင်... စိစီးဖူး... ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ...”

“ကျုပ်မသေနိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ လိုက်နိုင်မှာပါ”
ဝုရင်ဒေါင်က စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာသူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ရုတား

၈ နိုင်ငံမဟာ

သောဒက်ရာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်မှုမရှိချေ။

ရန်နောင်တို့ မော်တော်ဘုတ်ကလေးက ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး
သို့ ကပ်ရန် အနီးရုံးသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီဖြစ်သည်။

ဆေးရုံသို့ ဝုရင်ဒေါင် တက်နေသည်မှာ (၃) ရက် မြောက်ခဲ့ပြီ
ဒက်ရာမှာ သက်သာနေပေမယ့် လှုပ်ရှား၍ တော့မရသေးပေ။

ဆေးရုံပေါ်တွင် ဝုရင်ဒေါင် လုံခြုံရေးကို စိတ်မချသဖြင့်
ရန်နောင်က စောင့်ကြပ်နေရသလို၊ ဝုရင်ဒေါင် ဇနီးနှင့် ကလေးကို
အိမ်ထဲသို့ က အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ပေးနေရသည်။ ရန်နောင်တို့
အောက်ရှိနေသောနေရာကား ရန်သူနယ်နိမိတ်ထဲတွင်ဖြစ်သဖြင့်
စိတ်ချယုံကြည်၍ မရနိုင်ပေ။

တိဘက်တွင် ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းဝင်တွေက နေရာစုံတွင်ရှိပြီး
အကြွေးချမ်းသာသော ဂိုဏ်းဖြစ်သောကြောင့် ကြေးစားလှသော်

သမားပြန်ပေးသမားတွေက ပေါများသည်။

“ကျုပ်ကြောင့် ရန်နောင်တို့လည်း ပင်ပန်းနေပြီ”

“ခေါင်... ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့က စစ်ဆင်ရေး တစ်ခုကို လက်တွဲတိုက်ပွဲဝင်နေကြတာ၊ သေဖော်သေဖက်တွေ မဟုတ်လား”

“အေးဗျာ.. ခင်ဗျားတို့ကျေးဇူးကိုတာ့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး၊ ကျုပ် ဇနီးနဲ့ ကလေးတွေကပဲ စိုးရိမ်နေတာ”

“ခင်ဗျား အစိုးရအဖွဲ့က မနက်ဖြန်ဆို လာခေါ်တော့မှာပေါ့၊ ဘာမှ စိတ်မချမဖြစ်နဲ့တော့၊ လုံခြုံရေးကို သူတို့က ကျုပ်တို့ တာဝန်ပြီး ဆုံးတဲ့အထိ တာဝန်ယူကြမှာပေါ့”

“အိမ်လည်း ကျုပ် ဒီကောင်တွေနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ”

“ဂျီ..”

အပြင်ဘက်မှ လှည်းတွန်းသံကြောင့်

“ဆေးလာပြီး ထိုးတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့”

လက်တွန်းလှည်းသံက တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသောကြောင့် ရန်နောင် ထိုင်နေရာမှထပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ပြေးတော့

လိုက်သည်။

ဆရာဝန်ဝတ်စုံဖြင့် ဆေးလှည်းကို လူတစ်ယောက် တွန်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ပြီး

“ဟင်..”

အနီးသို့ ရောက်တော့ ရန်နောင် သတိပြုမိသည်မှာ ဆရာဝန်ကုတ်အင်္ကျီထဲက သေနတ်ခင်လေး ပင်ဖြစ်သည်။

ဆေးလှည်းတွန်းလာသူမှာ ဆရာဝန်အစစ်မဖြစ်နိုင်တော့

ဝေ၊

“ခေါင်... သတိထား”

“ဒုတ်”

“ဖောင်း”

ဆေးလှည်းတွန်းလာသူကို ရန်နောင် ဘေးသက်သို့ လဲချ

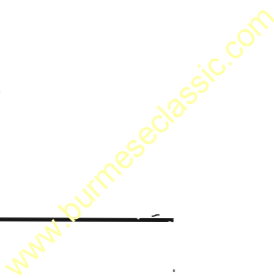
လိုက်ရသည်။

ဆရာဝန်အယောင်ဆောင်သူက သဘောပေါက်ပြီး သေနတ်နှင့် ထုတ်ဖမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ..”

“ဂီ... ဒုတ်”

“ဒီ...”

၉၂ **နှိုင်းမဟာ**

ရန်နောင် ခါးကြားမှ ဓားပြောင်နှင့် ပစ်ချလိုက်သောကြောင့်
လူသတ်သမား လက်မောင်းကို စိုက်ဝင်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ပြီး
ပြေးလေသည်။

ရန်နောင် မလိုက်ဘဲ ရပ်ကြည့်နေစဉ်

“အား...”

“ဟင်...”

အောက်ကိုဆင်းသော လှေကားထစ်မှ အချိန်လွန်ပြီး
လူသတ်သမား ပြုတ်ကျသွားလေတော့သည်။

သူ့ဇာတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိမ်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“အိုင်...”

“ဟူး...တော်သေးတယ်၊ ခေါင်းအုံးပဲ ထိလို့ဟေ့”

ခေါင်းအုံးကြီး ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်တို့အတွက် နေရာတိုင်းမှာ ကျည်ဆံတွေပဲ ရန်နောင်”

“ကျည်ဆံတောင် ရိုးရိုးကျည်ဆံမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကျည်ဆံလဲ”

“ရွှေရောင်ကျည်ဆံလေ၊ ထိခိုက်ရင်တောင် ဂုဏ်ယူရမလို့ဖြစ်

နေပြီ”

“အိုင်နဲ့ ရန်နောင်”

“စိစီး”

“ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်မဆေးရုံရောက်မှ သိရတာ၊ လူသတ်ကောင်တွေကြာ

သွားပြီ”

“အော်...”

“ကျွန်မနောက်ဆုံး သဲလွန်စကို ဒီလူသတ်ကောင်စီကရလို
ပြေးကြိုးစားပါတယ်၊ အလကားပဲ၊ ကောင်းတောင် မပြောနိုင်တော့ဘူး၊
ရန်နောင်”

“ဘာများလဲ စိစီး”

“ကျွန်မ အိုင်ကို ဆေးရုံမှာ ဆက်ပြီး မထားချင်ဘူး၊ ဘာ

ကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆေးရုံလုံခြုံရေးက စိတ်မချရဘူး”

“ဟုတ်တယ် စိစီး... ဘယ်လိုစိစဉ်ချင်လဲ”

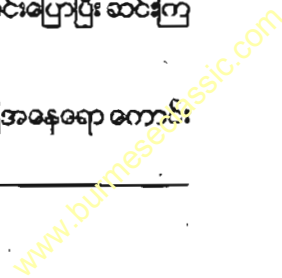
“ကျွန်မတို့ကို သက်ဆိုင်ရာက စိစဉ်ပေးတဲ့ အိမ်ကလေးက

ဆိုးဘူး၊ ဆေးရုံထက်စာရင် လုံခြုံမှုတော့ရှိတယ်”

“ဒါဆို ဆရာဝန်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ဆင်းကြ

တာပေါ့”

“အော်... စိစီး ကျုပ် ဇနီးနဲ့သား အခြေအနေရော ကောင်း

ရဲလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ယူနန်ရဲတပ်ဖွဲ့က လူအင်အားအပြည့်နဲ့
စောင့်ရှောက်ပေးနေပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ကို ပြန်ကြည့်လည်း စီစဉ်ပေး
ပြီးပြီ”

“သူတို့ပြန်သွားမှ စိတ်အေးချရာ”

ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့အရာရှိကြီးတွေ ရောက်လာပြီး
သူတို့လိုခြံရံအားနည်းမှုကို တောင်းပန်သည်။

ရန်နောင်မှ ဂုရင်ဒေါင်ကို ဆေးရုံဆင်းခွင့်တောင်းသဖြင့်
ဆရာဝန်ကြီးက ခွင့်ပြုသလို နေ့စဉ်လာကြည့်ပေးမည့် ဆရာဝန် တစ်
ယောက်ကိုပါ စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒေါင်ရှေ့ဆက်ပြီး ဒုတိယမြောက် ရွှေရောင်ကျည်ဆံ
က တယ်သူ့ဆီကို လက်ဆောင်ပို့ဦးမလဲ မသိဘူး”

“ပို့တော့လည်း ယူရတာပေါ့စိစီးရာ... မဟုတ်ဘူးလား”

“သိပ်ပြီး ဟုတ်တာပေါ့”

ရန်နောင် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို မပိတ်ခင် ခြံဝင်းထဲက
အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ခြံတံခါးတွင် ရဲသုံးယောက်
စောင့်ကြပ်ပြီး အိမ်ရှေ့တွင် နှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေသည်။

ဂုရင်ဒေါင် ဒဏ်ရာက သက်သာမလိုနှင့် အဖျားပါဝင်နေ
သဖြင့် အိမ်ရာထဲတွင် ဆက်ပြီးလဲနေလေသည်။

ဂုရင်ဒေါင် ဇနီးနှင့် ကလေးကတော့ သူတို့နိုင်ငံဆီကို ပြန်ပြီး
ဆီဆောင်သွားလေပြီဖြစ်သည်။

“ရန်နောင်”

“စိစီး မအိပ်သေးဘူးလား”

“အိပ်လို့မရတာနဲ့ ထွက်လာတာ၊ ပြီးတော့ ရှင့်ကို တိုင်ထင်
စရာရှိလို့”

“ဒါဆို ခြံဝန်းထဲ ဆင်းကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ”

ခုတင်ပေါ်တွင် ဂုရင်ဒေါင် ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ချင်နေတော့

ပြီ

စိစိဖူးနှင့် ခြံဝန်းလေးထဲကို ဆင်းလာကာ ခုံတန်းလျားထဲ
တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“စိစိဖူး ဘာပြောချင်လို့လဲ၊ ပြောလေ”

“ဒေါင်ကို ဒီမှာဆက်ပြီး မထားချင်တော့ဘူး”

“ဟင်...”

“သူ့ဒဏ်ရာအခြေအနေက ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ထစ်ထစ်
လောက်ဆက်ပြီး အနားယူရမယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးကပြောသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါင်အတွက်ရော ကျုပ်တို့အတွက်ပါ ကောင်း
တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကတော့ လုပ်ဆောင်ရတော့မှာပဲ။ ခုလို အန္တရာယ်
စက်ဝန်းထဲမှာ ဂုရင်ဒေါင် ဒဏ်ရာနဲ့ ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ရတာ အားနည်း
တယ်”

“မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် အကြောင်းကြားပြီးတော့ ပြန်ခေါ်

ခေါ်ချာပဲ”

“ဂုရင်ဒေါင်ကို မပြောနဲ့ စိစိဖူး ဒီလူက ပြန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တစ်မျိုးစီစဉ်ပြီး လေယာဉ်ပေါ်တင်ပေးရတာပေါ့ရှင်”

“ကျုပ်တို့လည်း ခုချိန်ထိ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး
အာသံလွန်စမှ မရသေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို
အာသံလွန်စ ရွှေနှင်းဆီ ခြေရာကို စပြီးအတွဲပါပြီ”

“တိ...တိ...”

ခြံရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား ကြည့်နေရင်း
အစောင့်ရဲအရာရှိက ကားပေါ်ကလူကို မေးမြန်းနေသည်ကို အဝေးမှ
အာသံလွန်စရလေသည်။

ကားပေါ်မှ လူက အိတ်ကပ်ထဲမှ ကတ်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ပြ
ဆိုက်သဖြင့် ရဲအရာရှိ ခြိတ်ခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ဌာနကလဲ မသိဘူး စိစိဖူး”

“ဒီအချိန်ကျမှ ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး”

စိစိဖူး အိမ်ဘက်သို့ သွားမည်အပြု

“နေဦး စိစိဖူး ကျုပ်တို့ နောက်ကနေ ဝင်မယ်”

“အင်...”

www.burmeseclassic.com

မြဲထဲမောင်ဝင်လာသော ကားမှာ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။
“ဟင်..”

ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး အိမ်ဝတွင် ဝေ
ကြပ်နေသော ရဲဘော်နှစ်ဦးကို အသံတိတ်သေနတ်နှင့် ပစ်ပြိုနှင်း
သည်။

“ဒါ..”

“အစိုးရဘက်အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ လူသတ်သမား
ပီပီဇူး မင်းမှာ သေနတ်ပါလား”

“မပါခဲ့ဘူး ဒါပဲပါတယ်”

ပီပီဇူး သံမဏိ စတီးပြားလေးတွေကို ပြလိုက်သည်။

“သေနတ်ထက် မြန်တယ်”

“အိမ်နောက်ဖေးဘက်က ဝင်ရင်ကောင်းမယ်”

“ရန်နောင် ဟိုမှာ”

“ဟင်..”

မြဲဝတွင် စောင့်ကြပ်နေသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် (၂)ဦး
အရာရှိကို လူ (၆)ယောက်လောက်က ဖမ်းဆီးထားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲတွင် သေနတ်သမားက ဝုရင်အိုင် ရှိနေသည့် အ
တံခါးကို ဖျက်ပြီး အထဲကို ဝင်မည်အပြု

“ရီး..”

“အား”

ပီပီဇူး.. လက်ထဲမှ သံမဏိစကြာလေးက လူသတ်သမား
လက်ကို ထိမှန်သွားပြီး လက်ထဲက သေနတ်ပါ လွတ်ကျသွား
လေသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်လေးနေပါ။ ရှင်လှုပ်တာနဲ့ နောက်ထပ်လာမယ့်
စကြာလေးက ရှင့်ကို ညှာမှာမဟုတ်ဘူး”

ရန်နောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး နားထင်
တိုတော့ချိန်ကာ

“မင်း.. ရွှေနှင်းဆီရိုက်စင် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ကြေးစားလူသတ်သမား”

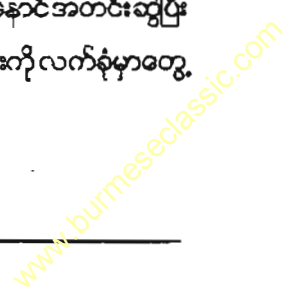
“မင်း မညာနဲ့”

“ကျုပ်အတည်ပြောတာ၊ မညာပါဘူး”

“မင်းလက်ခုံကို မှောက်လိုက်စမ်း”

လူသတ်သမားက မမှောက်ရင်ပေးရန်နောင်အတင်းဆွဲပြီး
ကြည့်တော့ နာဖိစကြာတံဆိပ်နှင့် နှင်းဆီပွင့်လေးကို လက်ခုံမှာတွေ့
လိုက်သည်။

“မင်းထပ်ပြီး ညာဦးမှာလား”

လူသတ်သမား မြင်းနိုင်တော့ဘဲ ဝန်ခံလိုက်သည်။

“မင်းတို့ခေါင်းဆောင် ဘယ်မှာနေလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျုပ်ဘာမှ မသိတာအမှန်ပါ”

“စီစီလူး ဒီကောင်ကတော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မပြောရင် ပြောတဲ့နည်းကို သုံးရမှာပေါ့၊ ကျွန်မတာဝန်ထား။ ကဲ...ရှင် စဉ်းစားပါ။ ရှင်ဘက်က ထုတ်ဖော်ပြောမယ်ဆိုရင် နှစ်အတွက် အကျိုးရှိမယ်၊ ဆက်ပြီးခေါင်းမာနေမယ်ဆိုရင် ဒီမှာတွေ့လား”

စီစီလူး ဆံပင်ကြားမှ အပ်ကလေးတစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ပြလိုက်သည်။

“ဒီအပ်က ကင်းအဆိပ်ရည် စိမ်ထားတဲ့အပ်၊ သေထောင့်မသေဘူး၊ သေချင်လောက်အောင်တော့ ခံစားရတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ကျုပ်ဘာမှ မသိဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ရန်နောင် ရှေ့ ဒီကောင့်လက်ကို ကိုင်အား”

လိုက်”

လူသတ်သမားက ခပ်အေးအေးလဲ လက်ကို ဆန့်ပေးလိုက်သည်။

“သတ္တိကတော့ တကယ်ကောင်းတာပဲ...ကဲ...”

“အ...”

လူသတ်သမား လက်ကြားထဲသို့ အပ်ကလေးကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အပ်လောက်စူးတာလေးကို တွန့်လိမ်နေရတယ်လို့”

“အား... ဖြေဆေးပေးပါ၊ ကျုပ်ပြောပါ့မယ်”

“ရှေး... သောက်လိုက်”

စီစီလူး ဆေးပြားလေးတစ်ပြားကို ပေးလိုက်ပြီး သောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ခေါင်းဆောင်အမည်က ရှိစီမေဒီဆိုတာတော့ သိတယ်၊ သူ့မျက်နှာကိုတော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“သူတို့စနန်းကရော”

“ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို လိမ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် တကယ်”

သိခဲ့တာ”

“မင်းတို့ကို ခိုင်းတာကျတော့ရော”

“ဗုန်းနဲ့ မဟုတ်ရင် စီအိအေစွဲပျိုပြီး ခိုင်းခဲ့တာပါ”

“ရွှေနှင်းဆီပိုက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းသိသလောက် ပြောပြ”

“ရွှေနှင်းဆီပိုက်မှာ အရေးပါဆုံး လူ(၃)ဦးရှိတယ်”

“ယောက်ျားတွေလား၊ မိန်းမလား”

“ယောက်ျားနှစ်ဦးပါ”

တိဘက်လူမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရုရှားလူမျိုး နှိုစီမေဒီ အဘိုးရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှစ်ဦး ရုရှားပြည် ဓာတ်ပေါင်းဆိုကြီးကို တာဝန်ယူကြတဲ့ (၂)ဦးပါ”

“သူတို့အမည်တွေကရော”

“မစ္စတာ အလတ်ဖွေးနဲ့ မစ္စတာ အဲလစ်တို့ပါ”

“သူတို့က ရွှေနှင်းဆီပိုက်ထဲကို ဘာကြောင့်ရောက်လာတာလဲ”

“တိုင်းပြည်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရောင်းစားခဲ့ကြလို့ သတ်ဆိုင်ရာကမဖမ်းဆင်ဖြူးခဲ့ကြတာ”

“မင်းဆီမှာ နှိုစီမေဒီ အရွေ့ရှိလား”

“ရှိပါတယ်။ ဒါတောင် ကျုပ်ကူးယူပြီး သိမ်းထားလို့ နှိုစီမေဒီ ပို့တဲ့အရွေ့ကို ပြန်ပြီးပို့ပေးရတာ”

“ခု ရွှေနှင်းဆီပိုက်က ဘာလုပ်နေလဲ”

“ကျုပ်သိတာက စွမ်းအားကြီးမားတဲ့ ဗုံးဘစ်လုံးကို တီထွင်နေတယ်လို့ ကြားစားဖူးပါတယ်”

“ရွှေနှင်းဆီပိုက်က ဖမ်းထားတဲ့ လူတွေ ဘယ်မှာထားလဲ”

“နှိုစီမေဒီ နေတဲ့နေရာမှာ ရှိကြပါတယ်”

“နှိုစီမေဒီ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို မင်းတကယ် မသိဘူး”

“အေး”

“ခင်ဗျားတို့ သတ်ရင်လည်း သေရုံပဲရှိမှာပါ။ ကျုပ်တကယ်”

“ဆီသူး”

လူသတ်သမားမှာ တကယ်မသိသော အသွင်ရှိနေသည်ကို သဘောပေါက်သောကြောင့် ဆက်ပြီး မမေးတော့ပေ။

“ပီစီဖူး သူ့ကို သက်ဆိုင်ရာလူကို အပ်လိုက်တော့”

“အပြင်မှာ ရှင်းရမယ့်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်။ ဧက”

ပီစီဖူး တိဘတ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဆီကို အကြောင်းကြားလိုက် သဖြင့် ဧကအတွင်းမှာပင် ခြံဝင်းအပြင်တွင် ပစ်ခတ်သံတွေကြားရပြီး”

လူသတ်သမားအဖွဲ့တွေ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြသည်။

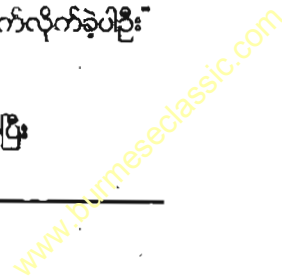
အိမ်ထဲမှ ဆီးပြီးတိုက်ခိုက်သဖြင့် လူသတ်သမားများအား နှုတ်ဖမ်းဆီးမိလေသည်။

တိဘက်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အားလုံးကိုခေါ်ဆောင်သွားရန် ပြင်ဆင်နေစဉ်”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်လည်း ဧကလောက်လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ကောင်းပြီ”

ရဲအရာရှိက ခေါ်သဖြင့် လိုက်ရန်ပြန်လိုက်ပြီး”

“အိမ်ထဲမှာ ကျုပ်တို့လူတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်”

“ဒီအတွက်စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့တာဝန်ယူပြီးစောင့်နေပါမယ်”

စီစီဖူးနှင့် ရန်နောင်တို့ အရာရှိခေါ်ဆောင်သည့် ကားပေါ်သို့ တက်ခဲ့သလို နောက်ကားတွင် သေနတ်သမားများအပါအဝင် ရဲတပ်သားတချို့လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

ရန်နောင်တို့လိုက်ပါလာသော ကားလေးမှာ အမှောင်ထုထဲ တိုးဆင်းပြီး မောင်းနှင်လာနေဆဲပင်။

“ဝုန်း...”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

မြေပြင်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားသလို ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး နောက်မှ လိုက်ပါလာသော ကားမှာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသည်။

“ရန်နောင်...”

“စီစီဖူး...”

ရန်နောင်တို့နှစ်ဦးကားပေါ်မှ ရန်ဆင်းချိန်တွင် ဘေးဘက်မှ သေနတ်သံတွေ ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ခေါင်းပင်မထောင်ဖို့ အောင်မြင်နေရသည်။

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်...”

ဘေးနှစ်ဖက်မှ ညှပ်ပြီး ပစ်နေသဖြင့် ကားကို အကာအကွယ် ယူပြီး နေ၍ မရတော့ပေ။ ရန်နောင်တို့နှင့် အတူ လိုက်ပါလာသော ရဲအရာရှိမှာ အင်ရာရရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“စီစီဖူးဟိုကားအရှေ့ဘက်ကို လိုဖွဲ့ပြီး ထွက်လိုက်”

“ရန်နောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး နေရင် သေဖို့များတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ အင်အားများတယ်”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံး နီးပါးလည်း အင်ရာရသူတွေများနေပြီ။ ရန်နောင်တို့ဘက်မှ ခုခံမှုအား ကျဆင်းနေပြီဖြစ်သည်။

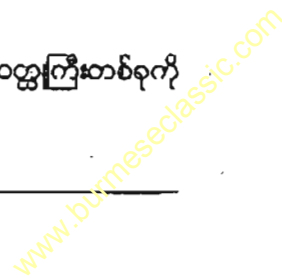
အချုပ်ကားနှင့် ပါလာသော လူသတ်သမားများမှာလည်း တားအပါက်ကွဲမှုအောက်တွင် သေကြေဖို့က များနေလေပြီ။

“မသေစေဖို့ အရှင်မိအောင်ဖမ်းကြ”

အမိန့်ပေးသံနှင့် အတူ ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက်ဆီကို ပိုင်ချိန် ပြီးတက်လာနေကြသည်။

“စီစီဖူး...ဟိုဘက်မှာ ဘာကြီးလဲ”

အမှောင်ထုထဲတွင် စမ်းတဝါးဝါး အရာဝတ္ထုကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“တံတားပျက်ကြီးလား၊ တိုက်ပျက်ကြီးလားမသိဘူး”

“ပြေးလမ်းက ဒီတစ်ခုပဲရှိတော့တယ်”

“ဒီတစ်ခုပဲရှိရင် ဒါကိုပဲရွေးကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်ကွယ်မှ ထိုနေရာသို့ပြေးခဲ့ကြ

သည်။

“အယ်..”

“ဟင်..”

ရန်နောင်တို့တွေ့လိုက်ရသောအရာကား တံတားပျက်ကြီး

တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အမှောင်ထဲတွင်ဘာမှမမြင်ရဘဲ ဖြတ်ကူးဖို့က မလွယ်။

“ကျွဲ-ကျွဲ-”

“ဖြောင်း..”

“အို..”

တံတားပေါ်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းလောက်သာ နင်းရသေးသည်။ ဆွေးမြေ့နေသော တံတားအခင်းက ကျိုးကျသွားလေသည်။

“ဒိုင်..”

သေနတ်သံတွေက ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါလားနော်။

ရန်နောင်နှင့် စိစိလူးတို့တံတားပေါ်တွင်ဆက်ပြီးမလျှောက်ဘဲ

တံတားတိုင်နှင့်ကွယ်ပြီးနေရာယူထားလိုက်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေးလိုက်ခဲ့ပါ။

ဒီတံတားကိုဆက်ပြီးသွားရင် သေလမ်းကိုရွေးတာပဲဖြစ်မယ်”

တံတားငရှုတွင် ရန်နောင်တို့ကို အဖမ်းခံဖို့ တိသက်ဘာသာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေလေသည်။

“စိစိလူးတံတားနဲ့ချောင်းက အမြင့်ဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

“ရန်နောင် အတော်ကိုမြင့်မယ့်ပုံပဲ။ ဒီတံတားက ချောက်

တမ်းပါးနှစ်ဖက်ကိုဖြတ်ပြီးဆောက်ထားတဲ့တံတားဖြစ်မယ်”

“စိစိလူး မင်းရန်ချမလား၊ အဖမ်းခံမလား”

“ရန်နောင် ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ကျုပ်က ဒီကောင်တွေလက်ထဲကို အညံ့မခံနိုင်ဘူး”

“အို..”

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

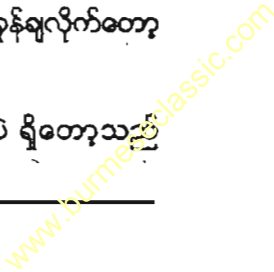
“ဝမ်းတူး-သရီး..”

“ဝုန်း”

တံတားကြီးပေါ်မှ အရဲစွမ်းပြီးချောင်းထဲသို့ရန်ချလိုက်တော့

သည်။

ရန်နောင်တို့ရွေးချယ်စရာ ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့သည်

မဟုတ်လား။

ချောက်အစွန်း(၂)ခုကို ဖြတ်ဆောက်ထားသော တံတား
ကြီး၏ သစ်သာအခင်းတွေပါ ရန်နောင်တို့နှင့်အတူ ပြတ်ကျခဲ့လေပြီ။

တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားပေ မယ့်
ချောင်းထဲသို့အရောက်တွင်လက်တွဲဖြတ်သွားကြသည်။

ရေစီးကာအရမ်းကိုသန်နေသောကြောင့် ကမ်းသို့ မှန်းပြီး
ရန်နောင်ကူးဆတ်လာခဲ့ရသည်။ ချောင်းအရေများ၏ အေးစက်မှုကြောင့်
တစ်ကိုယ်လုံးကိုကျင်ထုံနေလေ၏။

ကမ်းပေါ်သို့တက်ပြီး စိစီးရုံကို ရှာဖွေပေမယ့် အရိပ်
အယောင်ပင်မတွေ့ရပေ။

ဘေးဘက်မှာက တောကြီးဖြစ်နေသဖြင့် ရန်နောင် ည
အမှောင်ထဲတွင် ဆက်ပြီးမသွားဘဲ သစ်ပင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်
သည်။

“ဟိ...”

လောက တစ်ချက်တိုးလျှင် တိုးသလို ကျောကွဲမတတ် ရှမ်း တုန်သွားလေသည်။

“ပီပီဖူး... ပီပီဖူး... ပီပီဖူး”

ရန်နောင်အသံကုန်ဟစ်ပြီးခေါ်ပေမယ့် တုံ့ပြန်သံကို မကြား ရပေ။

“ဟူ...”

စိတ်လျှော့ကာ အပေါ်မှ အကျီတွေကို ရွတ်ပြီး ရေညှစ်စဉ်-

“ဒေါက်...”

“ဟင်...”

အိတ်ကပ်ထဲမှ ဇစ်ပို မီးခြစ်ကလေးတစ်လုံး ထွက်ကျလာ သည်။

ထိုမီးခြစ်သည် ရဲနောင်မီးခြစ်မဟုတ် ၊ ဝုရင်ဒေါင် မီးခြစ်ထဲ ဖြစ်သည်။ ရဲနောင် ခဏယူပြီး သိမ်းထားခြင်းဖြစ်၍ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပါလာခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ဘုရားကယ်တာပဲ”

ဇစ်ပို မီးခြစ်လေးအားကိုးနှင့် အမှိုက်ကလေးတွေကို ရှိပြီး မီးရှို့ကာ ဘေးဘက်မှ သစ်ကိုင်းခြောက်တို့ဖြင့် မီးဖိုကလေးလုပ်ထား

သည်။

ရေပိုနေသောကြောင့် အဝတ်တွေကို မီးပြုပြီး ခြောက် အောင်လုပ်နေစဉ်

“ရှင်...ရှင်...”

“ဟင်...”

ခြေသံကြောင့် နားစွင့်ပြီး သစ်ပင်နှင့် ကွယ်ကာ ကြည့် လိုက်တော့

“ပီပီဖူး”

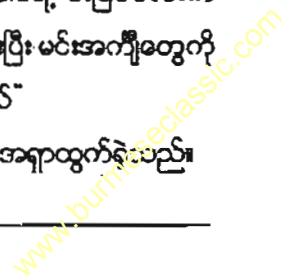
“ရန်...ရန်နောင်”

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်စွာဖြင့် လျှောက်လာနေသော ပီပီဖူး ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မီးဖိုဘေးတွင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ အနွေး ဓာတ်ကိုယူနေသည်။

“ဓုမှ သက်သာသွားစာယ်၊ ဒီမီးသာမတွေ့ရင် မနက်ဆိုရင် တောင့်နေမှာပဲ”

“ကျုပ်လည်း အိတ်ကပ်ထဲက ဒေါင်ရဲ့ မီးခြစ်လေးက ကယ်လို့၊ ဧရာ... ကျုပ်အကျီကို အရင်လဲထားပြီး မင်းအကျီတွေကို မီးကင်လိုက်၊ ကျုပ် ထင်းခြောက်တွေရှာဦးမယ်”

ပီပီဖူးကို အကျီပေးကာ ထင်းခြောက်အရာထွက်ခဲ့သည်။

ရန်နောင်ပြန်ရောက်တော့မိမိဖူးအဝတ်အစားတွေခြောက်
သလိုလိုပင်ဖြစ်နေလေပြီဖြစ်သည်။

“ဘယ်နေရာကိုရောက်နေတာလဲ မသိဘူးနော်”

“တောစပ်တစ်ခုတော့သေချာတယ်”

“မနက်မိုးလင်းမှပဲလင်းစကိုရှာတော့မယ်၊ ဒီညတော့ဒီမှာပဲ
အိပ်ကြတာပေါ့”

“အိပ်တာထက်တော့ကောင်အန္တရာယ်ကရှိသေးတယ်”

“မီးတော့ မပြတ်အောင် ထိုးထားရမှာပဲ”

ရန်နောင်ကောက်လာသော ထင်းခြောက်တွေက တစ်ည
လုံးအတွက် မလုံလောက်ပေ။

“ရှေး...တျွန်မမှာသေနတ်တော့ကပ်ပြီးပါလာသေးတယ်။

ရှင်ယူထား”

မိမိဖူးလက်ထဲက သေနတ်ကို ယူကာ ကျည်တွေထုတ်ပြီး
ရေခြောက်အောင်ပြုလုပ်လိုက်လေသည်။

ညကတဖြည်းဖြည်းနက်လာလေပြီ။

“မင်းအိပ်ရှင်ရှင် အိပ်လေ၊ ကျုပ်စောင့်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်...ရှင်”

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုဘေးတွင်ဆိုင်းပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်

ကိုမျက်လုံးခွင့်နာခွင့်ပြီးနေလေသည်။

“ဈောက်...ဈောက်...ဈောက်...”

“မိမိဖူး...သတိထား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားကောင်တစ်ကောင်ကောင်နဲ့ခုခြယ်ပဲ”

“ဟင်...”

ရန်နောင် သေနတ်ကိုအသင့်ပြင်ပြီး သစ်ပင်ကွယ်တွင်
နရာယူထားလိုက်လေသည်။

“ဟယ်...”

အမှောင်ထုထဲတွင် မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်သည်။

“တောကောင်အကြီးစားပဲ”

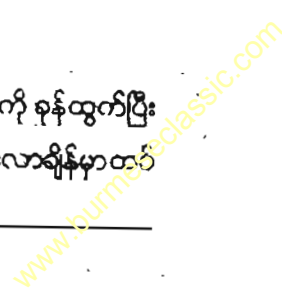
မီးဖိုအလင်းနှင့်တောကောင်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့
မိတ်တော့ အလွန်ကြီးမားသော ကျားကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။

ရန်နောင်ပစ်လျှင် မျက်ကောင်းကိုထိမှဖြစ်မည်။ ဒါကြောင့်

သေချာစွာချိန်ပြီး မျက်ကောင်းကိုပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒိုင်...”

ကျားကြီးမှာ ရန်နောင် သေနတ်ကျည်ဆံကို ခုန်ထွက်ပြီး
ညင်သာစွာတိုက်ခိုက်ရန် အနီးသို့ ရောက်အောင်လာချိန်မှာ တစ်

ပြီးပစ်ပေမယ့် မထိချေ။ တကယ်လျှင် မြန်သော ကျားကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...”

“ချောက်...”

“ဟင်...”

သေနတ်မှာ ရေဝင်ထားသောကြောင့် ဂျမ်းဖြစ်ပြီး ကျည်

မထွက်ချေ။

“ဝေါင်း...”

ကျားကြီးက အသံပေးပြီး ခုန်အုပ်ရန် ပြင်ချိန်တွင်

“တောက်...တောက်...တောက်...”

တုံးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ကျားကြီး ရှေ့တိုမတိုးဘဲ ခုန်

နေလေသည်။

“ကောင်လေးဘာလို့ ဒုက္ခပေးတာလဲ၊ ဆရာသခင် မကြိုက်

ဘူး”

“ဟယ်...”

တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို ထပ်ပြီး တွေ့လိုက်သည်။

“ကောင်လေး သွားတော့”

“ဝေါင်း...”

ကျားကြီး ဘုန်းတော်ကြီးစကားကို နားလည်ဟန်ဖြင့်

နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ဝင်သွားလေသည်။

“ဒကာလေးကို ကဒုက္ခသည်တွေထင်တယ်”

“မှန်လှပါ ဘုရား”

“ဒုက္ခ ရှိလာပြီဆိုရင် ဒုက္ခကို ကူမယ့်သူပေါ်ရမှာပေါ့၊ ကဲ...”

ဘုန်းကြီးနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြ

“တင်ပါ...”

ဘုန်းတော်ကြီးမှ မီးအိမ်လေးကိုကိုင်ပြီး ရှေ့မှခေါ်မောင်

သွားသည့်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“တောက်...တောက်...တောက်...”

“သတ္တဝါအပေါင်း ဒုက္ခအပေါင်းမှ ကင်းဝေးကြပါစေ”

တိဘက်ဘာသာစကားဖြင့် မေတ္တာပို့ကာ သွားနေသော

တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီးခေါ်ဆောင်ရာ ရှေးဟောင်းကျောင်းကြီးတစ်

ဆောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒကာလေးတို့ ဝင်ကြပါ”

ကျောင်းအိုကြီးထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး

ကို ခူးမြှော်တွေ့လိုက်ရသည်။ ရန်အောင်က လက်အုပ်ကလေးချီကာ

ဝန်တော့သလို စိမ့်ဖူးလည်း သူ့လိုပင် မြန်မာထုံးစံအတိုင်း ကန်တော့

သည်။

၁၁၆ မိုင်းမဟာ

“ဒီနေရာဟာ မေတ္တာတရားတို့ ကိန်းဝင်တဲ့နေရာပါ။ ဒကာ
လေးတို့အတွက် ဘေးဒုက္ခ မရှိတော့ဘူး”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်...ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးမှ ရေခန္ဓာခရားအိုးလေးနှင့် စားသောက်စရာ
တချို့ကို ချပေးသည်။

“သောက်လိုက်...ကိုယ်ထဲ နွေးသွားမှ ကောင်းမှာ”

ရေခန္ဓာပူလေးကို သောက်လိုက်ကြ၏။

“ဒကာတို့က လူမျိုးကွဲတွေထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်က မြန်မာလူမျိုးပါ”

“တပည့်တော်က တရုတ်လူမျိုးပါ”

“ဘုန်းကြီး ဒကာလေးတို့ကို ကြည့်တာနဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့အစည်း
ကလာကြသူတွေလို့ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား”

“တပည့်တော်မတို့ကို ရန်သူတွေက လိုက်ဖမ်းလို့ ပြေးရင်
ဒုက္ခတွေခံရတာပါ”

“တိုင်ပြည် (၂) ခုက လူနစ်ယောက် အတူတူတာဝန်တစ်ခုကို
ယူနေခြင်းကြောင့် ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းခနောက်ကို လိုက်တာပဲဖြစ်မယ်”

“ရှင်...”

“ဗျာ...”

ဘုန်းတော်ကြီးစကားကြောင့် နစ်ယောက်လုံး အံ့သြသွား
လေသည်။

“ဘုန်းကြီးက အကြားအမြင်ရတယ်လို့ မထင်နဲ့ ဖြစ်နိုင်တာ
တို့ ထက်စပ်ပြီး ပြောကြည့်တာပါ။ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းက နိုင်ငံခြား တိုင်း
ပြည်တွေဆီက ဓာတုဗေဒပညာရှင်တွေကို ဖမ်းဆီးထားတဲ့ သတင်းကို
မို့ပေါ်ရောက်တုန်းက ဘုန်းကြီးကြားခဲ့တာကြောင့်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ပညာရှင်တွေကို ပြန်
ပြီး ကယ်နိုင်အောင် လာခဲ့ကြသူတွေပါ”

“စုထိ ဘာမှ သိလွန်စမရဘဲ ရန်ပြုခြင်းခံနေရတယ်ပေါ့”

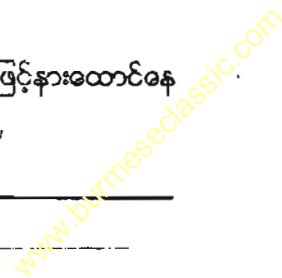
“တင်ပါ”

“ဒကာလေးတို့ကို ဘုန်းကြီး ကူညီပါမယ်”

“ဟင်...”

“ခုလို ကူညီရတာ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းကြီးကို ဘေးဒုက္ခရောက်
စေချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ လူသားများစွာ ဘေးဒုက္ခရောက်စေမယ့်
အန္တရာယ်ကြားကာ လွတ်မြောက်စေချင်လို့ပါ”

ဘုန်းတော်ကြီးစကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ ဖြင့်နားထောင်နေ
ကြသည်။

“အကာတို့ ပထမဦးဆုံး အဲလစ်ဆိုတဲ့ ရုရှားတစ်ယောက်တို့ ဖမ်းဆီးနိုင်အောင် ဘုန်းကြီးကူညီပေးလိုက်မယ်၊ အဲလစ်ဟာ တိဘက် သာသနာကို ဖျက်ဆီးနေတယ်”

“ဟင်..”

“အဲလစ်တိဘက်မှာ ဇာတ်မြှုပ်နေဖို့အတွက် ရုပ်ပြောင်းရ လို့လုပ်ပြီးနေတယ်၊ တိဘက် ဘုရားကျောင်းတစ်ခုမှာ လားအာ အမည်နဲ့ ဥပဒေမဲ့လုပ်ရပ်တွေကို လုပ်ဆောင်နေတယ်”

“သူ့နေတဲ့ နေရာလေးကို သိခွင့်ပြုပါ”

“သိရမှာပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းရဲ့ အထူးတပ် ကျွမ်းတဲ့ ပညာရပ်ကတော့ ဖျက်နှာအတုလုပ်တဲ့ ပညာရပ်ပဲ၊ ရွှေနှင်း ဆီဂိုဏ်းရဲ့ အဓိက ခေါင်းဆောင်တွေကို ရုပ်ပြောင်းထားတယ်၊ ရွှေနှင်း ဆီဂိုဏ်းကြီးရဲ့ အဓိကအကျဆုံး စခန်းတွေက (၃)ခုလောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ အပြင်လူ သိဖို့ခက်တယ်၊ အဲဒီနေရာတွေကို ပြောနိုင်တဲ့လူက အဲလစ်တစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်”

ဘုန်းတော်ကြီး ပေးစသာလိပ်စာကို လိုက်မှတ်ပြီး ရွှေနှင်း ဆီဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်၍ တန်ဖိုးကြီးသော သဲလွန်စကို ရလိုက်ပြီ ဟု သိရသည်။

“မနက်ဖိုးလင်းမှပဲ ပြန်ကြတော့၊ ဘုန်းကြီးတရားအားထုတ်”

“ဒီအချိန်ရောက်ပြီ သွားခွင့်ပြုပြီး ဒီကျောင်းကြီးထဲကို ဘယ်သို့သော လူမှ ဝင်လို့မရနိုင်ပါဘူး”

“တောက်...တောက်...တောက်”

“သတ္တဝါအပေါင်း ဘေးဒုက္ခမှ ကင်းဝေးကြပါစေ..”

ပေမယ့် ကျားကြီးနှင့် ခွေးနက်ကြီးတွေက အားပါးတရ စားသောက်နေ
သည်ကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရန်နောင်”

“စီစီရူး”

စီစီရူး နီးလာပြီး သူ့လိုပင် တအံ့တဩပင် ကြည့်နေလေ
သည်။

“မယ့်နိုင်အောင်ပဲနော်”

“သူတော်စင်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုတော့ သူတော်စင်လိုပဲ
စားသောက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“တဲ... သွားကြတော့ ဝါမှာထားတဲ့ သတိတရားကို မမေ့ကြနဲ့”

ကျားလား”

ကျားကြီးနှင့် ခွေး(၃)ကောင်မှာ နားလည်သည့် သဘောဖြင့်
ကြည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

“အကာလေးတို့ကောင် နီးနေကြပါလား အစောကြီးရှိသေး
တာပဲ”

“ဆက်ပြီး အိပ်မရတာနဲ့ ထခဲ့ကြတာပါ”

“တဲ... ဒါဆိုလည်း ကိုယ်လက်ဆေးကြောပြီး မနက်စာ စား
ကြတာပေါ့။ ဟိုနားမှာ ကျောက်ရေတွင်းလေးရှိတယ်။ သွားပြီး သန့်သန့်

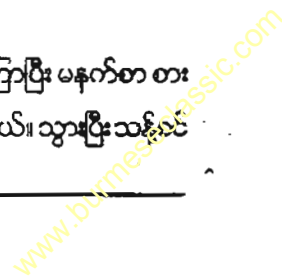
ညက ချမ်းချမ်းနှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သဖြင့် မိုးလင်းစေ့
မထွက်ခင်တွင် ရန်နောင် အိပ်ရာမှ နိုးနေလေသည်။

စီစီရူးကတော့ အိပ်ပျော်နေဆဲ။ ရန်နောင် အိပ်ရာမှ ထပြီး
ကျောင်းပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ...”

ကျောင်းရှေ့တွက်လပ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးက ကျားကြီးတစ်
ကောင်နှင့် ခွေးနက်ကြီး(၃)ကောင်ကို အစာကျွေးနေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျွေးနေသော အစားအသောက်များမှာ
ကျားသတ္တဝါတို့ အကြိုက်အမဲများမဟုတ်ဘဲ သစ်သီးဝလံများဖြစ်နေ

ကြကွယ်”

“တင်ပါ့...”

ရန်နောင်နှင့် စီစီဇူး ထွက်လာကြပြီး ကျောက်ရေတွင်းမှ အေးစက်ပြီးကြည်လင်သော ရေတို့ဖြင့် မျက်နှာသစ်ကိုယ်လက်ဆေးကာ ကျောင်းကြီးထဲသို့ပြန်ရောက်ချိန်မှာ - နို့တွေနှင့် မုန့်တချို့ကို ဘုန်းတော်ကြီးက အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

“စားကြကွဲ့၊ ဒါက ပဲနို့လုပ်ထားတဲ့ ပဲနို့၊ ဒီမုန့်တွေက ငှက်ပျောသီးကို ဂျုံနို့ဖုတ်ထားတဲ့ မုန့်”

ဘုန်းတော်ကြီး ကျွေးမွေးသော အစားအသောက်များသည် တကယ်ပင်ခံတွင်းတွေ့စေလေသည်။

“ဒကာလေးတို့နှစ်ယောက်က တာဝန်နဲ့ဆိုတော့ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ ဒီမှာဆက်ပြီး နေဖို့ မပိတ်ခေါ်တော့ပါဘူး။ နောင်အခါလာခွင့်ကြီးရင်လာခဲ့ကြပေါ့”

“တင်ပါ့... တာဝန်တွေပြီးဆုံးသွားတာနဲ့အခါ လာနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့မယ်”

“လူဆိုတာ လောကရဲ့ဧည့်သည်တွေလေ၊ တွေ့ဆုံခြင်းမို့ သလို ခွဲခွာခြင်းလည်း ရှိတယ်၊ ဒါဟာ လောကကြီးရဲ့ သစ္စာတရားပဲ ဆိုဖို့ကို ဘုန်းကြီးမပျော်လင့်ပါဘူး။ ဆုံကြတဲ့အခါမှာ ဆုံခြင်းဆိုတာတို့

မှတ်ကြတာပေါ့၊ စားသောက်ပြီးရင် နေမထွက်ခင် သွားကြကွယ်”

ဘုန်းတော်ကြီးကို နှစ်ယောက်သား ဂရုပြုပြီး ထွက်လာကြသည်။

“ဒကာလေးတို့ကို ဘုန်းကြီးရဲ့ သား (၃) ယောက်က လိုက်ပြီး ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ့ဘုရား”
“တောက်...တောက်...”

အုံးမောင်းလေးကို ခေါက်လိုက်သည်နှင့် ရွေးနက်ကြီး (၃) ကောင် အပြေးထွက်လာပြီး ဘုန်းတော်ကြီးနားတွင် ရပ်နေကြသည်။

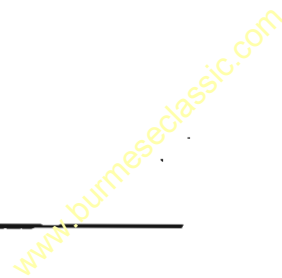
“သားတို့ ဒီက ဧည့်သည်တွေကို လိုက်ပြီး ပို့ပေး၊ လမ်းမှာ ကြိုရမယ့် အန္တရာယ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေး”

“ဝတ်...”
“ကဲ... သွားကြတော့”

ရွေးနက်ကြီး (၃) ကောင် လမ်းပြတဲ့ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ ရွေးတွေပဲနော်”
“အင်း...”

“ဝတ်...ဝတ်...”

ရွေး(၃)ကောင်ထဲမှ တစ်ကောင်က ဟောင်းပြီး ရပ်နေ
သောကြောင့် ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက်ပါ ရပ်နေစဉ် ရွေးနက်
တစ်ကောင် ရန်နောင် သောင်းဘီကိုကိုက်ပြီး သေးဘက်ရှိ သစ်ပင်
ကြီးနားကို ဆွဲခေါ်လာသည်။ ထိုနည်းတူစွာ စိစီးလှုပ်လည်းဆွဲခေါ်
လာခဲ့၏။

ရွေးနက်တစ်ကောင် ရန်နောင်နားတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကျန်
နှစ်ကောင်မှာ ရှေ့ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“ရန်နောင် အန္တရာယ်အန္တတစ်ခုခု ရလို့ပဲဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟင်...ဟိုမှာ”

အမဲလိုက်ရွေး(၅)ကောင်နှင့် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တို့
တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ကောင်တွေ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တောနှင့်ပြီး ရှာကြတာဖြစ်မယ်”

လူအင်အားချင်း မမျှခြင်းကြောင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

လူဆိုးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ဖြည်းဖြည်းနှင့် အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်ရှိ

ချိန်တွင်

“ဂုတ်...”

“ဂီး...”

“အု...”

ရေမှလာနေသော အမဲလိုက်ရွေးတွေကို ရွေးနက်ကြီး

(၂)ကောင်ဝင်ပြီးကိုက်သဖြင့် အမဲလိုက်ရွေးကြီးတွေက ပြန်ပြီးကိုက်

ပေမယ့် ရွေးနက်ကြီး(၂)ကောင်ကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ ပြေးလေသည်။

လူဆိုးအဖွဲ့လည်း သေနတ်များဖြင့် ပစ်ရန် ချိန်လေသည်။

“ပစ်...ပစ်ကွာ...”

“ဒိုင်...ဒိုင်...ဒိုင်...”

သေနတ်သံတွေက ဆက်တိုက်ပေါ်ထွက်လာပေမယ့် ရွေး

နက်ကြီးတို့ကို ထိမှန်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ပေ။

“ဟိုမှာ...ဟိုကောင်နဲ့ကောင်မ”

လူဆိုးအဖွဲ့ ရန်နောင်တို့ကို လှမ်းတွေ့သွားပြီး သေနတ်နှင့်

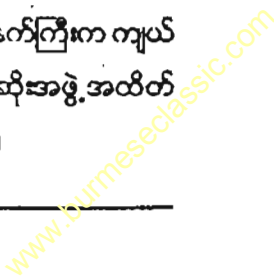
လှမ်းပြီပစ်ရန်လုပ်လေသည်။

“ဂု...အု...အု...အု...”

ထိုအခါ ရန်နောင်တို့ သေးဘက်ရှိ ရွေးနက်ကြီးက ကျယ်

ကျယ်လောင်လောင်အုလိုက်သောကြောင့် လူဆိုးအဖွဲ့ အထိတ်

ထလန်ဖြစ်သွားပြီး ရွေးအူသံကို နားစိုက်နေကြ၏။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...”

“ဟာ...”

“ပြေး...ပြေး...”

“ရောမ ကျားကြီး”

လူဆိုးများမှာ ကျားကြီးကိုမြင်သည်နှင့် ခြေကန်သုတ်ပြီး ပြေးကြတော့သည်။ အခြေအနေ အေးဆေးသွားမှ ရန်နောင်တို့ရှေ့မှ ရွေးနက်ကြီး(၃)ကောင် ဦးဆောင်ပြီး သွားသလို ကျားကြီးကစိတ်မရ သည့်သဘောဖြင့် နောက်ကလိုက်ခဲ့လေသည်။

နာနီဝက်လောက်လျှောက်လိုက်သည်နှင့် တောထဲမှ အပြင် ကိုထွက်သည့်လမ်းဆီကို ရောက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

ရန်နောင်တို့စကားကို နားလည်သလိုဖြင့် ကြည့်တာ တော ထဲသို့ပြန်ပြီး ဝင်သွားကြတော့သည်။

“ဝီစီဇူးရေ...အပြင်တော့ရောက်ပြီ... ကျုပ်တို့ ပြန်ဖို့ကိစ္စတော့ အတော်ကို သတိထားရတော့မယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“ရွှေနှင်းဆီဝိုက်နဲ့လူတွေက တစ်မြို့လုံးနီးပါး ဖြစ်နေသလား”

ပဲ”

“ဟုတ်တယ်ရန်နောင်... ရွှေနှင်းဆီဝိုက်က တခြားကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေရော၊ စက်ရုံတွေပါ လုပ်ကိုင်တော့ သူတို့နဲ့လွတ်ကင်းတဲ့ သူဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲ”

“ကုမ္ပဏီတွေ စက်ရုံတွေကို ဘယ်သူ့အမည်နဲ့လုပ်တာလဲ”

“ရွှေနှင်းဆီအမည်နဲ့ပဲ လုပ်ကိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ပိုင်ရှင်တွေ ကတော့ တခြားလူတွေလေ”

“ရွှေနှင်းဆီဝိုက်ဟာ အရမ်းကို ကျယ်ပြန့်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတော်တော်များများနဲ့ ဆက်သွယ် မှုက (၂)မျိုးတောင်ရှိတာ ရန်နောင်”

“ဆက်သွယ်မှု (၂)မျိုးဆိုတာ ဘာတွေလဲ”

“အပေါ်နဲ့အောက်... ဆက်သွယ်မှုတွေလေ”

“ကျုပ်သိပါပြီ နားမရှင်ဘူး”

“ဒီလို ရန်နောင်၊ နိုင်ငံအစိုးရတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူမှုရေး ဆိုင်ရာ (NGO) အစိုးရမဟုတ်တဲ့ အဖွဲ့အသွင်နဲ့ ဝင်ရောက်တာတွေ မှီသလို အစိုးရဆန့်ကျင်နေတဲ့ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေနဲ့ ဆက်ဆံတာ လည်းလုပ်တယ်၊ ဝီယက်နမ်၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ ထိုင်း၊ မြန်မာ နိုင်ငံတွေ မှာအဓိက ဖြေကုတ်ယူတယ်”

“တကယ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့အဖွဲ့ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် နိုင်ငံတော်တော်များများက ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းကို စောင့်ကြည့်နေကြရတာ၊ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းရဲ့ပင်မ မဟာမိတ်က ဂျပန် ရာရှဇာဂိုဏ်းကြီးပဲ”

“ရာရှဇာဆိုတာ တစ်ဖက်စွန်းကျတဲ့ အဖွဲ့ကြီးမဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘာသာရေးအစွန်းရောက်ဂိုဏ်း ကြီးလေ၊ ဒီဂိုဏ်းကြီးကို ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းက ငွေကြေးနဲ့ လက်နက်တွေ ပံ့ပိုးတယ်လို့ သိထားပေမယ့် ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေမရှိတာရယ်၊ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းရဲ့ ပင့်ကူအိမ် နည်းဗျူဟာပိုင်းက သိပ်ပြီးကောင်းနေ တော့ ဖမ်းလို့မရနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုပဲ ပင့်ကူအိမ် နည်းဗျူဟာ ဆိုတာ ဘယ်လိုသဘော လဲ”

“ဒီလိုလေ... အဆင့်ဆင့်ကာရံပြီး လုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လမ်း ကြောင်းလေ၊ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်း အဖွဲ့ဝင်တွေကို မိပေမယ့် အမြင့်ဆုံးတိ ဖော် ထုတ်လို့မရဘူး၊ သဲလွန်စပျောက်သွားကြတာပဲ၊ ဟော... ကား တစ်စီးလာနေတယ်”

အဝေးဆီမှ သစ်သီးတင်ဆောင်လာသော ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရပြီး လမ်းကြီးလိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်တွင် ဝေါဖီထုပ်တွေကို အပြည့်တင်ဆောင်လာ

သည် ကိုတွေ့နေရသည်။ ကားဒရိုင်ဘာက တရုတ်လူမျိုးဖြစ်သော ကြောင့် ဝီစီဇူးနှင့် စကားကောင်းရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

“ဒီဝေါဖီထုပ်တွေက ဈေးသွင်းဖို့လား”

“ဟေ့ဟေ့ ဘုန်းတော်ကြီးလား မားမွေးနေ့ပွဲအတွက် သွား ပြီးပို့ပေးရမှာ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ဘုန်းတော်ကြီးလား မားမွေးနေ့ပွဲအတွက် နှစ်ယောက်လုံး အသိထဲတွင် ရှုရှားမှ ပြေးလာခဲ့သော အိလစ်ကို သတိရလိုက်ကြ သည်။

“မွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲ”

“ခုလာမယ့် အင်္ဂါနေ့”

“အဲဒါ...”

“သူ့မွေးနေ့ကို ဘယ်သူမဆို တက်လို့ရလား”

“ဘုန်းတော်ကြီးလား မားမွေးနေ့ကို လူတန်းစား (၂) မျိုးပဲ တက်ကြတယ်”

“ဘယ်လိုလူတန်းစားလဲ”

“ဘုန်းတော်ကြီးဖိတ်ကြားတဲ့ သာသနာ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေ

ရယ်၊ သူတောင်းစားတွေရယ်ပဲ”

“ဟင်...သူတောင်းစားတွေကိုပိတ်တယ်”

“ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့မွေးနေ့မှာ သက်သတ်လွတ်ထမ်း
ဟင်းတွေချက်ပြီး သူတောင်းစားတွေကို ကျွေးမွေးတယ်၊ ပြီးရင် ငွေ
အဝတ်အစားတွေကို ပေးတယ်၊ သူတောင်းစားတွေက ဘုန်းတော်
ကြီးလားမားကို ကယ်တင်ရှင်လို့တောင် သတ်မှတ်ထားကြတာ”

ရွှေနှင်းဆီကို ကြီး၏ ရပ်တည်မှု၊ ခြေကုတ်ယူမှု၊ တော
တကယ်ပင်အကွက်စေလှသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလားမားက အရမ်းချမ်းသာတယ်ဗျေ”

“ဘုန်းတော်ကြီးက ချမ်းသာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့
ကိုးကွယ်တဲ့ တိဘက်သူဌေးမကြီးက ချမ်းသာတာ”

“သူဌေးမကြီးဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သူဌေးမကြီးအမည်က လွန်စူးခန့်တာ
တိဘက်ပြည်မှာ သူ့လောက်ချမ်းသာတဲ့သူမရှိသေးဘူး”

“လွန်စူးခန့်တာ”

ထိုသူဌေးမအမည်ကို ရန်နောင်နှင့် စိစီးစူးရွတ်ဆိုမိလိုက်
သည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ
အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကိုဖော်ဆောင်လိုက်ပါလေသည်။

“ဘယ်မှာဆင်းမှာလဲ”

“ဟိုရှေ့က လမ်းထဲရောက်ရင်ဆင်းမယ်”

ကားဆင်းရာခေတ်က မမျှော်လင့်ဘဲကြားလိုက်သော စကားတို့
သည် ရန်နောင်တို့အတွက် များစွာအထောက်အကူပြုသော သတင်း
လေးပင်ဖြစ်တော့သည်။

“စိစိလူး ကင်မရာကို အသင့်လုပ်ထား”

“အင်း...”

စိစိလူး လည်ပင်းတွင် ကြီးဆွဲကြီးကြီးနှင့် ရျိုတ်ထား သော
ကင်မရာအသေးစားလေးကို တခြားသူတောင်းစားများကဲ့သို့
လည်ပင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးလားမား၏ ဓာတ်ပုံတွေ ဆွဲထားသည်
ပုံဖြင့် ရောပြီးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒူး-ဒူး-ဒူး”

ကြေးမောင်းကြီးထုသံနှင့်အတူ သူတောင်စားအားလုံး မြေ
ပြင်တွင် ခုထောက်ကြသည်။ ရန်နောင်နှင့် စိစိလူးပါ ရောပြီး ခုထောက်
သိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလားမား သက်တော်ရှည်ပါစေ”

သူတောင်းစားတွေ ဆီမှ သံမြိုင်ကြီးထွက်ပေါ်လာပြီး
ကျောင်းကြီးမှ ကျွန်းတံခါးချပ်ကြီး ပွင့်လာလေသည်။

ထိုကျွန်းတံခါးပေါက်ထဲမှ ဘုန်းတော်ကြီးမားလားနှင့် ဘေး
တွင် အလွန်ခန့်ညားပြီး ဥပမိကောင်သော အသက် (၆၀) ဝန်းကျင်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စိစိလူးကင်မရာ
လေးဖြင့် ရိုက်ယူထားလိုက်လေသည်။

“ဒုက္ခဆင်းခဲခြင်းအပေါင်းမှ အမြန်ဆုံးလွတ်မြောက်နိုင်

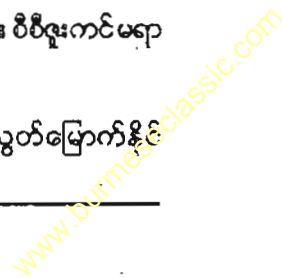
ဘုရားကျောင်းကြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် လက်နက်တိုက်
တပ်ဖွဲ့တွေက အပြည့်ချထား သည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လားမား၏
ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမားမှုက ထင်ရှားလှသည်။

ဒါမှမဟုတ် ဘုန်းတော်ကြီး လားမား၏ ဒကာမဖြစ်သော
သူဌေးမကြီးလွန်လွန်းနတ်အကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟိုနှစ်ယောက် ဘာငေးတီငေးဝိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုဒူး
တန်းစီ”

“ဟုတ်ကဲ့”
ရန်နောင်နှင့် စိစိလူး သူတောင်းစားယောင်ဆောင်ထား
လားမား၏ မွေးနေ့ပွဲကို လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တခြားသော သူတောင်းစားအဖွဲ့တွေနှင့် ရောပြီး တန်းစီထား
နေကြရင်း

ကြပါစေ”

လားမားက လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြီး ဆုတောင်းပေးပြီး နောက်

“က...အားပါးတရသုံးဆောင်ကြပါ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြီးလားမား”

တစ်ဖက်တွက်လပ်တွင် ပြင်ထားသော စားပွဲအရှည်ကြီး ပေါ်တွင် သူတောင်းစားများ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဝင်စားကြသည်။

စားသောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြသူတွေကို ဘုန်းတော်ကြီး လားမားနှင့် သူငွေမကြီးက စက္ကူအိတ်အနီလေးဖြင့် ထည့်ထားသော

ငွေနှင့် အဝတ်အစားများကို ပေးလေသည်။ ရန်နောင်နှင့် စီပီး အနီး ကပ် လားမားနှင့် သူငွေမကြီးကို ကြည့်ခွင့်ရပြီး အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြ

တော့သည်။

“ရန်နောင် ဘာဆက်ပြီး လုပ်မလဲ”

“မင်း ကျောင်းကြီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဓာတ်ပုံပြည့်စုံအောင် ရိုက်ခဲ့သလား”

“အင်း...”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဓာတ်ပုံတွေကို သေသေမျာမျာ ကြည့်ပြီး ကျောင်းကြီးထဲကို ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမှာပဲ”

ကျောင်းကြီးအပြင်သို့ရောက်ပြီး

“ဟင်း...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရန်နောင်”

ကားတစ်စီးပေါ်တွင် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် သွားသော ဝင်းအောင်နှင့် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရ သည်။

“သူတို့က မြန်မာလူမျိုးတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဝရမ်းပြေးနှစ်ယောက်”

“ရွှေနှင်းဆီဝိုက်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိလား”

“ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့စီက ဓာတုဗေဒပညာရှင်ကြီးကို ဖမ်းဆီး

နိုင်အောင် ပူးပေါင်းဆွဲတဲ့ကောင်တွေ”

လားမားကျောင်းတော်ကြီးနှင့် အဝေးဆုံးနေရာကို ရောက် တော့မှ အဝတ်အစားများကို ရွတ်ကာ ရန်နောင်တို့ နေထိုင်သော

အရာကို ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒီနေ့ ဂုရင်ဒေါင်ကို ပြန်ပြီးခေါ်သွားပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီမှာ အရေးပေါ်ကိစ္စရှိနေတာနဲ့ လိုက်ပြီး မှီနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဒေါင်က ပြန်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ရန်နောင်ရယ်... သူ့ဒဏ်ရာက ရှေ့ဆက်ပြီး ထိုးလို့မှ မရနိုင် တာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

အငှားကားလေးကို အိမ်နှင့်ဝေးသောနေရာတွင် ရပ်ခိုင်းပြီး လမ်းဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရန်နောင်တို့ ခုနေသောအိမ်မှာ အထူးလျှို့ဝှက်အိမ်တစ်လုံး ပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် စီစီဇူး က ဖလင်ဆေးဆန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ကင်မရာမှ ဖလင်တွေကို အားချင်းကူးနေလေသည်။

“ဓာတ်ပုံတွေ ရပြီ ရန်နောင်”

စီစီဇူး ဓာတ်ပုံတွေကို မိမိရှေ့ရှိစားပွဲတွင်တင်ပြီး တစ်ပုံချင်း ကြည့်လေသည်။

“လားမားနဲ့ လွန်လွန်းနော်ဇာကို အနီးကပ်ပုံကြီးချဲ့ပြီးမှ ထပ်ပြီး ကြည့်ရမယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာတွေက နဂိုမျက်နှာတွေတော့ မဖြစ်လောက်ဘူး”

“ဟုတ်မယ်ရန်နောင်၊ ခက်တာက သူတို့မျက်နှာအစစ်တွေ ကိုတွေ့ဖူးတာ မရှိတော့ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိဘူး၊ ပြီးတော့ နာမည် ဘယ်နှစ်မျိုးနဲ့ ရပ်တည်နေသလဲဆိုတာ ပြောလို့မှ မရတာ။

ကြိုးစားပြီး ကွန်ပျူတာနဲ့ ရှုပ်အမှန်ကိုဖော်ရမှာပဲ”

“တဲ... စီစီဇူး လားမားတွေောင်းထဲတိုဝင်ဖို့ အရင်ကြိုးစားရ အောင်”

ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကိုနေရာစုံဘက်စုံထောင့်စုံမှ ရိုက်ကူး ထားသောဓာတ်ပုံတွေကို တစ်ပုံချင်းကြည့်ကာ

“စီစီဇူး ဒီနေရာကြည့်စမ်း”

အုတ်တံတိုင်းအေး သစ်ပင်ကြီးနားတွင် သံချောင်းတို့ဖြင့် လုပ်ထားသော ရေမြောင်းတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဒါ... အထဲကိုဝင်လို့ရမယ့် နေရာပဲ”

“ဒီသံတိုင်တွေတော့ ဖြတ်တောက်ပြီးစင်မှရမှာ”

“ဒီအတွက် မပူနဲ့၊ ဖြတ်စရာမလိုတဲ့နည်း၊ ကျွန်မဆီမှာ

ကွေးတယ်၊ ကျောင်းကြီးထဲဝင်ဖို့ နည်းလမ်းပဲရမှာ”

“ကျောင်းဝန်းထဲရောက်မှ ဝင်နိုင်တဲ့လမ်းပေါက်ကို ရှာရ

အဆင်

“ဘယ်တော့လှုပ်ရှားမလဲ”

“အကောင်ဆုံးကတော့ ဒီညပဲ စီစီဇူး ရေ..”

www.burmeseclassic.com

ညက တိတ်တိတ်စွာရှိနေပေမယ့် အမှောင်ထုအောက်တွင် လှုပ်ရှားနေသူနှစ်ဦးကတော့ ရန်နောင်နှင့် ဝိစီဇူး။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် လားမားကျောင်း အုတ်နံရံနားသို့ ရျည်းကပ်နေကြသည်။ ကျောင်းဝန်းအတွင်းမှာ လက်နက်ကိုင် အစောင့်တွေရှိနေကြသည်။

ရန်နောင်တို့ဝင်ရမည့် သံတိုင်အပေါက်နားသို့ရောက်တော့ ဝိစီဇူး အိတ်ကပ်ထဲမှ ပုလင်းသေးလေးကို ထုတ်ကာ ပြွန်တံအသေး လေးဖြင့် သံတိုင်တွေကို ညှစ်ထားတဲ့ အရည်တွေကို စွတ်လေသည်။

“ဘာအရည်တွေလဲ”
“သံစား အက်ဆစ်”

သံတိုင်(၅)တိုင်လုံးကို သံစားအက်ဆစ် စွတ်ပြီး ခဏကြာ

တော့

“ရပြီ ရန်နောင်”
“ကျောက်...ကျောက်...ကျောက်...”

ခြေဖြင့်ကန်လိုက်သည်နှင့် သံတိုင်များ ကျိုးထွက်သွား

သည်။

“ဝင်လို့ပြီ”
ရန်နောင်ရှေ့မှ ဝင်ပြီးနောက် ဝိစီဇူး နောက်မှလိုက်ဝင်

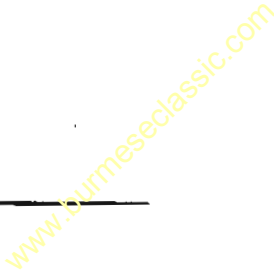
ခဲ့သည်။

ကျောင်းဝန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့် လိုက်တော့ လက်နက်ကိုင်အစောင့်တွေက နေရာအနှံ့တွင်ရှိလျက်

“ဟိုအဆောင်ဘက်ကို သွားကြရအောင်”
“အင်း...”

ကျောင်းဝန်းထဲ တရားထိုင်ရန်လုပ်ထားသော အဆောင် ဘက်ကို ရှုံ့ကွယ်တွေ့ဆီမှ အရောက်သွားလေသည်။

အဆောင်ပေါ်သို့တက်မည်အပြု
“ဝိစီဇူး မတတ်နဲ့”
“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာတွေ့လား”

“ဪ”

အဆောင်နံရံထက်တွင် စိစိတီတီ ကင်မရာတွေတစ်ဆင့် ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဝတ်...ဝတ်...”

“ဟာ...”

အနံ့ခံခွေးကြီးတွေကိုဆွဲကာ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ကင်း လှည့်နေသောအဖွဲ့ကိုတွေ့လိုက်ရပြီး ထိုကင်းလှည့်အဖွဲ့သည် ရန်နောင်တို့ရှိသည့်နေရာဆီသို့လာနေကြလေပြီ။

“ရှူး...ရှူး...”

“ဘာလဲစိစိဖူး”

“ခွေးတွေ အနံ့ခံလို့မရတဲ့ အမွှေးရနံ့ရည်ပါ။ စစ်ပွဲတွေမှာ ကွန်မန်ဒိုတွေသုံးတဲ့ ဆေးရည်တစ်မျိုးပဲ။ ဝပ်နေလိုက်”

ခွေးကြီးတွေရန်နောင်တို့နားကိုရောက်ခဲ့ပေမယ့် အနံ့ကိုမရ သဖြင့် ပြန်ပြီးထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်...”

အနံ့ခံခွေးကြီးတွေ ထွက်သွားမှ သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့ သည်။

“စိစိဖူး...ဟို သစ်ပင်ကြီးကနေ ကျောင်းအမိုးပေါ်ကို တက်မှ ရမယ်”

“ကောင်းပြီ”

သစ်ပင်ကြီးမှာ ကျောင်းကြီးခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကိုင်းကျနေပေ မယ့်သွားရမှာ အန္တရာယ်တော့ကြီးသည်။

သစ်ပင်အမြင့်မှာ ပေ (၃၀) လောက်ရှိပြီး ပြုတ်ကျလျှင် အောက်က သမံတလင်းနှင့်ရိုက်ပြီးအသက်ပျောက်နိုင်သည်။

သစ်ပင်ကြီးပေါ်သို့ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ခဲ့ကြပြီး

“သတိထားနော်”

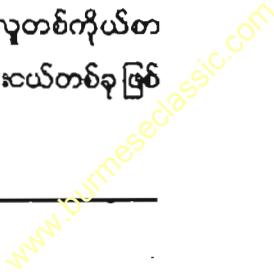
“စိတ်ချ”

သစ်ကိုင်းများပေါ်မှ အသက်ပင်မရှုရအောင် ဖြတ်ကူးခဲ့ကြ ပြီးနစ်ယောက်လုံးအမိုးပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အမိုးပေါ်တွင် ခဏမျှ အမောဖြေကြပြီး ခြေသံဖွဖွလေးဖြင့် အောက်မှတွေ့နိုင်သောနေရာဆီသို့ရှေ့ခွဲကြလေသည်။

မိုးထားသော အမိုးမှာ အုတ်ကြွပ်ပြားများဖြစ်သောကြောင့် ဓားမြှောင်ဖြင့် တစ်ချပ်ချင်းကိုခွာရတော့သည်။ လူတစ်ကိုယ်စာ

အပေါက်လေးဖြစ်မှ အောက်ကိုကြည့်တော့ အခန်းငယ်တစ်ခု ဖြစ် နေသည်။

“ကြီးနဲ့ဆင်းကြရအောင်”

အသင့်ယူလာသော ကြီးကို အမိုးထုတ်တန်းတွင် ရှည် နောင်ပြီး အောက်ကိုဆင်းခဲ့ကြလေသည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်တော့ သေတ္တာတွေ အထပ်လိုက် ထပ် ထားသည်ကိုမြင်ရပြီး

“လက်နက်သေတ္တာတွေဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ရန်နောင်၊ မှောင်စိုဈေးကွက်ကို ပို့မယ့် လက်နက်တွေလား။ ဆန့်ကျင်ရေးသူပုန်တွေကို ပေးဖို့လားဆိုတာ တော့မပြောတတ်ဘူး။ ဓာတ်ပုံတော့ရိုက်ယူထားရမယ်”

စိစီး လက်နက်သေတ္တာတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံဓာတ်ပုံရိုက် ယူလိုက်သည်။

“ကျွီး”

ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကိုဖြည်းညှင်းစွာဖွင့်ပြီး အခန်း အပြင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ခန်းမကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

အပြင်မှ လူသုံးယောက်နှင့် နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက် ခန်းမထဲသို့ဝင်လာသည်ကို လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။

“တီး”

“ကျွီး”

ခန်းမကြီးထဲတွင်ရှိသော ဗုဒ္ဓဆင်းထုတော်ကြီးရှေ့ပန်းအိုး ကို မလိုက်သည်နှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ နံရံ တံခါးပေါက်ကြီးဖြစ်သွားတော့သည်။

လူသုံးယောက်နှင့် နိုင်ငံခြားသား ဝင်သွားပြီးမှ ရုပ်ပွားတော် ကြီးပြန်ပိတ်လေသည်။

ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက်ရုပ်ပွားတော်ကြီးနားသို့သွားကာ

“ဝင်ရင်တော့ အဖြေတစ်စုံရကို သိရမယ်”

“ဝင်မယ် ရန်နောင်”

“ကောင်းပြီ”

“ကျွီး”

နံရံတံခါးပေါက်ကြီးပွင့်သွားသည်နှင့်အထဲကိုဝင်ခဲ့ကြတော့ သည်။ တံခါးပေါက်ကြီးမှ အောက်ကိုဆင်းသည့် လှေကားထစ်တွေပါ မှီနေသဖြင့် ဆက်ပြီးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...”

“ဟင်...”

ခြေသံကိုကြားရသဖြင့် ဘေးနံရံကိုတစ်ပြီး ပုန်းနေလိုက် သည်။

နိုင်ငံခြားသားကိုလိုက်ပြီးဆိုသော (၃)ယောက်ပြန်ပြီးထွက်လာခြင်းပင်။

ရန်နောင်တို့နှစ်ဦးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားကြရာ ဆက်ပြီးဝင်ခဲ့သည်။

“ဟိုမှာ...”

မြေအောက်ခန်းမထဲတွင် နိုင်ငံခြားသားနှင့် လားမားစကားပြောနေတာကို မြင်နေရပေမယ့် စကားသံတော့ မကြားရပေ။

“ရန်နောင် ဒီနားကြပ်လေးကို တပ်ပြီး နားထောင်၊ တိုက်တစ်ရာလောက်က စကားပြောတာကို ကြားနိုင်တယ်”

စီစီးပေးသော နားကြပ်လေးကို နားမှာတပ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

“အဲလစ်... ပစ္စည်းတွေက ဘယ်ကိုပို့မှာလဲ”

“ဝီယက်နမ်က သူပုန်အဖွဲ့စီကို ဒီကောင်တွေစီက စိတ်ကြိုဆေးပြားတွေကို ပြန်ပြီး ယူခဲ့ရမယ်”

“လေယာဉ်လား... သင်္ဘောလား...”

“လေယာဉ်လမ်းကြောင်းက မလွယ်ဘူး အစိုးရဘက်တစ်ဖက်ရော လေယာဉ်တွေက အချိန်ပြည့် ကင်းလှည့်နေတယ်။ သင်္ဘောပဲ ပိုရမယ်”

“သင်္ဘောက ဘာသင်္ဘောလဲ”

“ဂျုံတွေတင်မယ့် ထိုင်းသင်္ဘော၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီး မစွတာက နက်တာဝန်ယူချောက ပစ္စည်းတွေကို သူပုန်အဖွဲ့လက်ထဲပို့ပေးပြီး ဘာနဲ့ ဆေးပြားတွေကို ပြန်ပြီး ယူလာပေးဖို့ပဲ”

“ကျုပ်အတွက် အကျိုးခံစားခွင့်က”

“ဒီကို ပစ္စည်းတွေရောက်တာနဲ့ မနစ်နာစေရဘူး၊ ကျုပ်အကြောင်းကို မစွတာက နက်သိပြီး သားပါ”

“အိုကေ”

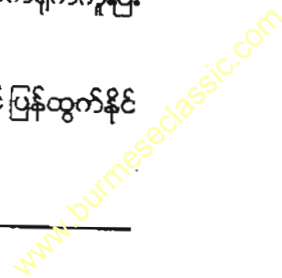
“ဒါဆို ကနက် သွားတော့၊ သင်္ဘောက (x x x) ဆိပ်ကမ်းမှာ ခိုက်ထားတယ်”

“ပစ္စည်းတွေက ရောက်ပြီလား”

“ရောက်နေပြီ၊ အစိုးရဘက်က သင်္ဘောထွက်ခွင့်ရက်ကို အစဉ်နေတာ”

လားမား... မစွတာကနက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။ စီစီး အသံနှင့် ဓာတ်ပုံတွေက လျှို့ဝှက်ရိုက်ကူးပြီး အပြင်သို့ ပြန်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ကျောင်းကြီးအပြင်သို့ အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ပြန်ထွက်နိုင်သည်။

“ဟူး... ခုမှပဲ အသက်ကို ဝေအောင် ရှုရတော့တယ်”

“မနက်ကိစ္စကို သယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အစိုးရကို အသိပေးဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ဆင့်ကတော့”

“ရုတ်တရက် ဓာတ်ပုံနဲ့ လားမားကို ဖမ်းဆီးဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“အင်း... တစ်ယောက်တော့ ရှင်းနိုင်ပြီထင်တာပဲ”

“ကျုပ်က လားမားကို အရင်တွေ့ပြီး ရွှေနှင်းဆီ နောက်ဆက်

တွဲကို လိုချင်သေးတယ်”

ဒါဆိုလည်း တွေ့ကြတာပေါ့”

လက်နက်မှောင်ခို သယ်ဆောင်သော သင်္ဘောကြီးနှင့်
တွေ့တာ ကနက် ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့ကို တရုတ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဖမ်းဆီး
ဆိုက်သော သတင်းကို ဖတ်ပြီး

“ရန်နောင်... ကျွန်မတို့ လားမားကို သွားပြီး တွေ့ဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“ကျုပ် ခေါင်းထဲမှာ အကြံတစ်ခုပေါ်တယ်”

“ဘာများလဲ ရန်နောင်”

“လားမားကို ကျုပ်တို့ အရင်ဖမ်းပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာကို အုပ်
စုတယ်”

“ရန်နောင် သဘောက”

“လားမားကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းဆီးလည်း ရွှေနှင်းဆီ
အားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထုတ်ဖော်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

၁၅၈ ❖ နိုင်းမဟာ

“သေချာတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မသေရင် လုပ်ကြံခံရမှာပဲ၊ လားမားကို ဝင်ပြီး အင်းဖို့ဆိုတာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်းနဲ့မဖြစ်နိုင်သလိုပဲ”

“တစ်ခုခုတော့ ကြံရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဘာများလဲ ဝီစီဇူး”

“လားမားရဲ့ အားနည်းချက်ကို အသုံးပြုရမယ်”

“သူ့အားနည်းချက်က ဘာလဲ”

“လားမားဟာ မိန်းမကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် မရဘူး”

“မင်း စွန့်စားမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ့ဆီကို တိုက်ရိုက်ကတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“လားမားကို ကြားက မိန်းမပွဲစားလုပ်ပေးနေတဲ့ ဝင်ဒါဆိုတဲ့

ကောင်ရှိတယ်”

“ဒီကောင်က ဘယ်မှာနေလဲ”

“(x x x) နိုက်ကလပ်မှာရှိတတ်တယ်”

“အစီအစဉ် ဘယ်တော့လဲ ဝီစီဇူး”

“ဒီည...”

“ခု... ဝင်ဒါဆီကို သွားကြရမှာပေါ့”

“အင်း...”

နှစ်ယောက်သာ အပြင်ကို ထွက်လာရင်း

“တစ်ခါတည်း သွားလို့မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“ကျွန်မတို့ ဓာတ်ပုံတွေက ရွှေနှင်းဆီဂိုက်ထဲမှာ ရှိနေ ပြီး သားဆိုတော့ ရုပ်ဖျက်ရမယ်”

“ကျုပ်ရောလား”

“အင်း... ကျွန်မတို့ ပြည်မကနေ ရွှေနှင်းဆီဂိုက်အတွက် ဝီဘက်မှာ သတင်းထောက်လှမ်းဖို့ဖွင့်ထားတဲ့ အလှပြင်ဆိုင်ရှိတယ်”

“ဒီမြို့မှာလား”

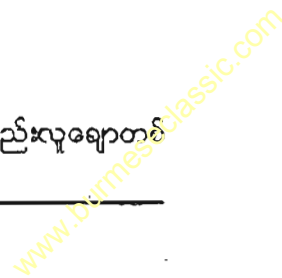
“ဟုတ်တယ်”

အငှားကားတစ်စီးဖြင့် အလှပြင်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ တော့သည်။ အလှပြင်ဆိုင်တွင် ရဲဇနောင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ဖျက်

ပြီးထွက်ခဲ့လေသည်။ ဝီစီဇူးကတော့ လားမား ခွဲမက်လောက်အောင် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

“မင်းကတယ် ဈေးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရန်နောင်၊ ရှင်လည်း လူဈေးတစ်

ယောက်ပါ တကယ်တရုတ်မင်းသားကျနေတယ်”

“ဒါက မင်းလက်ရာလေ”

“ရှင်လုပ်ဆောင်ရမှာကိုမှတ်မိတယ်နော်”

“ကျုပ်ဘက်ကစိတ်ချပါမင်းအတွက်စိတ်ပူတာ”

“တကယ်လို့လွဲချော်ရင်တောင်ကျွန်မဝမ်းနည်းမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဝင်ဒါရှိသော နိက်ကလပ်ကိုရောက်ခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဝိုင်တစ်

ခွက်စီကိုသောက်နေကြသည်။

“ဝင်ဒါဆိုတာ ဟိုစားပွဲကနေ ကျွန်မကိုကြည့်နေတဲ့ကောင်”

“အင်...”

ဝင်ဒါအရက်ခွက်ကိုကိုင်ပြီး ရန်နောင်တို့ဝိုင်းဆီသို့လျှောက်

လာကာ

“မိတ်ဆွေ ဘေးက... မိန်းမချောလေးနဲ့ သီချင်းတစ်ဖုတ်

လောက်ကချင်တယ်”

“ရပါတယ်... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခွင့်တောင်းကြည့်ပါ”

“ဟဲ့လို... ကျုပ်နဲ့တွဲမကချင်ဘူးလား”

“ကျွန်မ... ဒီကိုလာတာက ဖို့မဟုတ်ဘူး ငွေလာရှာတာ”

“အိုကေ”

စီစီလူးစကားကို ဝင်ဒါသဘောကျသွားလေသည်။

“မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးချေးကွက်ကို ငါဖန်တီးပေး

မယ်၊ ဟဲ့ဟဲ့... ဒါပေမယ့်”

“ဘာလဲ... ရှင့်ပွဲခလား”

“ရက်စ”

“ရစေရမယ်”

“ငွေတ... ဒီမှာခဏစောင့်”

ဝင်ဒါ... ဟန်စုန်းဖြင့် လားမားဆီသို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး

“ကဲ... မင်းသမီးလေး... အဆင်ပြေသွားပြီ၊ သွားကြစို့၊ ဒီက

ဆံဆွေအတွက်... ရော့...”

ငွေစက္ကူတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ရန်နောင် ယူ

ဆောင်လိုက်သည်။

စီစီလူးဘက်က လုပ်ဆောင်သင့်သည်ကို လုပ်ဆောင်သလို

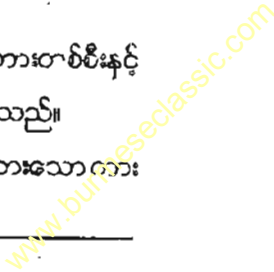
လုပ်ဆောင်ကာ လုပ်ဆောင်ရမှာကို လုပ်ဆောင်ဖို့ ပြင်ရတော့မည်ဖြစ်

သည်။

ရန်နောင် ပထမဦးဆုံးလုပ်ဆောင်ရမှာက ကားတစ်စီးနှင့်

အပြန်ထွက်လာချိန်ကို အပြင်ကနေ စောင့်ရမှာဖြစ်သည်။

စီစီလူးနှင့် ဝင်ဒါ ထွက်သွားပြီး သီးသန့်စီစဉ်ထားသော ကား

ဖြင့်လားမားကျောင်းဆီသို့ မောင်းလာခဲ့တော့သည်။

“ဟင်...”

လမ်းမပေါ်တွင် ယိမ်းထိယိမ်းယိုင်ဖြင့် ပြေးလာနေသော လူ တစ်ယောက်က တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကားကို ရပ်ပေးလိုက်တော့

“ဝင်းအောင်”

“ခင်...ခင်ဗျာ...”

ဝင်းအောင်ရင်သတ်တွင် သွေးတွေက မြစ်မကောင်းအောင်ပစ်

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဆ...ဆ...ရာ...ရန်...နောင်...ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ငါက ခွင့်လွှတ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး ဝင်းအောင်၊ ခု

မင်းဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာ ငါ့ကိုပြော”

“ကျွန်တော့်ကို ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းက လက်စဖျောက်တာ”

“ဟင်...”

“ရှေး... ဒီစီဒီအခွဲထဲမှာ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းရဲ့ ဒုတိယအောင်

အလက်ဇန္ဒား လှုပ်ရှားမှုတွေ ပါတယ်... အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

“မင်း ကိုငါဆေးရုံ ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေတော့ ဆရာရန်နောင်၊ ဟို...ဟို... ကျွန်တော့်ရုပ်သွ

လေးနွယ်ကိုကယ်ပါ”

“သူက ဘယ်မှာလဲ ဝင်းအောင်”
ဝင်းအောင်ထံမှ စကားသံမကြားရတော့ပေ။

ကိုင်းလူမျိုးတစ်ယောက် ခုလို သေဆုံးရသည့် အပေါ်မှာ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ရန်နောင် ဘာမှမတတ်နိုင်ပေ။

ဝင်းအောင် သူ့အပိုင်ကတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိမ်းခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ရန်နောင်... ဝင်းအောင်အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ် ခွင့်မရတော့ပေ။

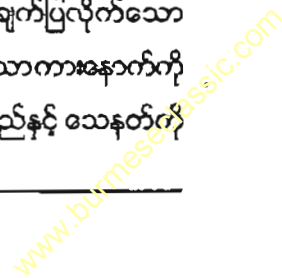
လားမားနှင့် ပတ်သက်သော တာဝန်က ရှိနေသေးသဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာနှင့် ထားရပ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ကားကို အမှောင်ရိပ်အောက်တွင် ရပ်ပြီး စီစီဇူး ထွက်လာ မည့် အချိန်ကို စောင့်နေလေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဝန်းတံခါးမှ ကားတစ်စီးခမောင်းပြီး ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်...”

စီစီဇူး သူ့ကို အနီရောင်မီးလေးဖြင့် အချက်ပြလိုက်သော ကြောင့် ကားကို မောင်းထွက်လာပြီး စီစီဇူးပါလာသော ကားနောက်ကို တပ်ပြီး မောင်းလာခဲ့သည်။ ရှေးကကား ထိုးရပ်သည်နှင့် သေနတ်ကို

အသင့်ထုတ်ကာအောက်ကိုဆင်းခဲ့သည်။

စီစီဇူး...လားမားကိုသေနတ်နှင့်ချိန်ပြီးခေါ်လာသည်။

“ရှင်းပူကိုပြန်ခိုင်းလိုက်၊ ဆက်ပြီးလိုက်လာရင်အသက်ရှင်

လျက်နဲ့ရှင်လူ့ဘဝမှာနေရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်ပြန်စမ်း”

“ပူ...”

ကားပြန်ပြီးမောင်းထွက်သွားလေတော့သည်။

“ရန်နောင်ကားကိုမောင်းတော့”

လားမားကိုကားပေါ်သို့တက်ခိုင်းပြီးကားပေါ်ရောက်သည်နှင့်

“ဒုတ်...”

“အင့်...”

နောက်မှနေ၍ စီစီဇူး... သေနတ်အင်နှင့်မေ့အောင်ရိုက်ချ

လိုက်လေသည်။

နောက်ဘက်ကိုကြည့်တော့ ကားတစ်စီးမှ လိုက်လာခြင်း

မရှိပေ။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ”

“ဒိမ်းကိုပဲမောင်းတော့ရန်နောင်”

“ငွမ်း”

လားမားမျက်နှာကိုရေခွက်ဖြင့်ပက်လိုက်တော့မှသတိပြန်

လာသည်။

“မင်း...မင်းတို့ဘာတွေလဲ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ရှင်... သိရမှာပေါ့”

“ဘာလဲငါ့ကိုပြန်ပေးဆွဲတာလား၊ ငွေဘယ်လောက်လိုချင်

လဲပြော”

“ခင်ဗျားခေါ်က ငွေထက်အရေးကြီးတာရရင် ခင်ဗျားကိုပြန်

ဦးတတ်ပေးမယ်”

“ဘာလဲပြော”

“ခင်ဗျားတို့ဖမ်းထားတဲ့ ဓာတုဗေဒပညာရှင်တွေ ဘယ်မှာ ထားလဲ”

“ဘာ...မင်းတို့ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ငါမသိဘူး”

“ခင်ဗျားဆက်ပြီး ငြင်းနေရင် ခင်ဗျားအတွက် ကံကောင်းမှာ မဟုတ်ဖူး”

“ငါက ဘာသာရေးသမားကွ”

“ဟားဟားဟား... ရှင်တော်တော်ရယ်ဖို့ ကောင်းတယ် အဲလစ်”

“ဟင်..”

လားမားအမည်ရင်းကို ခေါ်လိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်သွား သည်။

“မင်းဘယ်သူ့ကိုခေါ်တာလဲ”

“မစ္စတာ အဲလစ်-ရှင်တခြားသူသာ ဟန်ဆောင်လို့ရမယ် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဟန်ဆောင်လို့မရဘူး ရှင့်ကို ရှုရှားအစိုးရလက်ထဲ ပြန်ပြီး ပို့ရုံပဲရှိတယ်”

“မင်းတို့က ငါ့ကို ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပို့နိုင်မှာလဲ၊ မိန်းမ ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့ ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ဖမ်းလေ”

“ရှင့်ကို မိန်းမကိစ္စတစ်ခုနဲ့တော့ အပင်ပန်းခံပြီး ခေါ်မလား၊ ရန်နောင်ရေး ပြုလိုက်ပါဦး”

“ကဲ... ဒီမှာကြည့်”

ရန်နောင်တို့ရိုက်ယူထားသော ဓာတ်ပုံတွေကို ထုတ်ပြလိုက် သည်။

“ကနက်က မဖော်ပေမယ့် ကျုပ်တို့က ဒီဓာတ်ပုံနဲ့ ဒီထဲက စကား သံတွေနဲ့ ခင်ဗျားကို ဖမ်းခိုင်းလို့ရတယ်”

လားမားအတော်လေးကို ငြိမ်ကျသွားဦး

“မင်းတို့က တိတည်မယ်ဆိုရင် ပြောမယ်”

“စိတ်ချ... ခင်ဗျားဘက်က ပြောမှာသာ ပြောပါ”

“ပညာရှင်တွေကို ဘယ်မှာ ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာ ဒု ခေါင်းဆောင် အလက်ဇန္ဒားတစ်ယောက်ပဲသိတယ်”

“ခင်ဗျားညာတာ”

“ကျုပ်တကယ် မညာဘူး၊ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းမှာ ကျုပ်တကယ် တ ဝေ့ရှာရေးပဲ၊ တီထွင်မှုကိစ္စမှာ အလက်ဇန္ဒားနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တိုင်တယ်”

“ကောင်းပြီ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဘယ်မှာနေလဲ”

“ခု... ဗီယက်နမ်ကို ရောက်နေတယ်”

www.burmeseclassic.com

၁၅၈ နှင်းမဟာ

“အလက်ဖန္နားကုရော့”

“တိဘက်တောင်ပိုင်းဒေသက (x x x) ငြိလေးမှာနေတယ်”

“ရုပ်ရော နာမည်ရော ပြောင်းထားမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အခု နာမည်က မဝှတကောင်း၊ ရှေးဟောင်း ဟူသည်တွေကို စုဆောင်းရောင်းဝယ်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဝှင့်ထား တယ်၊ ကျုပ်သိတာ ဒါအကုန်ပဲ”

“ခင်ဗျားကို နောက်ဆုံးမေးရင်တယ်”

“မေးပါ”

“မြန်မာပြည်က ဝင်းအောင်ကို ဘာလို့ သတ်ခဲ့တာလဲ”

“ဒီကောင်က မြန်မာပြည်ကို ပြန်ပြီး လစ်ပိုကြီးစားနေလို့ ရှင်း ပစ်လိုက်တာ”

“သူ့ဇနီးကရော”

“တရုတ်ပြည်မကြီးဘက်ကို ပို့ပြီး ရောင်းစားထားတယ်”

“ဝီဝီရူး”

“ရန်နောင်”

“သူ့ထိက သိချင်တာ ဒီထက်ပိုပြီး ရှေးဟုတ်တော့ ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ... သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်ပေါ့”

“မင်းတို့က ကတိမတည်ဘူး”

“ပိတ်မကောင်းပါဘူး အဲလစ်”

ဝီဝီရူး ဖုန်းနံပါတ်လေးကို ကောက်နှိပ်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းကြားလိုက်လေတော့သည်။

ဝင်းအောင်ဆီမှရခွဲသော အခွေကို နှစ်ယောက်သား
ကြည့်ရင်း ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် မြင်ရသောမြင်ကွင်းကို စိတ်ဝင်စား
စွာကြည့်မိသည်။

“ဒါ... ရှိမိမေအီရဲ့ ငယ်ရုပ်ပုံပဲ”

“ဟုတ်မယ်... စိစိရူး သူ့ဘေးက သူ့ဖခင်ဖြစ်မယ်”

“အင်း...”

စိစိအရွေမှာ ရုပ်သေဓာတ်ပုံ အရွေ့တစ်ခုဖြစ်သလို
ရွှေနှင်းဆီတိုက်အိအိကခေါင်းဆောင်ဓာတ်ပုံတွေပင်ဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

မြင်လိုက်ရသောဓာတ်ပုံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ဝင်စား
သွားသည်။

ဓာတ်ပေါင်းစုံစက်ရုံကြီးတစ်ခု၊ ထိုအပြင် ဓာတုလက်နက်
ဗဟိုယူဆရသည့် လက်နက်မျိုးစုံကို တွေ့မြင်နေရသည်။

“ရန်နောင်... ဟိုဒုံးကျည်ကြီးက ကြီးလိုက်တာ”

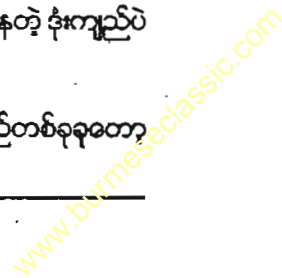
“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ တစ်ခုခုအတွက် တီထွင်နေတဲ့ ဒုံးကျည်ပဲ
ဖြစ်မယ်”

“ရွှေနှင်းဆီတိုက်မှာ ကြီးမားတဲ့အကြံအစည်တစ်ခုခုတော့

ရွှေနှင်းဆီတိုက်ကြီးအတွက် ဘဏ္ဍာငွေရှာဖွေပေးနေသော
အဲလစ်ကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးလိုက်မှုကြောင့် ရွှေနှင်းဆီတိုက်ကြီး
တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်နောင်နှင့် စိစိရူးကို မြေလှန်ရှာပြီး အပြတ်ရှင်း
ရန်အတွက် လုပ်ဆောင်နေလေပြီ။

ရန်နောင်တို့ လုံခြုံရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာမှ အပြည့်အဝ
တာဝန်ယူနိုင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် နေထိုင်နေရလေ
သည်။

ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်မယ် တာတုဗေဒပညာရှင်တွေကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရွှေနှင့်ဆီဝိုက်ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ဒုက္ခပေး တာရဲ့ တစ်ခုခုကို တီထွင်ခိုင်းမှာ သေချာတယ်”

“ကျွန်မတို့ အချိန်မီပို့မလား မသိဘူး”

“ကြိုးစားကြရမှာပေါ့”

“ကျွန်မတို့ တောင်ပိုင်းက အလက်ဇန္ဒားဆီကို ခရီးထွက် ဖြစ်ရတော့မယ်”

“ဆန္ဒတွေ သိပ်ပြီးစေလို့ တော့မရဘူးနော်၊ ရွှေနှင့်ဆီ ဝိုက်က ကောင်တွေ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို မြေလှန်ပြီးရှာနေကြတဲ့ အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ပြီးထွက်ကြရမယ်”

“ခုနေတဲ့နေရာက ရောပိတ်ချရမူ သိပ်မရှိဘူး”

“ကျုပ်တော့ ဒီညပဲ နေရာရွှေပြီး တောင်ပိုင်းခရီးအတွက် ပြင်ဆင်ချင်တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အိမ်ထဲမှာနေနေရတာထက် အပြင်မှာ လှုပ်ရှားပြီးနေတာကိုပဲ နေချင်တော့တယ်”

“ကဲ... ဒါဆို အပြင်ထွက်ပြီး ရွှေနှင့်ဆီဝိုက်နဲ့ ကစားကြ အောင်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ရှင်”

ကားတစ်စီးဖြင့် နှစ်ယောက်သား ရှုပ်ဖျက်ပြီး ထွက်လာကာ

“ရန်နော် တစ်ခုခု စားရအောင်”

“ဟိုရှေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာ စားကြမယ်”

“သဘောပဲ”

စားသောက်ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာပြီး စားချင်တာတွေကို မှာစား

“ပီပီရူး”

“ဘာလဲဟင်”

“သေနတ်ကို ထုတ်ထားလို့က်တော့”

“ဟင်...”

“ကျုပ်တို့ကို ရွှေနှင့်ဆီဝိုက်က ကောင်တွေ ပိုင်းထားပြီ”

“မြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ ပစ်ရဲပို့မလား”

“ဒီကောင်တွေ သေနတ်သုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆိပ်အပ်

သေနတ်တွေကို သုံးဖို့များတယ်”

“ရှင်ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ”

“ခုနက ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက် အပ်ဘူးလေနဲ့

ထိလုံးလေး ပြုတ်ကျသွားတာ တွေ့လိုက်လား”

“အင်း...”

“အဲဒါအဆိပ်အပုပ်နဲ့ပိုက်လုံးလေးပဲ၊ တီဘက်လူမျိုးတွေအများဆုံးအသုံးပြုတဲ့ လူသတ်လက်နက်ပေါ့”

“ဆိုဒီက ထွက်လာတာနဲ့ဆော်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“သေချာတယ်၊ ကျုပ်တို့ကားနားကိုရောက်မှာ ထောင့်မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟိုမှာတွေ့လား”

“စားသောက်ဆိုင်ထဲမှဖိခရောင်တွေကိုပြလိုက်သည်။”

“ဒါတွေကို သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှာ လူရွပ်ထွေးအောင်လုပ်ရမယ်”

“ဒါမှ ဆိုင်ဘေးပေါက်ကနေ ထွက်နိုင်မှာ”

“ကောင်းပြီ”

“စကြရအောင်”

နှစ်ယောက်လုံးသေနတ်ကိုယ်စီထုတ်ကာ

“ခိုင်း...”

“ခွမ်း...”

“ဟေ...”

“ဟင်...”

“အို...”

ဆိုင်ထဲတွင် အော်ဟစ်သံများဆူညံပွက်လော့ရှိက်ပြီး

ထွေးသွားသောကြောင့်

“စီစီဇူးဟိုမှန်ချပ်ကြီးကိုကိုယ်နဲ့ဆောင်ပြီးခွဲထွက်တော့”

“ခွမ်း...”

“ဝုန်း...”

နှစ်ယောက်သားမှန်ချပ်ကြီးကို ကိုယ်နှင့်ဆောင်တွန်းပြီး

အလမ်းကြားသို့ထွက်ခွဲကြလေတော့သည်။

ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက်နောက်သို့ရွှေနှင်းဆီရိုက်သားများ

ထိကြပ်မကွာလိုက်လာခဲ့ကြသည်။

“ရန်နောင် ရှေ့မှာ”

“ဟင်...”

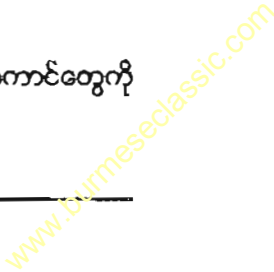
ရှောက်ရိုလမ်းကြားထိပ်မှာလည်းပိတ်ဆို့ပြီးစောင့်နေကြ

ညွှန်လူစုကိုတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။ ရန်နောင်တို့နှစ်ယောက် ပြေး

အကောင်အထည်ဖော်ပြုလုပ်သည်။

“စီစီဇူးဟို တံခါးကို ကျော်တက်နှင့်၊ ကျုပ် ဒီကောင်တွေကို

နဲ့ထားလိုက်မယ်”

“ရှင်ပါ တစ်ခါတည်းတက်ပါ”

“နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း တက်လို့မရတော့ဘူး ထားတော့”

စိစိဖူး ပိတ်ထားသော သံတံခါးပေါ်သို့ ကျော်တက်ချိန်ရန်အောင် သေနတ်နှင့်လှမ်းပြီး ဟန့်တားထားလေသည်။

“ရန်အောင် တက်ခဲ့တော့”

ရန်အောင် သံတံခါးပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာတက်စဉ်

“ဝို-”

“ခုတ်-”

“အ”

ရန်အောင် ခြေထောက်ကို အဆိပ်မြားလေး ဝှားစိုက်တင်သည်။ အားခါပြီး သံတံခါးကို ကျော်ပေးမယ့် မျက်လုံးတွေ ကပြောထားပြီး ခေါင်းတွေ ပါမှ ဝေလောတော့သည်။

“ဝုန်း-”

“ဟင်-”

ထိုအချိန်တွင် ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မီးခိုးလှံကြီးတွေ ဘာမှမမြင်ရအောင် ပိတ်မှောင်သွားလေတော့သည်။

“ရန်အောင်ကို တွဲပြီး ထွက်ကြရအောင်”

“ဟင်-အိုင်”

စိစိဖူး လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော ဝုရင်အိုင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဝုရင်အိုင်နှင့် စိစိဖူးတို့ ရန်အောင်ကို တွဲပြီး လမ်းကြားမှ ထွက်တာ

“ဟိုမှာ ကားရပ်ထားတယ်”

ကားပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်

“ရန်အောင် ပေါင်ကနေ၊ ခါးပတ်နဲ့ စည်းထားလိုက် စိစိဖူး”

“အင်း”

ရန်အောင် ပေါင်ရင်းတွင် စိစိဖူး ခါးပတ်နှင့် တင်ကျပ်စွာ စည်းထားလိုက်လေသည်။ ရန်အောင် မှာတော့ သတိလစ်လုလု ဖြစ်နေပြီး-

“အိုင် ဆေးရုံကို မောင်းနေတာလား”

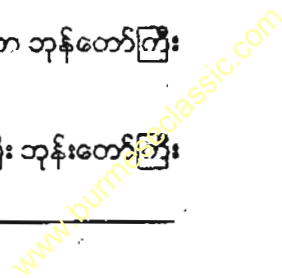
“မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဆီ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ရဲအောင် အဆိပ်တက်နေပြီ”

“ခု- သွားမယ့် ဘုန်းတော်ကြီးက အဆိပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ရွမ်းတယ်”

ဝုရင်အိုင် ကားကို အမြန် ထိုးမောင်းကာ ဘုန်းတော်ကြီး တျောင်းဆင်းစာစီဆီသို့ မောင်းဆင်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းထဲသို့ ဝုရင်အိုင် ပွေ့မသွားပြီး ဘုန်းတော်ကြီး

ဆေးကုရန်ဆီသို့ခေါ်ဆောင်ခဲ့တော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးမှ အစိမ်းဆောင်ဆေးတစ်ခွက်ကို ရန်အောင်
အားတိုက်ပြီးခြေထောက်ကိုခွဲစိတ်မှုပြုလုပ်လေသည်။

“အကာလေးတို့ရောက်တာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲစောလို့နို့
ဆိုရင်အကာလေးတို့လူ့အသက်ရှင်ဖို့လမ်းမရှိတော့ဘူး”

“ရှင်...”

“ဟင်...”

“ဒီအဆိပ်ကတိဘက်ရှေးဟောင်းလူမျိုးတွေ သုံးတဲ့အဆိပ်
တစ်မျိုးပဲ။ သိပ်ပြီး အဆိပ်ပြင်းတယ်။ ကောင်းသွားမှာပဲ။ တစ်နာရီ
လောက် ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်ပါစေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား...”

“ရပါတယ်ကွယ်။ ဘုန်းကြီးတို့က လူတွေရဲ့အသက်ကိုကယ်
တင်နေရတဲ့လူတွေပဲ”

ဘုန်းအတော်ကြီးထွက်သွားပြီး ဝုရင်အိုင်နှင့်ပိပိဇူး...ရန်အောင်
ခုတင်ဘေးတွင်ထိုင်နေကြသည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြန်ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်ုပ် တိဘက်ကိုရောက်နေတာ (၅)ရက်လောက်ရှိသွား

၆

“ဟင်...”

“ခု ဘုန်းတော်ကြီးဆီမှာ ဆေးကုခံနေတာ”

“ရှင်အလွတ်လာခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တာဝန်နဲ့လာတာ။ ကျုပ်အစားလူတစ်ယောက်
အစားထိုးခွင့်လုပ်တာကို ကျုပ်က လက်မခံဘဲလာခဲ့တာ”

“ကျွန်မတို့ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“ထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် နောက်ကနေ

လိုက်ခဲ့ရင်း မီးခိုးပုံကို အသုံးပြုလိုက်တာ”

“တော်သေးတာပဲရှိရင်”

“ဒါမှ ပန်းသုံးပွင့်စစ်ဆင်ရေးက အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာပေါ့။

မဟုတ်ဘူးလား...ဟား...ဟား...ဟား...”

ဝုရင်အိုင်အားပါးတရရယ်မောလိုက်သည်။

သူ့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူကတော့ နေမကူးဘူး”

“ဒီလောက်ထိပဲလားအိမ်”

“ကျုပ်ပြောတာတောင် နည်းနေသေးတယ်”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မတို့ကတော့ သွားရမှာပဲ”

“သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ပြင်ဆင်သင့်တာတွေကို ပြင်ဆင်ပြီး

မှ သွားစေချင်တယ်”

“ဘာတွေ ပြင်ဆင်ရမှာလဲ အိမ်”

“ပထမဦးဆုံး လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ကြိုပြီး ရှာရမယ်၊ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့တွေကို အားကိုးယုံကြည်လို့မရဘူး၊ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့ ပုံစံက တစ်မျိုးဖြစ်ရမယ်”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတဲ့ သဘောက ရှုပ်ဖျက်ဖို့လား”

“ရှုပ်လည်းဖျက်ရမယ်၊ တိုရင်းပုံစံနဲ့ ဝင်မှဖြစ်မယ်”

“ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ နေရာရှာဖို့က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒီအတွက် ကျုပ်တာဝန်ယူတယ်၊ ကျုပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို အကူအညီ သွားပြီးတောင်ရမှာပဲ... ခြောက်... ရန်နောင်”

“ဘာများလဲ... အိမ်”

“ခင်ဗျားအခြေနေ...”

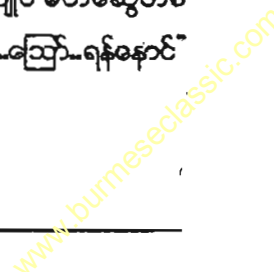
“ကျုပ်တို့ ခုသွားရမယ့်နေရာက တကယ် သေမင်းပိုးစပ်ထဲကို သွားရသလိုပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ အိမ်”

“တိဘက်တောင်ဘက်ဒေသဟာ ရွှေနှင်းဆီပိုက်ဆွဲအိမ်ထဲ ခြေကုတ်ယူပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့ဒေသ၊ အဲဒီ နယ်မှာ အာဏာပိုင်တွေ ဩဇာမရှိဘူး”

“ဩဇာအာဏာ သက်ရောက်တာ ဘယ်သူလဲ”

“အလက်ဇန္ဒား ဆိုတဲ့လူပဲ၊ ဒီဒေသမှာ သူပြီးရင်ပြီးဘယ်

“ကောင်းနေပါပြီ”

“ဒါဆိုရင် အပြင်ကိုသွားကြရအောင်”

“အပြင်သွားရင်သတိကတော့ အမြဲကပ်နေမှဖြစ်မယ်”

“စိတ်ချ... သေနတ်ထဲမှာ ကျည်က အပြည့်ပဲဟေ့၊ လစ်ကြ

မယ်”

သုံးယောက်သားပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို လေ့လာပြီး ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားလမ်းပေါ်ရောက်တော့

“ဒီနေရာက သာယာသလောက် အန္တရာယ်တော့ ကြီးတယ်”

ဝုရင်ဒေါင်ကားကို သတိနှင့်မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။

“ခင်ဗျား၊ စိတ်ဆွေးက ဝေးလား”

“ဝေးတယ်၊ မြို့အစွန်ဘက်ကို သွားရမှာ၊ သူကနိစားမွှားတွေ

မွှေးတဲ့လူတစ်ယောက်”

“လူမျိုးက...ရော”

“တိဘက်လူမျိုးတစ်ဦးပဲ၊ ကျုပ်နဲ့ဟောင်ကောင်မှာ ကျောင်း

အတူတူတက်ခဲ့တာ၊ ယုံကြည်စိတ်ချရပါတယ်”

“ရခိုင်ထိတော့ ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ရသေးဘူး”

စိစီးကားနောက်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ကားလမ်းပေါ်တွင် သူတို့ကားတစ်စီးမှလွဲပြီး တခြားကား

တစ်စီးမှမတွေ့

“ဒတ်...ဒတ်...ဒတ်...”

ပြေပြင်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး ပျံသွားတဲ့ ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီးကို

လှမ်းနီးတွေ့လိုက်သဖြင့်

“အစိုးရိုင်ရဟတ်ယာဉ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ရဟတ်ယာဉ်ဖြစ်မယ်၊ ဟော

ပြန်ပြီး လှည့်လာနေပြီ”

“ကျုပ်တို့ကားဘက်ကို ဦးတည်ပြီးလာနေတာ”

“ဟင်...”

ရန်နောင် စကားပင်မဆုံးသေးခင် ရဟတ်ယာဉ်မှ စက်

သေနတ်နှင့်စတင်ပြီးပစ်ခတ်သည်။

“ဒတ်...ဒတ်...ဒတ်...”

“ဝူး...”

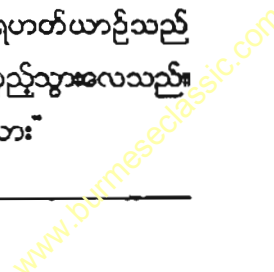
ဝုရင်ဒေါင် ကားကို ကားလမ်းအတိုင်း ဆက်ပြီးမမောင်း

တော့ဘဲ လမ်းခွေး ထင်းရှူးတောထဲသို့မောင်းဝင်ပြီး စိတ်ချရသည့်

နေရာတွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်လေသည်။ ရဟတ်ယာဉ်သည်

ထင်ရှူးတောထဲတွင် ကြာရှည်စွာ ရပ်ဝဲပြီးမှ ပြန်လှည့်သွားလေသည်။

“ဒေါင်... ကားနဲ့ပြန်ပြီးထွက်လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကားနဲ့မသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ ခရီးကဝေးတယ်”

“ကျွန်မတို့ကားကိုစောင့်နေမှာတော့ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဒီတောအပြင်ဘက်မှာ ခုလောက်ဆိုရောက်နေလောက်ပြီ”

“ဘယ်လိုထွက်မလဲ”

“ကားကို ထားခဲ့ပြီး လူချည်းသက်သက်ထွက်ရမှာပဲ၊ အပြင် ကိုရောက်တော့မှ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို ရှာဖွေရတော့မှာပဲ”

ထင်းရှူးတောထဲမှ ရန်နောင်တို့ သုံးယောက်ထွက်လာကြ သည်။

“ဟိုမှာတွေလား”

“ဟယ်...”

ရွှေနှင်းဆီဝိုက်ကလူတွေ သစ်တောထဲသို့ ဝင်လာနေကြ သည်။

ရန်နောင်တို့သုံးဦးချုံ့ကွယ်တွင် ပုန်းလျှိုးပြီး ဝေးသွားတော့မှ ကားလမ်းမဆီသို့ထွက်ကာ အခြေအနေကို ကြည့်မိသည်။

“ဒီကောင်တွေက နေရာပဲဟေ့”

သစ်တောထဲမှ အထွက်လမ်းတွင် ဆိုင်ကယ်များ ကားများ နှင့်စောင့်နေကြသည့်သူတွေကိုလှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။

“ကားတစ်စီးလာနေတယ် ဒေါင်”

အဝေးဆီမှ သုံးတွေတင်ဆောင်လာသော ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရပြီး

“ရှေ့ကတွေ့ဆိုရင် ကားက အရှိန်လျှော့မှာ ခြေတက်ကြရ အောင်”

“အင်း...”

သုံးယောက်လုံး ကွေ့ဆီသို့ ခြေသွားကြပြီး အရှိန်လျှော့ မောင်းလာသော ကားပေါ်သို့ နောက်ဘက်မှ တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကားမောင်းသူက ဘာမှမသိလိုက်ပေ။

ရန်နောင်တို့သုံးယောက် သုံးများကြားတွင် ပုန်းပြီး လိုက်ပါ ဘာ ရွှေနှင်းဆီ လက်ပါးစေတို့ကို ထင်းရှူးတောထဲတွင် ထားရစ်ခဲ့

အလတော့သည်။

“နဲ့လိုက်တာကွာ”

“သည်းခံ...ရန်နောင်၊ ဒီလိုမှမလိုက်ရင် သေမင်းခေါ်ဆောင် ဘာနောက်ကိုလိုက်ရမယ့်ဘဝကွာ”

ကားရပ်သည်နှင့် ဆင်းလိုက်ကြစဉ် ကားဆရာ ရန်နောင်တို့

“ဗျာ-ဟုတ်ကဲ့”

ကားဆရာအူကြောင်ကြောင်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ခရီးက ဆက်ရဦးမှာလား ဒေါင်”

“မဝေးတော့ပါဘူး။ ဟိုရှေ့နားဆိုရင် ရောက်ပြီ”

“ဟိုရောက်ရင်တော့ ရေချိုးဖူးဖြစ်မယ်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးချိုး

ချေးနံ့တွေက မွန်ထူနေတာပဲ”

“ချိုးစေရပါ့မယ်”

စကားစာပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရင်း ခြံကြီးတစ်ခြံကို

ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟေ့...အော်မွန်လူ”

“ဟာ...ဝုရင်ဒေါင်...လာကြဗျာ...”

သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဆောက်ထားသော အိမ်ကလေးထဲသို့

ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

“အလည်သက်သက်ပဲလား”

“ကိစ္စရှိလို့အော်မွန်လူ”

“ဆို...ကျုပ်ဘာကိစ္စကူညီရမလဲ”

“ခင်ဗျားတို့နေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ခြံတစ်ခြံရှိတယ်”

“လူနေလား”

“မနေကြဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ။ အဲဒီခြံကြီးကို နှိပ်စားတိုက်ထားတဲ့ ခြံကြီး ဆိုပြီး

ကျုပ်လည်းမနေခဲ့ဘူး”

“အော်မွန်ရာ အယူမသီးစမ်းပါနဲ့”

“အယူမသီးလို့ မရဘူးဗျာ လက်တွေ့ကြုံခဲ့ရတာ”

“ကဲ...လုပ်စမ်းပါဦးနား ထောင်ရတာပေါ့”

“ကျုပ်က ဒီခြံကြီးကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ရလို့ ဝယ်ခဲ့တာ၊ ဝယ်

စဉ်ကတော့ နွားတွေကို မွေးရင်စားကျက်ကောင်းတယ်ပေါ့... ဝယ်ပြီး

(၃)လလောက်ကြာတော့ ကျုပ်ဆီကို အဘိုးကြီးတစ်ဦး ရောက်

လာတယ်။ သူကဘာပြောသလဲ ဆို... အဲဒီခြံကြီးကနေ အမြန်ဆုံး

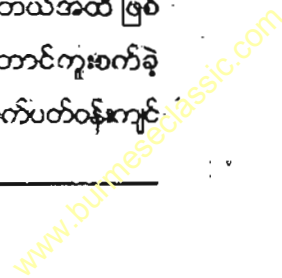
ထွက်သွားပါ မထွက်သွားရင် ဘေးဒုက္ခတွေ တွေ့ရမယ်တဲ့... ကျုပ်

လည်းအဘိုး ကြီးစကားကို သိပ်ပြီး အလေးမထားခဲ့ဘူး... ဒီလိုနဲ့

ဆစ်နေ ကျုပ်နွားတွေဝမ်းလျှော့ပြီးသေတာပဲ... ဘယ်အထိ ဖြစ်

လာလဲဆို ကျုပ်မိသားစုထဲက ကလေးတွေကို တောင်ကူးစက်ခဲ့

တယ်... ဆေးရုံကို အရောက်မြန်လို့မသေခဲ့တာ... နောက်ပတ်ဝန်းကျင်

စကားတွေကို ပြန်ပြီးကြားရတာပဲ ဒါ့ကြီးကို ကျိန်စာတိုက်ထားတာတဲ့”

“ကျိန်စာကို ဘယ်သူက တိုက်ခဲ့တာလဲ”

“ဒါ့ကြီးကို အရင်ကပိုင်ဆိုင်တဲ့ သူဌေးကြီးလင်မယားထဲ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကြောင့် လဲတော့ မသိဘူး။ ကြီးခွဲချပြီးလင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးသေခဲ့ကြတယ်... ဒီလင်မယားကျိန်စာတိုက်ခဲ့တာပဲ ပြောတာပဲကွာ... ငါကတော့ မနေရဲပဲ ဒီဘက်ကိုပြောင်းခဲ့တာပဲ ပြန်ပြီးရောင်းတော့လည်းဆယ်မယ်သူ မရှိဘူး”

“ခြံကြီးကအတော့ကို ကျယ်သလား”

“ကျယ်တယ် အိမ်ကြီးကလည်းရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးမင်းတို့နေမယ်ဆိုရင်သွားနေကြပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်တယ် အော်မွန်လူ”

“ဘယ်လိုလဲ စီစီဇူး နေရဲလား”

“မနေရဲစရာမရှိပါဘူး ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းထက်ကြောက်ကောင်းတဲ့အရာဆိုတာ မရှိလောက်ပါဘူးဒေါ်”

“ဘာလဲ စီစီဇူး ဪ သဘောပေါက်ပြီ၊ အော်မွန်လူ ကျုပ်တို့ကို ရေချိုးခွင့်ပြုပါဦး”

“ရိုးလေ၊ နောက်ဘက်မှာရေကန်ကြီးရှိတယ်”

“ကဲ... စီစီဇူး မင်းအရင်သွားပြီးချိုးပေတော့ ပြီးမှကျုပ်နဲ့ ခန့်နောင်သွားပြီးချိုးတော့မယ်”

ရန်နောင်တို့က အပြင်ထွက်ရင် အဝတ်အစားအပိုတစ်စုံကတော့ အရေးပေါ်အခြေအနေကြောင့် ယူလာတတ်သဖြင့် အဝတ်အစားလဲရန်အတွက် အဆင်ပြေခဲ့ကြသည်။

“ဂုရင်... မင်းတို့ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြကွာ”

“ကောင်းတာပေါ့”

“အဖြင့် ငါစီစဉ်လိုက်ဦးမယ် ဟေ့”

“အေး”

အော်မွန်လူ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်တွင် ရန်နောင်နှင့် ဂုရင်ဒေါင် စကားကောင်းနေဆဲပင်။ ရှေ့ဆက်ရမည့် အန္တရာယ် လမ်းအတွက် ပြင်ဆင်ရမည့် ကိစ္စများကို တိုင်ပင်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ရန်ကောင်...ဟို သူဌေးမကြီး”

“ဟုတ်တယ်”

“ရထားနဲ့ခရီးသွားမလို့နဲ့တူတယ်”

“အထူးရထားတွေပေါ်သို့ဘော်ဒါဝတ်အပြည့်နှင့် တက် သွား

လည်း

“ဝန်ကြီးချုပ်ကတော်ထက်တောင်မြင့်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်... သူဌေးမကြီးရဲ့ ဩဇာသက်ရောက်မှုက

သေးဘူးကွ”

“ဧပြီ... ဝီစီဇ”

“ဘာလဲ ရန်ကောင်”

“သူဌေးမကြီးစာတ်ပုံကို ကွန်ပျူတာနဲ့ လေ့လာတာ

အကြောင်းမပြန်သေးဘူးလား”

“တိတိကျကျတော့ အကြောင်းမပြန်သေးဘူး နီးစပ်တာက

တော့ သူဌေးမကြီးရဲ့ပျက်နာဟာ အပေါ်အရေပြားပိုင်းကိုအစားထိုး

သားတယ်လို့တော့ ယူဆထားတယ်၊ တိကျအောင် ဖော်စီရှာဖွေရေး

ကွန်ပျူတာတွေနဲ့တော့ ကြိုးစားနေကြတယ်”

“ဘော်...ဘူး”

“ဟော...ရထား အချက်ပေးဥက္ကဋ္ဌတွေနဲ့...တက်ကြ”

တောင်ဘက်ဒေသသို့ သွားသည့် ရထားဘူတာသို့ ရန်ကောင်
တို့သုံးယောက်တို့ရစ်အသွင်ပုံစံဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။

“ရထားက (၆၁၀၀) နာရီမှ ထွက်မှာဆိုတော့ အချိန်နည်း
နည်းရသေးတယ်”

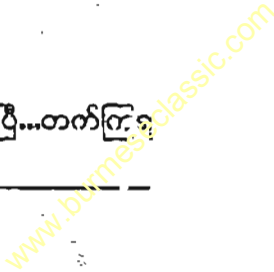
“ခွီ”

“ဘာလဲဟ”

ရထားဘူတာရုံတွင် လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည်။

ရထားဘူတာရုံလှံခြုံရေးသမားတွေက လူရှင်းနေသည်။

လှံခြုံရေးတွေသာကြောင့် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

အောင်

သူဌေးမကြီးတို့ ရထားတွဲနှင့် ရန်နောင်တို့တွဲက ရှေ့နှင့် နောက်ပင်ဖြစ်သည်။

“ရထားက ဘယ်လောက်စီးရမလဲ”

“တစ်ညနဲ့တစ်နေ့လောက်စီးရမှာ”

သိပ်မကြာရထားကြီးစတင်ပြီးထွက်ခွာလေတော့သည်။

ရန်နောင်တို့က သုံးယောက်ကို တစ်ခန်းတည်း အတူတူ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

“စီစီးဖူး အိပ်ချင်ရင် အပေါ်သာတက်ပြီးအိပ်တော့”

“မအိပ်ချင်သေးပါဘူး”

“ဒေါ်... မင်းမိတ်ဆွေပြောတဲ့ ကျိန်စာကိုစွဲတို ဘယ်လိုဖြင့် လဲ”

“ငါတော့ သိပ်ပြီး အယုံအကြည်မရှိဘူး ဟိုရောက်တဲ့အခါ အဖြေတစ်ခုတော့ ထွက်မှာပေါ့”

“ဒေါ်... ငါတို့တစ်ခုခုလုပ်ကြရင်ကောင်းမယ်”

“မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“သူဌေးမကြီးတို့ ဘက်ကူးပြီး အခြေအမနေကိုကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းသာမဲ့၊ ခုတော့ စောသေးတယ်၊ မိုးချုပ်မှ ရထား အိမ်နီးပေါ်ကနေ ကူးကြမယ်”

“ကျွန်မပါလိုက်ခဲ့ရမလား”

“စီစီးဖူး... နေခဲ့ပါ”

ရထားကြီးမှာ အမှောင်ထုထဲကို စတင်ပြီးရောက်ရှိနေလေပြီ ဖြစ်သည်။ ရန်နောင်နှင့် ဝုရင်ဒေါင် ညဝတ်ဝတ်စုံကိုလဲပြီး ပြတင်း ချိတ်မှ ရထားအနီးပေါ်သို့ ရအောင်တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒေါ်... သတိထား”

“စိတ်ချ”

ရထားအနီးပေါ်သို့ရောက်ပြီးရထားကြီးသည် တောင်လိုက် အစ်ခုထဲသို့ဝင်နေပြီဖြစ်သဖြင့်

“ရန်နောင် ဝင်နေတော့”

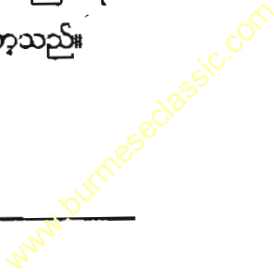
“အေး...”

“ဝေါ...”

လိုက်ဂူကြီးထဲမှ ပဲ့တင်သံတွေကို နားအာမတတ်ကြားလိုက် လိုက်ဂူထဲက ထွက်တော့မှ နားသက်သာရာရတော့သည်။

“ကူးကြရအောင်”

“ခြေသံလုပ်ပါစေ”

ရထားအစိုးပေါ်မှ ရွဲသံမကြားရအောင် ကူးခဲ့ပြီး အစိုး
အပေါက်မှ အောက်ကို ကြည့်မိကြသည်။

သူဌေးမကြီးက သီးသန့်အခန်းတွင် ရှိနေမည့်အသွင်
အခန်းရှေ့တွင် အစောင့်တွေက အပြည့်စောင့်လျက်...

“ဒေါင်... အခန်းဘက်ကို သွားကြမယ်”

“လျှောက်လို့မရဘူး၊ ရထားအစိုးက ပျော့တယ်၊ ဝင်ပြီး သွား
မယ်”

ရထားအစိုးပေါ်တွင် ဝင်လျက် သူဌေးမကြီး လွန်စူးနော်ဇာ
အခန်းဘက်ဆီကို ရောက်တော့ သေသေဝေဝ အပေါက်ကလေး
အောက်ကို ကြည့်မိကြသည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

သူဌေးမကြီး လွန်စူးနော်ဇာ တစ်ယောက် မျက်နှာ
အရေပြားအတုကို ဆွဲခွာပြီး မျက်နှာသန့်စင်နေသည်။

နဂါးမူလမျက်နှာကို ရန်နောင်နှင့် ဝုရင်ဒေါင် ကောင်းစွာ
သာလှိုက်လေသည်။

လွန်စူးနော်ဇာ မျက်နှာကို ဆေးကြောပြီး မျက်နှာအရေ
ပြန်ပြီး တစ်က အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“ဒေါင်... ဒါအခွင့်အရေးပဲ၊ ငါ အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး ပစ္စည်း
တစ်ခုခုကို ရအောင် ယူရမယ်”

“ကောင်းတယ်... မြန်မြန် လှုပ်ရှားတော့”

ရန်နောင် ပြတင်းပေါက်မှ လွန်စူးနော်ဇာ အခန်းထဲကို
ဝင်ကာ လက်ဆွဲသေတ္တာလေးထဲမှ လေဆာပြားလေးတစ်ခုကို ယူကာ
ပြန်ပြီး တက်လာခဲ့တော့သည်။

“သွားကြရအောင် ဒေါင်...”

သူတို့တွဲဘက်သို့ ကူးလာကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေ ထူးလဲ... ရန်နောင်...”

“သူဌေးမကြီး လွန်စူးနော်ဇာဟာ မျက်နှာအတုနဲ့”

“ဟင်...”

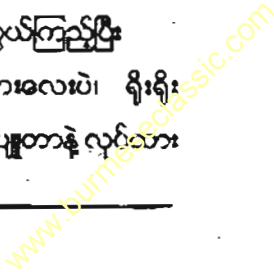
“သူ့ရဲ့ နဂါးမျက်နှာကို တော့ မျက်လုံးနဲ့ ကောင်းကောင်းမှတ်
ထားတယ်”

“နောက်ရော ဘာထူးပြားသေးလဲ”

“ရှေး... လေဆာပြားလေးတော့ ယူလာတယ်”

ဝီစီလေးဆာဓာတ်ပြားလေးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး

“ဒါ... လျှို့ဝှက်ချက် လေဆာဓာတ်ပြားလေးပဲ၊ ရိုးရိုး
ကွန်ပျူတာ နဲ့ ရှာဖွေလို့မရဘူး၊ အဆင့်မြင့်တဲ့ ကွန်ပျူတာနဲ့ လှုပ်သား

တာ”

“အိမ်ရင်နောက်က အဖွဲ့တွေဆီပို့ပေးပြီး ဖော်ထုတ်မှုဖြစ်မှာ
ပေါ့”

“အင်း... ခုလောလောဆယ်တော့ သိမ်းထားရမှာပဲ၊ ဟို
ရောက်မှာပဲပို့တော့မယ်”

“ဒီလေဆာပြားပျောက်သွားတာ သိတာနဲ့ တော်တော်လေး
ဂယက်ရိုက်မှာတော့ သေချာတယ်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ရင် ဒီလေဆာပြားလေးဟာ ရွှေနှင်းဆီ
ပိုက်ကြီးရဲ့ အသက်သွေးကြောတစ်ခုဖြစ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

“ကဲ... တစ်ဖော့လောက် အိပ်ကြတာပေါ့”

“အိုကေ...”

သုံးလောက်သား အသီးသီးနေရာယူလိုက်ပြီး အိပ်ကြလေ
တော့သည်။

တိဘက်တောင်ပိုင်းဒေသသို့ ရထားကြီးက ခုတ်မောင်းနေ
ထဲပင်။

ခြံကြီးမှာ လူနေခြင်းမရှိသောကြောင့် ခတ်ထားသောသော
မှာ သံချေးများတက်ပြီး နေလေသည်။ ခြံဝန်းထဲသို့ လှမ်းပြီးကြည့်
ဆိုက်တော့ သစ်ပင်ကြီးများ ချုံနွယ်တို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းနေလေသည်။

အိမ်ကြီးကိုတော့ မမြင်ရသေးပေ။

“ကျွန်မတို့အထဲကို တော်တော်လေးဝင်ရမယ့်ပုံပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်”

ဝုရင်အိုင် သံချေးတက်နေသော သော့ကြီးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့
ကြတော့သည်။

“လမ်းတွေတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး”

ချုံနွယ်မြက်ရိုင်းတွေကြားမှ လျှောက်လာခဲ့ကြရင်း...

အိုဟောင်းတွေအမြဲနေသော အိမ်ကြီးကိုလှမ်းပြီး တွေ့လိုက်

ရလေသည်။

“ဒေါင် မိတ်ဆွေပြောသလို ကျောတော့ ချမ်းစရာကောင်း သားပဲ”

“ကျုပ်တို့အတွက်စိတ်ချရမယ့်နေရာက ဒီနေရာပဲရှိတယ်”
အိမ်တံခါးတွေမှာ ပြုပြင်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ပျက်စီးနေ လေသည်။ ဝုရင်ဒေါင် တံခါးချပ်ကို တွန်းလိုက်သည်နှင့်

“ဝုန်း”

“ဟာ”

တံခါးချပ်ကြီးမှာ လဲကျသွားလေသည်။

“တော်တော်ကိုဆွေးနေတာပဲ”

“နေလို့ရော့ရပါ့မလားမသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စီစီရူး”

“တော်ကြာ အိမ်ကြီးပြိုကျမှဖြင့်”

“ဒီလောက်ထိတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

အိမ်ထဲကိုရောက်တော့ အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့် လှေကား တွေကလည်း မနင်ချဲလောက်အောင် တွေ့နေရသည်။

“ရန်နောင် အောက်မှာပဲ နေကြရအောင်”

“စီစီရူး သဘော”

“ဒါဖြင့် အခန်းတွေကို ကြည့်ရအောင်”

“ကျွဲ”

ပထမဦးဆုံးအခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့

“ရှု”

“ဒေါင်... ခြေ... ခြေ”

“ဝိုး”

“ဒုတ်”

ရန်နောင် လျှင်မြန်စွာ ဓားမြှောင်ဖြင့် ပေါက်လိုက်သော ကြောင့် ခြေကြီးကို စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“ဟူး... မလွယ်ပါလား”

ခြေကြီးကို ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ပစ်လိုက်ပြီး

“ဒီအခန်းဆို တို့ (၃) ယောက်အတွက် အဆင်ပြေတယ်”

“ဒါဆိုရင် ရှင်းကြတာပေါ့”

အခန်းထဲတွင် ရှပ်ပွနေသော အမှိုက်များ ဖုံးမှုန့်များကို ရှင်းလင်းလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ခန်းတွေစီက ခုတင်တွေကို သယ်ဆောင် လာကြလေသည်။

အားလုံးပြီးဆုံးသည်နှင့်

“ကဲ... အခန်းအတွက်တော့ ပြီးပြီ၊ စားသောက်ဖို့ ရက်ပြန်ပါရ

၁၉၀ ❀ နှင်းမဟာ

မယ့်နေရာနဲ့ ရေချိုးဖို့ကိစ္စ စီစဉ်ပါဦး”

“တဖြည်းဖြည်းတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့”

အိမ်ကြီးထဲမှာရှိသည့် အခန်းအားလုံးကို လျှောက်ကြည့်ပြီး

“ဒီမှာနောက်ဖေးခန်းကွဲ ချက်ပြုတ်ဖို့အတွက်တော့ မပူပင်ရ

ဘူး။ ပစ္စည်းက အစုံပဲ”

“ဒေါင်...”

“ဘာလဲ ရန်နောင်”

“မင်း ဒီပစ္စည်းတွေကို ကြည့်စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါင်... ရှင်ကစုံထောက်တစ်ယောက်လုပ်ပြီး ညှို့လှိုက်ထား

ပစ္စည်းတွေက လူသုံးစွဲထားတဲ့ပုံ၊ မတွေ့ဘူးလား”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်၊ မီးဖိုစာလည်း မကြာခင် ချက်ပြုတ်

ထားတဲ့အနေအထားရှိတယ်၊ တကယ်ဆို ဒီပစ္စည်းတွေပါ ဖိုတက်နေရ

မှာ ပြီးတော့ မီးဖိုက ရှင်းလင်းနေတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီအိမ်ကြီးမှာ အော်မွန်လူတို့ မိသားစုမရှိတဲ့နောက်

ပိုင်း နေတဲ့လူ ရှိနေပြီ”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

“လောလောဆယ် ရေချိုးဖို့ ရှာကြပါဦး”

“အိမ်ကြီးထဲမှာ ရေချိုးခန်းကတော့ ရှိမှာပဲ၊ ဟိုဘက်က

အခန်းလား မသိဘူး”

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်မည်အပြု

“စိစိဖူး မဖွင့်နဲ့ဦး”

“ဘာလို့လဲ”

“တံခါးက လူဝင်ထွက်ထားတဲ့တံခါး”

“သေချာသလောက်တော့ ရှိနေပြီ”

ဖွင့်လိုက်တော့ ရေချိုးခန်းတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

ရေချိုးခန်းထဲတွင် ယောက်ျားလေးအသုံး အဆောင်ရော

မိန်းကလေးအသုံးအဆောင်တွေပါ တွေ့ရသောကြောင့်

“တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဖုံတွဲဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ဒီကိစ္စကို နောက်မှရှင်း... ရေချိုးတော့မယ်၊ ရှင်တို့နှစ်

ယောက်လုံးထွက်”

“ဂျိုင်...”

စိစိဖူး အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ရေချိုးနေလေတော့သည်။

အခန်းအပြင်မှာတော့

“ဒေါင်ရေ... ပထမဦးဆုံးကိစ္စကို အရင်ရှင်းပြီးမှ တို့ကိစ္စကို”

လုပ်ဆောင်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ ခိုအောင်းနေတဲ့သူက ဘယ်သူတွေလဲ၊ လူကောင်းလား၊ လူဆိုးလားဆိုတာ အဖြေအရင်ရှာရမယ်”

“နောက်တစ်ခု သတိထားမိတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ရန်နောင်”

“သူတို့ အိပ်တဲ့အခန်းကို မတွေ့ရသေးဘူး”

“အပေါ်ထပ်မှာ ရော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အပေါ်ထပ်ကို တက်တဲ့ လှေကားက အရမ်းတို”

ခွေးနေပြီ၊ လူတက်ထားတဲ့ အနေအထားတော့ မရှိဘူး”

“အင်း... စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းနေပြီ”

“ကဲ... ရှင်တို့ဝင်ပြီးချိန်တော့”

စီစီရူး ရေချိုးပြီး ထွက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်နောင်နှင့်

ပုရင်အိုင်တို့ ရေဝင်ချိန်ရတော့သည်။

သူတို့ တိဘက်တောင်ပိုင်းဒေသကို ရောက်ချိန်က ညနေ စောင်းနေပြီး နေထိုင်ဖို့ပြင်ဆင်ခြင်းနှင့် မိုးချုပ်စပြုလေပြီဖြစ်သည်။

အခန်းထဲတွင် ညနေစာအတွက် အပြင်မှဝယ်လာသော

အစားအသောက်များကို စားသောက်ပြီး ပြတင်းပတ်ခါးကို ပိတ်စဉ်

“ရန်နောင်...”

“ဘာလဲ စီစီရူး...”

“ကျွန်မနားထဲမှာ မြင်းခွာသံလိုလိုကြားတယ်”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

အဝေးထိမှ မြင်းခွာသံက ခပ်လွင်လွင်ကလေးကြားနေရ လေသည်။

“ကျုပ်တို့ဘက်ကို ဦးစားညှိပြီးလာနေတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“စီးပိတ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရအောင်”

ခရီးဆောင် ဓာတ်ခဲမီးအိမ်လေးကို မှိတ်ပြီး မြင်းခွာသံကြား

ရသည့်ဘက်ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မြင်းခွာသံက တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီး ပျောက်ကွယ်

သွားသဖြင့်

“မြင်းကိုဆက်ပြီး မစီးတဲ့သဘောပဲ”

“အိုင်... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အပြင်ကိုထွက်ကြရအောင်”

“ကောင်းသားစွဲ”

အခန်းအပြင်သို့ထွက်ပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို ခြေသံလိုစွာ

ဖြင့်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ရှေ့မှာ...”

လရောင် စမ်းတဝါးဝါးအောက်တွင် လူသဏ္ဍာန် (၂)ခုတို့ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

“မတိုက်ခိုက်နဲ့ဦး သူတို့ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို အစအဆုံး စောင့်ကြည့်ရမယ်”

“အင်း...”

ရန်အောင်ထိုလူနှစ်ယောက်ကို အနီးကပ်ဆုံးမြင်နေရလေပြီ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မြင်းစာ တစ်ကောင်တည်း။ အိမ်ကြီး၏နောက်ဖေး သစ်ပင်တွင် မြင်းကိုချည် နောင်ကာအိမ်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။

“ဒေါင်... နောက်ကံနေလိုက်မယ်”

အိမ်ကြီးနောက်ဖေးပေါက်မှ အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်ကာ လက်ဆီ မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ မီးအိမ်ကို မီးညှို့လေသည်။

“လေဒီ...”

“ဂျော့...”

“ညှို့ခန်းက ခုံတွေ စားပွဲတွေ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကေန္တဟိုတောကျော်တို့လာပြန်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ ဒီနေရာကို ဘိန်းအရောင်

အဝယ်ခန်းလို့ သဘောထားတာ၊ အရေးကြီးတာက ငါတို့နေတဲ့ နေရာကို မသိဖို့ပဲ”

“သိနိုင်စရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ကဲ... ဒီနေ့လည်း ပင်ပန်းကြပြီ၊ စောစောအိပ်ကြတာပေါ့”

“ဒီ... ဒီ... ဒီ...”

နံရံထုတ်မှာ ကပ်ပြီးထားသော ပန်းအိုးကို လှည့်လိုက်သည် နှင့် မြေအောက်ခန်း အံ့ဝက်တံခါးကြီးပွင့်သွားသည်နှင့် နှစ်ယောက် လုံး မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသွားကြသည်။

“ဒီ... ဒီ...”

မြေအောက်အံ့ဝက်တံခါးကြီး ပြန်ပိတ်သွားတော့မှ ရန်အောင်နှင့် ဝုရင်ဒေါင် မြေအောက်တံခါးနေရာကို ကြည့်မိကြ၏။

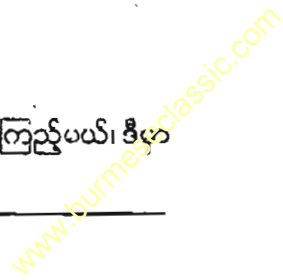
“တကယ်သေသပ်တာပဲ၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေက ဒီမြေအောက် တံခါးရှိတာကိုတော့ မပြောလိုက်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ သတိလစ်တာလား၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က မသိ

တာလားတော့မသိဘူး”

“ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ကျုပ်တို့ အဖြေတစ်စု သိရအောင် ဝင်ကြည့်ပယ်၊ ဒီမှာ

နေကြရမှာဆိုတော့ ရှင်းစရာရှိတာကို ရှင်းထားရမယ်”

“စီမီဇူးကို ခေါ်ပြီး”

“ဟိုမှာ ထွက်လာနေပါပြီ”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် မြေအောက်ခန်းထဲကို ဝင်ကြမလို့လား”

“မင်းလည်းတွေ့တယ်ပေါ့”

“အခန်းတံခါးဝကနေ ကြည့်နေတာလေ”

“ဟုတ်တယ်... အထဲကိုဝင်မယ်၊ ဒေါင် ဖွင့်ကွာ”

“ဒီ... ဒီ... ဒီ...”

ဒေါင်မှာ ပထမလုပ်ခဲ့သည့် ပုံစံအတိုင်း ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်

တံခါးကြီးပွင့်သွားလေသည်။

တံခါးကြီးအောက်တွင် လှေကားထစ်တွေပါ ဆက်ပြီးတွေ့

ရသဖြင့် ဆင်းခဲ့ကြသည်။

“ဓာတ်မီးမသုံးနဲ့တော့”

အမှောင်ထုကို ကျင့်သားရနေသော မျက်လုံးများဖြစ်သော

ကြောင့်မြေအောက်အခန်းရည်ကြီးထဲသို့ လျှောက်လာရင်း အလင်း

ရောင်တစ်ခုကို လှမ်းပြီးတွေ့လိုက်ကာ

“အခန်းတစ်ခုပဲကွ”

ကျွန်ုပ်မှ လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်တော့

“အိမ်တစ်လုံးလိုပဲကွ၊ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ လူတွေက

အခန်းထဲမှာရောက်နေကြပြီထင်တယ်”

“တစ်ယောက်မှမလှုပ်နဲ့နော်”

“ဟင်...”

ရန်နောင်တို့ကို လူတစ်ယောက် အေးဖုတ်နှင့်ထိုးပြီး ပျံ့ပျံ့ထား

လေသည်။

“လေဒီ... သူတို့လက်ထဲက သေနတ်တွေကို ယူလိုက်”

လေဒီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ရန်နောင်တို့လက်ထဲမှ သေနတ်

တွေကို လှမ်းယူရင်း စီမီဇူး ဆီမှအယူ

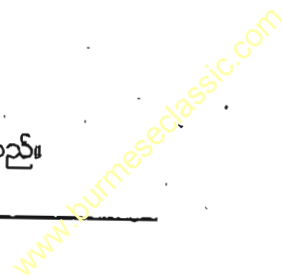
“ဖြောင်း...”

“အင်း...”

“ရော...”

“ဇွမ်း...”

စီမီဇူးနှင့်ပြိုင်တူ ရန်နောင် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

စိစစ်ကလေးအိဆိုသည့်မိန်းမကိုတိုက်ခိုက်သလိုရန်နောင်မှ
ဘေးတွင်ရှိနေသူကိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်း
ကလား”

“ဟင်...”

ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းအသံကြောင့် (၃)ယောက်စလုံးအံ့ဩသွား
သည်။

“ကျုပ်တို့ဘယ်သူဆိုတာကိုမပြောစင်မင်းတို့ဘယ်သူတွေ
လဲဆိုတာကိုအရင်ပြော”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းတော့မဟုတ်ဘူး”

“ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းကမဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ ခင်ဗျား
ကြားမှာရန်မရှိပါဘူး။ ဘေးပြတိုက်ချင်တယ်ဆိုလိုချင်တာအကုန်ယူသွားမယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေတစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကဒီဒီ
ကြီးပိုင်ရင်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ”

“ဪ... ဒါဖြင့်ရင် အေးအေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆံလို့
ပါတယ်”

ရန်နောင်တို့နှင့်အတူပိုင်းထိုင်လိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားတို့က ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းကြီးကို ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အကြောက်ရဆုံးဂိုဏ်းပါ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းက ထွက်ပြေးခဲ့ကြလို့”

“ဟင်...”

“ခင်ဗျားတို့ကဒီဒီမိကြီးကို အလည်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ ကံပါလေ၊ ရွှေနှင်းဆီ ဂိုဏ်း

ကြီးကဘယ်လိုကြောင့် ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါလား”

“ခင်ဗျားစကားကို နားထောင်ရတာ ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းကြီးကို

စိတ်ဝင်စားတဲ့သဘောမျိုးရှိတယ်”

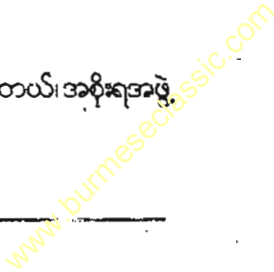
“ဟုတ်တယ်”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက် အဖြစ်မှန်ကိုပြောမယ်ဆိုရင် ရှင်တို့နှစ်

ယောက်အတွက်အကျိုးရှိမယ်”

“ရှင်တို့က သာမန်လူတွေ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ အစိုးရအဖွဲ့

ကလား”

“မင်းပြောတာ မမှားပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်း နောက်ကိုလိုက်နေကြတဲ့ နိုင်ငံသုံးခုက ထောက်လှမ်းရေးတွေပါ”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“မင်းတို့ဘက်က ငါတို့နဲ့ပူးပေါင်းရင် မင်းတို့အတွက် ငါတို့ ကူညီမယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ ပြောပြ ပါမယ်၊ ကျုပ်နာမည်က ဂျော့လူးစတား၊ ဝီယက်နပ်လူမျိုးပါ သူက လေဒီဘတ်လို့ခေါ်တယ်၊ ဝီယက်နပ်ကပါပဲ၊ ပြီးတော့ ချစ်သူ တွေပါ”

“ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းရဲ့ အမည်ခံကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်ရင်း ငွေအမြောက်အမြားနဲ့ စည်းရုံးခြင်းကို ခံခဲ့ရ တာပါ...”

“ကျွန်မက ကွန်ပျူတာနဲ့ ဂျပန်ပြည်မှာ ကျောင်းပြီးခဲ့တဲ့သူပဲ တော့ သူတို့က ကျွန်မကို အရမ်းလိုချင်ကြတယ်လေ၊ ငွေတွေပုံအေး

ပြီးပေးတာနဲ့ သူတို့ဂိုဏ်းထဲကို ရောက်ခဲ့တာပါ”

“သူတို့ဂိုဏ်းထဲမှာ မင်းတာဝန်ကဘာလဲ”

“ဓာတ်ပေါင်းစိုကြီးရဲ့ အဓိကကျတဲ့ ကွန်ပျူတာပိုင်းကို တာဝန်ယူခဲ့ရတယ်”

“ဂျော့လူးစတားကရော”

“ကျုပ်က အလက်ဇန္ဒားနဲ့ ကားကို မောင်းရတဲ့သူပါ”

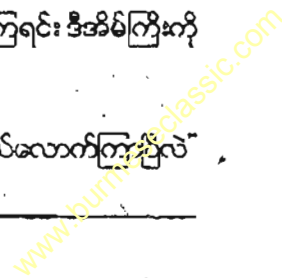
“ရှင်တို့ ငွေဒီလောက်ရနေတာတောင် ဘာလို့ ထွက်ပြေးရ တာလဲ”

“သူတို့ လုပ်ရပ်တွေကို စိတ်မသန်တော့ဘူးဗျာ”

“ခင်ဗျား ဘာတွေ စိတ်မသန်စရာတွေ ခွဲလို့လဲ”

“ရွှေနှင်းဆီဂိုဏ်းက မူးယစ်ဆေးဝါး လက်နက်မှောင်ခို အလုပ်တွေကို လုပ်တဲ့အပြင် လူသတ်ရမားကို ကြက်ကလေး၊ ငှက် ကလေးတွေလို သဘောထားပြီး သတ်ဖြတ်နေတာတွေကို လက်ခံလို့ မရတာနဲ့ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ကြရင်း ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့တာပါ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ရောက်တာ သယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“တစ်လလောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ရင်ခေါင်မိတ်တွေကိုမကောင်းကြိုသူတွေတော့မဖြစ်နိုင်ပေ။”

“ဒီအိမ်ကြီးမှာခင်ဗျားတို့ထက်အရင်ဘယ်သူတွေရှိနေကြသေးလဲ”

“တောကျော်ဆိုတဲ့ အင်ဒိုနီးရှားလူမျိုးအဖွဲ့”

“သူတို့ကဒီမှာနေပြီးဘာလုပ်တာလဲ”

“နေတာကတော့ မနေကြဘူး။ မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်တဲ့အခါမျိုးတချို့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းတဲ့အခါမှ နေကြတာပါ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခွင့်ရတာကမ္ဘာကြီးအတွက်ကယ်တင်နိုင်ဖို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုရတာပဲ”

“ကျွန်မ သိခဲ့တာတွေကို ပြောပြပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လေဒီဘတ်”

လေဒီဘတ်က သူမတော်ပေါင်းတို့ကြီးမှာ တာဝန်ယူခဲ့ကြသည့် အခြေအနေများကို ပြောပြလေတော့သည်။ ထို့အတူ ကျေးလူး စတားကလည်း အလက်ဇန္ဒားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောပြလေသည်။

အလက်ဇန္ဒား ဖွင့်လှစ်ထားသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးထဲသို့ ရန်နောင်တို့သုံးယောက် ဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဘာပစ္စည်းများ လိုချင်ပါသလဲ”

“ရောမပြည်က ပစ္စည်းတချို့ကို ကြည့်ချင်လို့၊ ပြီးတော့ ရောင်းစရာလည်း ပါတယ်”

“ရောမပြည်က ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့ပါ။ ပစ္စည်းရောင်းချင်ရင်တော့ ဘော့(စ်)ကိုစောင့်ပါ”

“သူကဘယ်အချိန်မှာ ရောက်မှာလဲ”

“သူက နောက်တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ရောက်ပါလိမ့်မယ်”
“လောလောဆယ် မင်းပြတဲ ပစ္စည်းတွေနောက်ကို လိုက်

ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ လိုက်ခဲ့ပါ”

တိဘက်အမျိုးသမီးလေးနောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအမျိုးအစားများကို သူနှိုင်းငံအလိုက်
ထား၍ အခန်းလိုက်ပြထားလေသည်။

“ဒါလေးက ရောမပြည်ရဲ့ပထမဆုံး ဘုရင်ရဲ့လည်ဆွဲလေးပေါ်
အမျိုးသမီးလေးပြသော လည်ဆွဲလေးကို သေချာကိုင်
ကြည့်ပြီး စိန်တွေနဲ့ စီထားသော လည်ဆွဲလေးနဲ့ တန်ဖိုးက မနည်းပေ။
ရန်နောင်တို့ တစ်ခန်းစင်တစ်ခန်းထွက် ကြည့်နေရင်း အချို့
ကိုဖြန်းနေလိုက်ကြသည်။

“ဘော့(စ်)လာပြီ”

ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းအားလုံး စကားသံပင်မကြားချအောင် ငြိမ်
သက်သွားပြီး ကုမ္ပဏီထဲသို့ အလက်ဇန္ဒားတပ်ယောက် ခန့်ညားစွာဖြင့်
ဝင်ရောက်လာသည်။ ဘေးတွင် ဘော်ဒါတ်(စ်) ယောက်ျားလျက်

“ဘော့(စ်) နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေက ပစ္စည်းပြရင်
လိုတဲ့”

“အိုကေ.. ငါ့အခန်းကိုခေါ်ခဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

တိဘက်အမျိုးသမီးလေးက ရန်နောင်တို့ကို အလက်ဇန္ဒား
အခန်းဆီသို့ခေါ်ဆောင်သွားပြီး

“ကဲ...ထိုင်ကြပါဧည့်သည်တော်တွေ၊ ဘယ်လိုပစ္စည်းများပြ
ချင်တာလဲ”

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ပစ္စည်းက တခြားသူ
တွေ မသိစေချင်ဘူး”

“အိုကေ.. ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ထွက်သွားကြစမ်း”

အလက်ဇန္ဒားက သူတပည့်တွေကို အပြင်ထွက်နိုင်ဖို့လိုက်ပြီး
နောက် စီစီစူးက သူ့ဘေးလွယ်အိတ်ထဲမှ လေဆာပြားလေးကို
ထုတ်ပြလိုက်သည်နှင့်

“ဟင်..”

အလက်ဇန္ဒား မျက်လုံးကျွတ်မတတ်ဖြစ်သွားပြီး ရန်နောင်
တို့သုံးယောက်ကို စူးစူးနဲ့ဖြင့်ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီလေဆာဓာတ်ပြားလေးဟာ ရှေ့နှင်းတီဂိုက်ရဲ့ အသက်
ဆွေးကြောတစ်ခုလို့ထင်ပါတယ်”

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

၂၀၆ နှိုင်းမဟာ

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူဆိုတာက အဓိက မကျပါဘူး၊ ဒီလေဆာ ပြားလေးကို သက်ဆိုင်ရာလက်ထဲကို ပို့လိုက်ရင် ရှေ့နင်းဆီပိုက်၊ အတွက် ဘာတွေဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို သဘောပေါက်မှာပေါ့”

“မင်းတို့ စတားပလ္လင်မံမနေနဲ့ မင်းတို့ ဘာလိုချင်လဲ ငွေလား”

“ဟုတ်တယ်... ငွေအတွက် လာခဲ့ကြတာ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ဒေါ်လာ သန်း (၂၀)”

“များလှချည်လား”

“များတယ်ထင်ရင် ရတယ်လေ၊ ပြန်ကြရတာပေါ့”

“ဟေ့... နေကြဦး”

“ဘာလဲ... ကျုပ်တို့ ပြောတာကို သဘောတူတယ်ပေါ့”

“အေး... သဘောတူတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ငွေထ

ငါ့ထံမှာ မရှိသေးဘူး၊ တစ်နာရီလောက်စောင့်”

“ကောင်းပြီ”

“ခင်ဗျား ကုမ္ပဏီထဲက မစောင့်ချင်ဘူး”

“မင်းတို့ ဘယ်နေရာက စောင့်မလဲ ပြောပါ”

“(x x x) ဆိုင်က စောင့်မယ်”

“ကောင်းပြီ... တစ်နာရီအတွင်း လာခဲ့မယ်”

ရန်နောင်တို့ ပြန်ပြီး ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“ဒေါင်... ငါတို့ ပြင်ဆင်ထားတာတွေ ပြင်ပြီးပြီလား”

“ပြင်ပြီးပြီ... စိတ်ချ... ဒီကောင်တို့ကို ဖမ်းဖို့ ဝံ့ရိတယ်”

အလက်ဇန္ဒားကို ချိန်းဆိုထားသော နေရာကို ထွက်အလာ

“ရန်နောင်... နောက်မှာ လိုက်လာကြပြီ”

“ငါတို့ သုံးယောက် လူစုခွဲကြစို့”

“အေး...”

“စိစိဇူး... မင်း သတိတော့ မလစ်စေနဲ့”

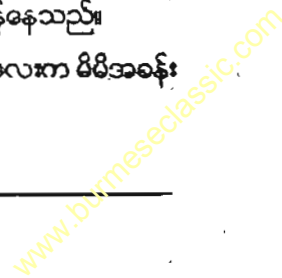
“စိတ်ချ...”

ရန်နောင်နှင့် ဝုရင်ဒေါင်က နောက်မှ လိုက်ကြသူတွေကို အယောင်ပြုပြီး ခေါ်သွားချိန်တွင် စိစိဇူးက အလက်ဇန္ဒား ခိုရာသို့ ပြန်ပြီး လှည့်သွားလေသည်။

ကုမ္ပဏီနှင့် ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်အပေါက်ကို ဂျော့လူစတား ဆီက သိထားပြီး ဖြစ်၍ စိစိဇူး အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်နိုင်လေသည်။

ကုမ္ပဏီ၏ အထူးလျှို့ဝှက်ခန်းတွင် အလက်ဇန္ဒား တစ်ယောက် လေဆာဓာတ်ပြားလေး အတွက် စိတ်ပူပန်နေသည်။

အလက်ဇန္ဒား ကိုယ်ရေးအရာရှိ ဝိန်းကလေးက မိမိအခန်းထဲ သို့ ဝင်မည်အပြုတွင် စိစိဇူးမှ

“ဟင်...”

“မင်းမလုပ်နဲ့နော်၊ ကျွန်မလက်ထဲက သေနတ်က စကား
သိပ်မပြောဘူး”

“ရှင်ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“မင်းတို့ဘော့(စ်)အခန်းတံခါးကိုပွင့်တဲ့ တံခါးနဲ့ပါတ်ကို
ပြောပါ”

“ကောင်းပြီ... (x x x x x)ပါ”

“ဒုတ်...”

“အင့်”

စီစီဇူး မလွဲသာသဖြင့် အမျိုးသမီး ဇက်ဝိုးကို ရိုက်ချလိုက်ရ
လေသည်။

“ကျွဲ...”

အလက်ဇန္ဒား၏ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အထဲကိုဝင်လိုက်
သည်နှင့်

“အလက်ဇန္ဒား... ရှင့်လက်တွေ ခြေတွေအားလုံး ငြိမ်နေနော်
ရှင့်အခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်လက်နက်တပ်ဆင်ထားတာတွေကို တွန့်
သိထားတယ်”

အလက်ဇန္ဒား အေးဆေးစွာပင် ထရပ်ပြီး

“မင်းငွေအတွက်ရောက်လာတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ...အဖြင့်”

“ရှင့်ကို ဖမ်းမလို့”

“ဟားဟားဟား... ဂဲ့ကို မင်းလို မိန်းကလေးက ဖမ်းမလို့...”

ရယ်စရာစကားတွေပြောနေတာလား”

“ဒုတ်...”

“အင့်...”

အလက်ဇန္ဒားတစ်ယောက် စားခွဲပေါ်က ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်
ဆွဲအပြုစီစီဇူး မေ့ဆေးသေနတ်ကို အသုံးပြုလိုက်ရတော့သည်။

အလက်ဇန္ဒား စားခွဲပေါ်တွင် မောက်လျက် ကျသွားလေ
သည်။

စီစီဇူးလက်က နာရီကိုကြည့်ပြီး ရန်နောင်နှင့် ဝုရင်ဒေါင် တို့
လာမည့် အချိန်ကိုစောင့်နေမိသည်။

ဣန္ဒာရီဆီပိုက် သားတွေလက်က လွတ်ပျံမလားဟု စိတ်ထဲ
နှုတ်မိလေသည်။

“စီစီဇူး...”

“ရန်နောင်...ဒေါင် ရော”

“အောက်မှာစောင့်နေတယ်”

“သွားကြမယ်”

မေ့နေသော အလက်ဇန္ဒားကို ပံ့ပိုးပေါ်တွင် ရဲနောင် ထမ်း
တင်ပြီး လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်မှ အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့ကြတော့သည်။

“လက်ပါးစေတွေကို ရှောင်နိုင်ရဲ့လား”

“ရှောင်နိုင်တယ်... ဂျော့လူးစတာနဲ့ လေဒီဘတ်တို့က လမ်း
ကနေ ဖြတ်ပြီး တားထားနိုင်တယ်”

“တော်သေးတာပေါ့”

ကုမ္ပဏီကြီး၏ လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်မှ အောက်ကို ရှောင်
သည်နှင့် အသင့်စောင့်နေသော ဝုရင်ဒေါင် ကားပေါ်သို့ တင်ကာ မောင်း
ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဂျော့လူးစတာနဲ့ လေဒီဘတ်တို့ရော လွတ်မြောက်ရဲ့လား”

“လွတ်မြောက်မှာပါ။ သူတို့လမ်းကနေ ထောင်ချောက်နိုင်
တွေ့လုပ်ခဲ့တာကို ဒီကောင်တွေ သိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့အတွက် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွေရော”

“အားလုံး သံရုံးကနေ တစ်ဆင့်လုပ်ပြီးပါပြီ”

“ဒေါင်..”

“ရန်နောင်”

“ရွှေနှင့်ဆီတိုက်ကြီးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကို နောက်ဆုံးရင်ဆိုင်ရ
တော့မယ်ဟေ့”

သုံးယောက်သား အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ပြုံးလိုက်ကြလေတော့
သည်။

ဇာတ်သိမ်းခန်း

“ဝုန်း...”

“ဟင်...”

ရန်နောင်တို့စီးလာသောရဟတ်ယာဉ်ကို မြေပြင်မှ တေယာ
ပစ် ဒုံးကျည်ကနောက်ပိုင်းပန်ကာကို ထိမှန်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကြီး
အောက်သို့ ထိုးစိုက်သွားလေပြီး ရဟတ်ယာဉ်မှူးက ဖွတ်နိမ့်အတိုင်း
နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး ရဟတ်ယာဉ်ကို ထိန်းကာ မြစ်ထဲသို့ ထိုးချလိုက်
သည်။

“ဝုန်း...”

ရန်နောင်၊ ဝုရင်ဒေါင်၊ စီစီဇူးတို့သုံးဦးနှင့် ကွန်မန်ဒိုစစ်သည်
(၂)ဦးတို့ ပြင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ပေမယ့် ရဟတ်ယာဉ်က ဖွတ်နိမ့်ကာ
ပြန်ပြီး တက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ပေ။

“ဘုတ်...ဘုတ်...ဘုတ်...”

“ဟာ...”

စပီဘုတ်(၃)စင်းနှင့် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားသော မျက်
စတုံးစွပ်လူဆိုးတွေ ရန်နောင်တို့ (၅)ဦးကို ဝိုင်းရံထားလိုက်တော့
သည်။

ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမရှိသောကြောင့် လူဆိုးအဖွဲ့ခေါ်
ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြတော့သည်။

စပီဘုတ်ပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် သံတိုင်များ
ဘက်တစ်ဖက်ထားသော ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်စေကာ ဆက်ပြီး ခေါ်
ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ရန်နောင်”

“ဘာလဲ ဒေါင်”

“ဒါ တရုတ်နဲ့ ရုရှားကြားမှာရှိတဲ့ ကန္တာရနယ်မြေတစ်ခုပဲ၊
နယ်မြေက ပြည်နယ်ခွဲထွက်ရေးသမားတွေ ရိုအောင်းတဲ့ အမည်း
ဆောင်နယ်မြေတစ်ခုပဲ”

“ကျုပ်တို့လိုက်နေတဲ့ အဖွဲ့က ခွဲထွက်ရေးသမားတွေနဲ့ ပတ်
သက်နေသလားမသိဘူး”

“ပြောလို့တော့ မရဘူး ဖြစ်ဖို့က များတယ်”

ကမ္ဘာ့ရေထဲတွင် တစ်နာရီလောက်မောင်းခဲ့ပြီး တောင်ကြီး
တစ်ခုသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကဲ...ဆင်းကြ”

ရန်နောင်တို့ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းပြီး တောင်ကြီးနား
ခေါ်ဆောင်လာ၏။

“ကျီး-ကျီး-”

“ဟင်...”

တောင်ကြီးအောက်ခြေမှ ကျောက်တံခါးချပ်ကြီး ပွင့်ထွက်
သွားတော့သည်။

“ဒါ...တောင်ပုံသဏ္ဍာန်လုပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ပေါင်းဖိုကြီးပဲ”

“ဟတ်တယ်ရန်နောင်”

ဓာတ်ပေါင်းဖိုကြီးထဲသို့ခေါ်ဆောင်လာစဉ်တွေ့မြင်နေရာ
မြင်ကွင်းတွေကြောင့် ထိတ်လန့်မိသည်။

ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေကိုဖမ်းဆီးပြီး ဓာတ်ပေါင်းဖို
တွင် အသုံးပြုခိုင်းစေနေခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်ချပ်ကြီးဖြင့်တီထွင်ထားသော အမှန်ကြီးတစ်ခုကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။

“မက်လာပါ...နံ့ထောက်မင်းတို့”

ပြောက်ကျားဝတ်စုံကို မာန်အပြည့်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသော
အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပ်ပြီးသိချင်နေမှာပေါ့၊ သိစေရမယ်၊
ပြီးတော့ ငါဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာကိုပါ သိစေရမယ်၊ ကဲဟေ့...
ဧည့်သည်တော်တွေကို နေရာပေးလိုက်ပါ”

ရန်နောင်တို့ကို စတီးနိုင်းလုံးပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပြီးမှ

“ငါ့ရဲ့ရှုပ်လွှာအမှန်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့ဘူးကြတဲ့အထဲမှာ
ခင်းတို့ဟာ ထူးခြားစွာတွေ့လိုက်ရတာပဲ၊ ဒီမှာကြည့်”

မျက်နှာမှ အရည်အလွှာတွေကို တစ်လွှာချင်းလွှာကာ

(၇)လွှာမြောက်တော့မှ

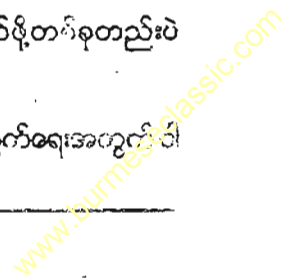
“ဒီမျက်နှာဟာ ငါ့မျက်နှာစစ်စစ်ပဲ”

ရန်နောင်တို့မှာရှိစိမေဒီဆိုတာကို သိလိုက်ရတော့သည်။

“နိုစီမေဒီဆိုတာ ငါပဲ၊ ငါ့ရဲ့အနာဂတ်လုပ်ငန်းကြီးက ဘာလဲ
ဆိုတာဟိုမှာတွေ့လား၊ ဇန်ပြန်ဒံကျည်... ဒါဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ကြောက်
စရာအကောင်းဆုံးအဆိပ်တွေ ဇန်ပြန်ဒံဒံကျည်နဲ့ ခြိမ်းခြောက်မလို့ပဲ”

“ခင်ဗျား ရည်ရွယ်ချက်က ခြိမ်းခြောက်ဖို့တင်စုတည်းပဲ
လား”

“နီးနီး... ပြောပြရမှာပေါ့၊ ပြည်နယ်ခွဲထွက်ရေးအတွက်ပါ”

ကြီးတားနေတာ၊ ငါ့စမ်းသပ်မှုကြီးအောင်မြင်ရင် ဒါနဲ့ အစိုးရကို အကျွန်ုပ်
ကိုယ်မယ်၊ ပြီးရင် လွတ်လပ်တဲ့တိုင်းပြည်ထူထောင်မယ်၊ ပြီးရင် ငါတ
သမ္မတဖြစ်မယ်လေ...ဟားဟားဟား...

ရှိစိမေဒီရဲ့ ရူးသွပ်သော စိတ်ကူးတွေကြောင့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့
စွာဖြင့် လူ့အသက်ပေါင်းများစွာ သေဆုံးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ဒီလောက်ဆို မင်းတို့လည်း သဘောပေါက်ကြပြီပေါ့၊ သူတို့
ကိုခေါ်သွားလို့ရပြီ”

“ဂျောက်-ဂျောက်-ဂျောက်...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

ရန်နောင်တို့ ခါးကိုရုံမှ စတီးခါးပတ်ကြီးတွေနှင့် ပတ်ပြီး
ချုပ်ထားလိုက်သည်။

“တို့...”

စတီးရုံကြီးမှာ မြေအောက်သို့ ကျသွားပြီး မြေအောက်
အကျဉ်းစခန်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အကျဉ်းစခန်းထဲတွင် သေအံ့ဆဲဆဲ ပညာရှင်ကြီးတွေနှင့်
နိပ်စက်ညှဉ်းပန်းဆဲထားရသော ပညာရှင်ကြီးတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းတို့ကို ပထမဦးဆုံးစမ်းသပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ငွေ့ခွဲအဖွဲ့ခွဲနဲ့

သတ်မှာကွ”

“ဂျိုင်း”

ဖန်ပေါင်းဒဂိုးကြီးတစ်ခုကို တစ်ယောက်ချင်း အုပ်လိုက်ပြီး
အဆိပ်ငွေ့ဖြင့် သတ်ပစ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။

“ဒီ...ဒီ...ဒီ...”

မြေအောက်အခန်းတစ်ခုလုံးရှိ အချက်ပေးဗီဒီယိုတွေ ပြသည်
နှင့် မြေအောက်ခန်းရှိ လူတွေ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ရန်နောင်တို့ ဖန်ပေါင်းဒဂိုးကြီးထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် နည်း
လမ်းကိုရှာနေသည်။ ကုတ်အဖြူကြီးနှင့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာ
တာကြောင့်

“ဟင်... ဦးမင်းကျော်ဇော...”

မြန်မာပြည်မှ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသော ဦးမင်းကျော်ဇောဖြစ်
နေသည်။

စက်ရုံကြီးပေါ်မှ လေလှိုင်းတွေကို နိပ်လိုက်သည်နှင့် ရန်နောင်
တို့ကို အုပ်ဆိုင်းထားသော ဖန်ပေါင်းဒဂိုးကြီးတွေနှင့် စတီးခါးပတ်တွေ

မြှုပ်ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီကနေ အမြန်ဆုံးထွက်ဖို့ပြင်တော့၊ ဖန်ပြန်ဒုံးကျည်ကြီး
ပေါက်ကွဲတော့မယ်”

“ဗျာ...”

“ဟင်...”

“ဒီခုံကျည်ကို ပညာရှင်တွေက နည်းပညာတစ်မျိုးနဲ့ ဝေါက် ကွဲအောင် လုပ်ခဲ့ကြတာ၊ ကမ္ဘာလူသားတွေ ဒုက္ခမရောက်အောင် လှို- ရော့သော... အချစ်စနစ်ထဲက ပညာရှင်တွေကို ခေါ်ထုတ်သွားကြ တော့”

ရန်နောင်... ဒေါင်... ပီပီလူနှင့် ကွန်မန်ဒိုရဲဘော် (၂) ဦး အချစ် စနစ်တစ်ခုတွေကို ဖွင့်ပြီး ပညာရှင်တွေကို ကယ်ထုတ်ရတော့သည်။

“အားလုံးတို့ရင် ဟိုအခန်းမှာ ရဟတ်ယာဉ်ရှိတယ်၊ သွားကြ မယ်”

“ဟိုကောင်တွေ လွတ်ကုန်ပြီ၊ ပစ်ကြစမ်း”

ရိုစီမေဒီ ထွက်ပြီး အော်ဟစ်ကာ ပစ်ခိုင်းပေမဲ့ သူ့အမိန့်ကို ဘယ်သူမှ မနာခံတော့ပေ။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်အသက်ရှင်လမ်း အတွတ်ထွက်ပေါက်ဆီသို့ သာပြေးနေရလေသည်။

“နင်တို့အားလုံးကို သတ်မယ်”

“ဟာ... ဒါတောင်ကြီးကို ဖောက်ခွဲမယ့်လောက်”

တောင်ကြီးကို ပေါက်ကွဲစေမယ့်လောက်ဆီကို ပြေးသွားနေ သောကြောင့် ရန်နောင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ရှုလိုက်ကာ

“ဒေါင်နဲ့ ပီပီလူ...”

“ရန်နောင်...”

“မင်းတို့သူတို့အားလုံးကို ခေါ်သွားကြတော့၊ ငါ ရိုစီမေဒီကို တားမယ်”

ရန်နောင်က ကျောခိုင်းပြီး ရိုစီမေဒီ ပြေးသွားတဲ့ စက်ခန်းဆီ သို့လိုက်ကာ

“ကဲ...ဟာ...”

“ဒိုင်...”

ရိုစီမေဒီ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သဖြင့် သေနတ်ရဲတွင် ကွယ်ကာ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ထုတ်ပြီး အသင့်အနေထားမျိုးပြင်ထားပေမယ့် ရိုစီမေဒီကို တုံ့ပြန်ရန် တေးနေသေးသည်။

“ဒိုင်...”

ရိုစီမေဒီ ဇာသေနတ်ကျည်ဆံတွေကို ရှောင်တိမ်းပြီး အနီးဆုံးနေရာတွင် နေရာယူချိန်မှာတော့ ရိုစီမေဒီ စက်လှေတစ်စင်း ထဲသို့ လှမ်းပြီး အဝင်တွင် ရန်နောင် အသက်ကို စွန့်ပြီး ရိုစီမေဒီတို့ ဓားမြှောင်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“ဒိုင်...”

“ဒုတ်...”

“အား...”

“ဟာ...”

စက်လုတ်ထားတဲ့အခန်းတစ်ခုလုံး လျှပ်စစ်တွေ ရိုက်ခတ်ပြီး မီးခိုးတွေ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ရိုက်မေဒီကတော့ ရင်ဘတ်မှာ စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို နတ်ယူပြီး အထဲသို့ဝင်ရန် ကြိုးစားပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မရတော့ဘဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

မြေအောက်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်သွားပြီး ပြိုကျနေလေတော့သည်။

ရန်နောင်အတွက် ထွက်ပေါက်ကို ရှာလို့မရတော့ပေ။

“ရန်နောင်...”

“စီစီဇူး...”

“လာ... ဒီဘက်ကိုလာ”

စီစီဇူး လှမ်းပြီးခေါ်တဲ့အသံလာရာဘက်ကို အပြေးကလေး သွားလိုက်ရသည်။ စီစီဇူး ပွင့်နေသော ကျောက်တံခါးကြီးပေါက်မှ ခေါ်လာတော့ရဟတ်ယာဉ်ကြီးတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် အားလုံး နှံ့ညီစွာ ရှိနေပြီဖြစ်တာ

ကြောင့် အပေါ်တွင် တောင်နံရံသဖွယ် ရှိနေသော ဝူကြီးကို ဦးမင်းကျော်ဇော ကျောက်နံရံမှ လှုပ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ဂျွီ...”

အပေါ်ကျောက်တံခါးပေါ်ကြီး ပွင့်သွားတော့မှ ဦးမင်းကျော်ဇော ရဟတ်ယာဉ်ကြီးပေါ်သို့ တက်လာလေသည်။

“ဒီ... ဒီ... ဒီ...”

“ဒတ်... ဒတ်... ဒတ်...”

ရဟတ်ယာဉ်ကြီးကောင်းကင်သို့ စတင်ပြီး ပျံတက်သွားလေပြီ။

ကောင်းကင်ထက်ဆီသို့ ရောက်ပြီး သိပ်မကြာ

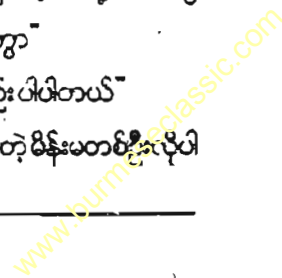
“ဝုန်း...”

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး မီးခိုးလုံးကြီးတွေမှာ တောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းသွားလေတော့သည်။

“တကယ် သေမင်းနေရာက လွတ်ခဲ့ပြီဟေ့၊ ငါတို့တစ်တွေ နုလို့လွတ်မြောက်ခဲ့တာဟာ မင်းတို့ကြောင့်ပါပဲကွာ”

“အန်ကယ်... တို့ရဲ့ကြိုးစားမှုတွေလည်း ပါပါတယ်”

“တကယ်တော့ ရိုစီမေဒီဟာ ရူးသွပ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ဦးလိုပါ”

၂၂၂ **နှိုင်းမဟာ**

ပဲ၊ သူတို့ထွင်ခိုင်းတဲ့ပိတ်ကူးဟာ သူ့ဘဝကို ပြန်ပြီး အဆုံးသတ်လိုက်
ပါပြီ။

“ရန်အောင်..”

“ဒေါ်..”

“ပီပီလူ..”

တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြီးမိလိုက်
လေတော့သည်။

ထိုအပြီးသည် နှင်းဆီမုန့်တိုင်းကြားမှ လွတ်ပြောက်ခဲ့သော
အပြီးတို့ပင် ဖြစ်တော့သည်။

နှိုင်းမဟာ

